

# Thanh Văn Dữ Đông Phương Hồng

## Contents

|                                      |          |
|--------------------------------------|----------|
| <b>Thanh Văn Dữ Đông Phương Hồng</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .                | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .                | 8        |
| 3. Chương 3 . . . . .                | 17       |
| 4. Chương 4 . . . . .                | 25       |
| 5. Chương 5 . . . . .                | 35       |
| 6. Chương 6 . . . . .                | 45       |
| 7. Chương 7 . . . . .                | 55       |
| 8. Chương 8 . . . . .                | 62       |
| 9. Chương 9: Phiên Ngoại . . . . .   | 65       |

## Thanh Văn Dữ Đông Phương Hồng

---

### Giới thiệu

Editor : MèoBeta : Renharu752 (a,k,a: Thất nhi)Hai câu thành ngữ Lật thuyền trong mộng, suốt ngày đánh nhận có n

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-van-du-dong-phuong-hong>*

### 1. Chương 1

Kì thực phần 4 phải nói là ta hêm hiểu nhiều lắm, có vài phần hơi loạn xúu >.<>

~ Người ta nói, đi đêm lắm có ngày gặp ma, điểm ấy Thanh Văn không thể không thừa nhận được. Lấy có là đi tảo mộ, rốt cục cũng thoát ly được nơi này, nhưng hần từ bỏ thăm hỏi những người đó. Thanh Văn đang trên đường hồi hương, hần một chút cũng không vội, ngân phiếu trên người lại nhiều. Nhưng mà, đang có nhiều tiền là sẽ mê sắc ấy, khụ khụ... Trên thực tế, Thanh Văn là cái nam nhân bình thường, hơn nữa còn là nam nhân tuổi trẻ khỏe mạnh. Hần một chút ý niệm thành thân trong đầu cũng không có, ngày thường lại là một bộ hảo tướng mạo, cũng bởi vậy lúc hai vị tử đảng\* của hần không đảm nhiệm ‘chức vị quan trọng’, thì danh hào phong lưu của hần chính là vang vọng khắp kinh thành. (\* cái này có nghĩa bạn bè, nhưng lại là phần tử ngoan cố, sống chết cùng nhau, giống kiểu bằng hữu chí cốt ;)) Nhưng rồi sau này, hần đã sắp năm năm không có bình nữ nhân. Nói đến bi ai, một mặt là thể lực cùng trí nhớ đã quá độ cạn kiệt, sau lại bởi vì bản thân ở trong hoàn cảnh có thể nói là ‘không bình thường’, tạo thành hần hiện tại cũng bắt đầu nghi hoặc, có phải hay không nam hài so với nữ hài ở phương diện này sẽ tốt hơn. Cho nên, với cái tình trạng này, trên người có nhiều tiền, nhàn lai vô sự, trong lòng ngứa ngáy, có rất nhiều nữ nhân ở cái loại địa phương này, nữ nhân hần đều chú ý. Vậy nên, hần bước đến gian cách vách. Địa phương này là do ‘người khác’ tiền cũ, Thanh Văn vừa thấy liền thích. Không có tục diêm, không có mùi rượu, địa phương thanh thanh nhã nhã, từ xa nhìn lại đầu tiên sẽ không nghĩ đến bên trong đến tột cùng đang làm những vụ mua bán gì. Hiện giờ, hoa đăng mới lên, một thiếu niên tư tư vắn vắn đứng ở trước cửa, đối diện

Thanh Văn cười. Thanh Văn cười với hân đến mực thật sự có chút tâm dương. Nghĩ dù sao cũng là một đêm phong lưu, trời sáng hẳn tiếp tục quay về kinh, có lẽ cả đời cũng sẽ không có ý niệm trở về nơi này, làm càn một đêm, vừa vặn cũng có thể thỏa nguyện, thỏa mãn suy nghĩ tò mò, cũng bởi vậy Thanh Văn để cho thiếu niên kia ‘câu’ vào gian đại trạch này, ngồi ở trong khách phòng. Có lẽ không phải một nơi phạm phu tục tử bình thường sẽ đến, lần đầu Thanh Văn được người ta dẫn vào, một cái nam tử khách khách khí khí, sẽ hỏi qua chân tướng của Thanh Văn. Thanh Văn chỉ nói ba phần, dù sao dù có nói thật, cũng không ai tin. Thanh Văn lấy ra một chút ngân phiếu, hơn nữa hẳn có bộ dạng có khả năng lừa chết người, vậy nên không bao lâu mấy thiếu niên nhả nhận tuần tú đủ mọi đặc điểm liền xoay quanh bên người hắn. Trẻ nhất chỉ có mười ba tuổi, lớn nhất cũng chỉ có mười bảy mười tám, có diện mạo sinh tác phù dung, có người khe thanh linh, có ôn nhu động lòng người, mỗi một người đều là khuynh thành chi tử! Thanh Văn không hiểu được, chính mình rốt cuộc là tới cái địa phương khó lường gì, nhưng hẳn cũng vừa lòng cực kì. Chọn nửa ngày, giản lược mấy người, còn lại sáu người sẽ lại tiếp tục lựa chọn tiếp. “Không bằng toàn bộ bồi công tử đi? công tử nếu thích, trụ lại ở nơi này hơn mười ngày đi, cũng không quan trọng”

Một lời này, chỉ cần là nam nhân, sẽ không thể không màu dục huân tâm nha. Rất không may mắn, Thanh Văn cũng động tâm. Dù sao hẳn cũng không vội, dù sao hẳn cũng có nhiều ngân phiếu, dù sao hẳn cũng đã nhìn thật lâu thật lâu, cũng bởi vậy hẳn từ bỏ vấn đề tiếp tục khó khăn lựa chọn, hoàng phi yến sáu liền bao tất. (anh Văn chịu chơi ghê =))) Bồi Đường biết đây là khách quý, tự nhiên cũng không dám chậm trễ, mấy đầu bài toàn bộ bồi Thanh Văn, còn cấp cho Thanh Văn và bọn họ một viện tử yên lặng lịch sự tao nhã. Thanh Văn kì thực trước kia không có ôm qua nam nhân, nhưng hoàn hảo những người này rất có kinh nghiệm, thời điểm quan trọng cũng mạnh dạn cùng nhiệt tình, lúc thì lại như con chim nhỏ nép vào người, ngoan ngoãn phục tùng. Cũng không giống đám nữ tử tự hay ghen tị như vậy, thậm chí còn cùng nhau hầu hạ Thanh Văn. Cũng bởi vậy, loại hàng đêm sinh ca này, ngày đêm miệt mài, Thanh Văn chính là quá thượng liễu ẩn (thượng qua rồi nghiện) Mà ngay một đêm dạ hắc phong cao, Thanh Văn đang ôm một nam hài tử. Trong phòng hỏa lò có chút ấm áp. Thanh Văn ôm thắt lưng nam hài, đang nhắm mắt hưởng thụ mà tiến đến, nam hài tử rên rỉ dừng như muốn tan chảy. Không ngờ, tại thời khắc tối thoải mái này, lại có một trận gió lạnh thổi vào. Lãnh phong đã một kích, Thanh Văn run rẩy một chút liền tiết ra trong thân thể nam hài. Mà nam hài tử kia yêu cầu rên một tiếng, cũng phát tiết rồi ngã xuống giường. Hai người xong việc, một người nằm úp sấp trên người kia, một người vẫn còn đang kết hợp với người nọ, Thanh Văn lưỡi biếng nâng mí mắt, muốn nhìn một cái xem là ai phá hủy hảo sự cả hắn, liền thấy một nam hài tử nhỏ tuổi. Nam hài tử kia cũng chỉ mới mười hai mười ba tuổi, nhưng đáng người thật có chút đáng khen, mấy người lúc trước so ra còn kém hẳn. Thanh Văn từ trên xuống dưới tỉ mỉ đánh giá hắn trong chớp lát. Hẳn muốn Bồi Đường mấy ngày nay tìm mấy thanh quan xinh đẹp đến thay đổi khẩu vị, dù sao những thanh quan này trực trực vẫn hoàn trực trực, nhưng lại có một phen ý nhị khác. Điểm này vừa vặn tựa như muốn khiến cho hắn dục tiên dục tử, mới nếm thử \*\*\* cùng nam hài tử, hô hấp khiến cho tâm người ta phải ngứa ngáy, lửa nóng trong tiểu huyết kia là phần chính yếu, làm cho Thanh Văn một buổi tối liền ôm hắn đến ba lượt. Nhưng khuyết điểm của thanh quan chính là không kiên nhẫn để bị ôm, lớn tuổi một chút thì hoàn hảo, nhưng với loại còn nhỏ tuổi này, ba lượt cũng là sắp lấy mạng của hắn. Cho nên, Bồi Đường cuối cùng cũng phải ‘săn sóc’ mà tìm hai ba cái dự bị, để Thanh Văn tận hưởng. Rốt cuộc đúng lúc thúc mạnh lên, cũng coi như tha cho thanh quan nhi này. Nói hơn nửa ngày, dù sao nam hài tử này cũng là cấp cho Thanh Văn sau thanh quan nhi kia. Thanh Văn nhìn thoáng qua, quả nhiên vừa lòng cực kì. Buông tha cho nam hài tử ở dưới, y phục khoác qua loa trên người, Thanh Văn biếng nhác gầy gầy tóc, liền kéo nam hài tử đến phòng cách vách đi. Gian phòng này vốn là để cho nam hài tử kia nghỉ ngơi, người của Bồi Đường bọn họ đợi lát nữa cũng sẽ đến sửa sang dọn dẹp lại sạch sẽ. Mà khi Thanh Văn đặt tay lên đầu vai nam hài tử, cả vai nam hài tử kia cũng có chút căng thẳng. Thanh Văn thấy kì quái, hẳn dương tà nhãn nhìn nhìn nam hài, nam hài kia là miễn cưỡng, lại còn cố gắng cho thanh văn một tiểu thượng nhất tiểu (nụ cười trên nụ cười T \_T ta chịu a). Nhưng trong lòng Thanh Văn nghĩ, mấy nam hài tử lúc trước lúc ôm lúc ôm vai, không phải sẽ lập tức mềm yếu ngã vào lòng hắn sao, hơn nữa mặt đỏ tới tận mang tai mà cúi đầu không dám nhìn hắn. Nhưng nam hài tử xinh đẹp này, đôi mắt lại sáng ngời hữu thần mà nhìn hắn trong chớp lát, mới vội vàng né ra. Mặt đỏ không có, trong ánh mắt không hiểu được đang lưu chuyển cái dạng tâm tư gì. Thanh Văn cái cảm thấy kì quái, nơi này làm ăn chính trực, mấy nam hài tử đến đây đều là cam tâm tình nguyện, nhưng nam hài tử này là chuyện gì xảy ra vậy? (mơ nữa đi anh =))) Nhưng nam hài tử kia không nói lời nào, Thanh Văn cũng không có nói, hẳn thật muốn nhìn nam hài tử này muốn làm cái quỷ gì. Đợi cho hai người vào gian phòng cách vách, Thanh Văn đặt kiềng trên bàn, rồi bắt đầu chậm rãi cởi quần áo

quả nhiên nam hài tử kia xuất thủ. Một kích này, nhanh như lưu tinh, liền ngay cả thanh văn cũng kinh ngạc. Hắn xoay người tránh đi, thuận tay rút cái dây lưng xoay người thật mạnh đánh đến, muốn kêu nam hài tránh đi. Nhưng nam hài sau một kích, cước bộ lại không ổn mà liên tiếp lao đến phía trước, mắt thấy dây lưng sẽ đánh lên diện mạo của nam hài, Thanh Văn giật mình, thu hồi tay, tự mình hướng bên cạnh lách ra. Nam hài lão đảo vài bước, trên mặt lại đỏ, hắn nắm chặt chủy thủ trên tay không ngờ nhất là xuất một chiêu lưu tinh truy nguyệt (sao băng đuổi trăng) mà đến. Thanh Văn càng xem càng kì, phản thủ rút trường kiếm trên bàn ra, thiểm điện dã tự (nhanh như tia chớp) mà phá giải chiêu này. Nam hài tử chiêu thức thuần thực, nhưng Thanh Văn thử một lần liền biết, nam hài tử này căn bản là không có nửa điểm nội lực. Chỉ dùng một phần nội lực dụ hắn đến mười chiêu, cũng càng xem càng kì. này không phải là kiếm pháp của Hoàng Phủ Thiếu Hoa nhà bọn họ hay dùng sao? hắn khi nào thì thu đồ đệ vậy? Thanh Văn cẩn thận đánh, nhưng nam hài tử vẫn là bị đánh cho ngã trái ngã phải. Đến cuối cùng, ngược lại Thanh Văn chịu không nổi, nhét kiếm vào bao, huy tay một phát. “không đánh, cùng cái tiểu hài nhi động thủ, tính cái gì anh hùng”

. Lúc trước cũng đã không phải đã nói, Thanh Văn rất đúng với hảo diện mạo của phiến tử nhân sao? Hiện giờ, cứ để cho nam hài tử này xem qua cái bộ dáng háo sắc của hắn khi đề nam hài tử khác ra mây mưa thất thường, Thanh Văn hiện tại thoát nhìn mười phần là cái dạng lương gia phần tử (phần tử đảng hoàng). Chỉ cần nhìn hắn hiện tại xiêm y không mở rộng, lộ ra sáu phần mười, hơn nữa cái tối trọng yếu là bộ vị hỏa thể. Đầu tóc buộc gọn gàng, mặc y phục, trên lưng đeo hảo kiếm, cùng với khuôn mặt thật đúng cái dạng đệ tử danh môn chính phái (đại khái là bộ dạng anh Văn bây giờ rất 3 trăm =)). Nam hài tử kia giống như vẫn bị Thanh Văn lừa, giằng co trong chốc lát, không bao lâu bên ngoài gõ cửa. “Không có việc gì chứ! đại gia! xảy ra hỗn loạn gì sao!”

. Nghe thấy sẽ có người tiến vào, nam hài tử liếc mắt nhìn Thanh Văn một cái, thể nhưng lại cẩn thận, hướng hắn quỳ xuống! Một quỳ này, trên mặt nam hài tử lại tràn đầy vẻ tuyệt vọng. Người nọ thấy khuôn mặt xinh đẹp như vậy cũng thương xót, nhìn mặt đất lệ chậm rãi chảy xuống, nói có bao nhiêu động lòng người thì có bấy nhiêu. Tim Thanh Văn đập thành thịch, mà ngay lúc người bên ngoài có ý đỉnh phá cửa xông vào, Thanh Văn liền làm cái việc mất mặt. Hắn vội vàng tiến về trước hai bước, xiêm y hé ra bao lấy nam đứa nhỏ, khóa lại trước người, mà ở thời khắc rất chi là mảnh chỉ treo chuông, người kia vọt vào, vừa thấy đến cảnh này, cũng là mặt đỏ tới tận mang tai, vội vàng rời khỏi cửa. “Thật có lỗi quá, quấy rầy nhã hứng của đại gia rồi”

Nam hài tử quỳ gối trước mặt Thanh Văn, được bao ở trong xiêm y của Thanh Văn, không phải là đang bộ dáng đang thổi tiêu (cái này chắc ai cũng biết ha:”

>) cho Thanh Văn sao? mấy thủ viện còn đang lúng túng rồi rít xin lỗi, rồi lập tức đóng nhanh cửa lại. Đợi đến khi người đi hết rồi, Thanh Văn thở dài một hơi, mới buông nam hài tử ra. Nhưng lại đáng thương cho nam hài tử kia, ở cự li gần mà nhìn Thanh Văn kì thật đang cố gắng rời xa bộ phận tự hào kia, chớp mũi cũng thanh thanh sở sở ngửi được hương vị của Thanh Văn. Đợi cho Thanh Văn cuối cùng rời xa hắn, mặt của nam hài tử cũng giống như tích huyết. Thanh Văn thấy hài đồng như vậy, nuốt một ngụm nước bọt, rồi đem dây lưng một lần nữa buộc lại, che khuất cảnh xuân của mình đang lộ ra ngoài, mà nam hài tử đáng thương kia, vẫn nhìn mặt đất, mãi đến khi Thanh Văn mặc xong y phục, mới dám ngẩng đầu lên. Hảo một bộ lê hoa đại vũ! Thanh Văn ở trong lòng rên rỉ một tiếng. Thật là muốn ôm hắn ở trên giường mây mưa một trận, dù là chết cũng cam tâm! Thanh Văn không cẩn thận đem lời nói trong tâm nói ra. Nam hài tử vừa nghe, hé ra khuôn mặt càng hồng hơn, hồng đến tím bầm. Thanh Văn bưng kín miệng mình, đang muốn phủ nhận, nam hài tử cắn chặt răng, vẫn cúi đầu, chậm rãi mở miệng. Thanh âm hắn còn mang theo chút non nớt, nghe được lại khiến Thanh Văn phân tâm. “Chỉ cần người hộ tống ta trở lại kinh thành, ta bồi người một đêm”

“Thật sao!”

Thanh Văn vội vàng tiến nhanh tới muốn xác nhận. “Ta Đông Phương Hồng nói một là một, tuyệt không dối ý”

nam hài tử nghiêm túc nói. “Ta phải nói rõ ràng đã, ta cũng sẽ ôm người, sau đó đem \*\* của ta cắm vào \*\* của người ác!”

(anh Văn thật là...) Thanh Văn nhìn bộ dạng thanh thuần của nam hài tử này, rất sợ hắn không hiểu, cái

gì cũng phải nói cho rõ ràng mới được. Đáng thương thay một nam hài tử vốn đơn thuần, mặt đỏ như tích huyết, còn phải gật đầu tỏ vẻ chính mình rõ ràng. Thanh Văn khá hưng phấn, nói miệng không bằng chứng, nên phải có chứng cứ. lập tức mài mực, chuẩn bị giấy, thời gian dài ngắn bao nhiêu, số lần nhiều ít, chính là quyền sở hữu toàn bộ thân thể, vị trí hôn môi vuốt ve đều viết nhất thanh nhị sở (sợ không ăn được hay sao á. biến thái thể =))) Nam hài tử trước khi kí tên, nhìn một lần, lúng ta lúng túng cúi đầu càng thấp. “Người thật sự thích ôm nam hài tử như vậy sao?”

“Ách, kì thực nữ nhân ta cũng ôm, nam nhân hơn hai mươi mấy tuổi cũng ôm”

Nam hài tử nghe xong, gật gật đầu, đã kí tên xong. “Bất quá, phải chờ tới kinh thành”

. “Biết rồi, cam đoan một tay giao cái kia, dù sao sẽ không có hại cho người”

. “Ta trước tiên là nó rõ ràng, cừu gia của ta không phải nhân vật đơn giản”

Đông Phương Hồng thấp giọng nói “nếu liên lụy đến tính mạng của người, cũng đừng oán ta”

. “Nhân bất phong lưu uổng thiên niên. Yên tâm đi, ta Thanh Văn đã thông suốt rồi”

. “Thanh Văn, tên này”

. “A, đúng rồi, người nói người tên gì?”

Thanh Văn đem chứng tư cất kĩ, liền hỏi. “Ách, Đông Phương Hồng”

nam hài tử kia nói “thái dương hồng ở phía đông”

. “Tên hảo tâm thường, ha ha ha”

Thanh Văn nhin không được bật cười. “Đúng vậy, tên này thật sự là tâm thường”

nam hài tử cũng không nhin được nở nụ cười. Đây là lần đầu tiên gặp mặt của Thanh Văn cùng Đông Phương Hồng, có điểm xấu hổ, có điểm thẹn thùng. Mà bộ câu ngày sau Thanh Văn thường nói nơi của miệng chính là “lật thuyền trong mộng, suốt ngày đánh nhận, nhận mỗ mắt”

. Đi đêm cũng có ngày gặp ma, hắc thần kinh đột phát cái gì đầu lại muốn đi ôm nam nhân! Chỉ vì một cái Đông Phương Hồng, lập hạ cái quỷ gì khế ước, khiến cho hiện tại, khiến cho hiện tại, ai ~! Nhưng ngay lúc đó, Thanh Văn bưng bưng hứng trí, cả ngày nghĩ đến muốn cùng Đông Phương Hồng cùng nhau mây mưa. Ăn cơm cũng muốn, tắm rửa cũng muốn, nghĩ mãi cuối cùng ngay cả nam hài tử khác cũng không có tâm tình. (sắc lang đã xác định mục tiêu, cảnh báo cấp độ 1:))) Cũng bởi vậy, ban đầu nói ba ngày sau xuất phát, Thanh Văn hai ngày liền mang Đông Phương Hồng khởi hành. Mà Đông Phương Hồng kia, thay y phục mới, tắm rửa sạch sẽ, ăn uống no đủ, cười rộ lên, xinh đẹp giống hệt như tinh linh, khiến Thanh Văn dọc đường đi cơ hồ đều không rời nổi mắt. “Người như thế nào lại xinh đẹp như vậy, trước kia có người nào khi dễ người không?”

Thanh Văn xấu xa hỏi. “Người...người nói người ta cái gì đó! nếu không phải cừu gia của ta đuổi theo, ai chịu bởi một nam nhân, ai muốn bính ta, ta liền chết đi cho rồi”

. Nói xong, Đông Phương Hồng cảm thấy chính mình chịu ủy khuất lại bắt đầu rưng rưng, khiến Thanh Văn thương yêu vội vàng đem bé kia ôm vào lòng an ủi (bé là tác giả để nha:”

> thấy dễ xương lên dễ luân) Hắc, nguyên lai đúng thật là cái thanh quan, thật sự là kiếm được. Thanh Văn ở trong lòng lại vui sướng. Cũng không nghĩ đến, nam hài tử đáng ra phải ở trong lòng thanh văn khóc nức nở, lại lộ ra vẻ mặt hưởng thụ khiến cho hắn ôm tới dạt dào. Vì thế, một đường, nếu là Thanh Văn ôm Đông Phương Hồng không tha, vẫn là nói Đông Phương Hồng luôn ở trong lòng Thanh Văn không chịu đứng lên mà? này có thể thật khó nói. Nhưng là, sự thật là như vậy, hai người ai cũng không tính toán rời khỏi ai. Cũng bởi vậy, một đường này va va chạm chạm, với phiền toái tìm đến phía trước, cũng thật xem như một đoạn thời gian ngọt ngào ngào ngào nho nhỏ Đông Phương Hồng xem ra chỉ có mười ba tuổi, nhưng lại không có cái hoạt bát bướng bỉnh của thiếu niên mười ba. Ngược lại, bởi vì mối quan hệ chiều cao, lúc hắn cùng Thanh Văn nói chuyện thường thường phải ngửa đầu lên. Trong ánh mắt lại hàm chứa hơi nước ướt át, có chút ủy khuất, có chút đau thương, thường thường mỗi khi nói xong, Thanh Văn đều phải xoa ngực kêu đau. Hắn liền đối loại nam hài tử hoặc nữ hài tử không xác định. Đông Phương Hồng

nói hần đến từ vùng Đông Bắc hoang vu, bởi vì mắc phải độc kế của cừu gia, cho nên lưu lạc đến tận đây. Vì bảo mệnh cùng ôn bão (thức ăn và quần áo), mới ở lại Bồi Đường của gian nhà kia. (Đông Bắc TQ bao gồm Liêu Ninh, Cát Lâm, Hắc Long Giang và phía đông khu tự trị Nội Mông) “Hần nói có một khách quý, cần rất nhiều thanh quan nhi, cho nên hỏi ta có hứng thú hay không”

Đông Phương Hồng sầm kín tiêu tiêu liếc Thanh Văn một cái, Thanh Văn liền vội vàng khụ khụ hai tiếng nhìn đông nhìn bắc mà đi “khi đó ta còn nghĩ, tám phần là một tên nhà giàu mới nổi ngồi không hưởng phước, cả đời không chạm qua nam nhân hay nữ nhân, cho nên mới muốn tìm nhiều nam hài tử như vậy”

. Trên đời này vốn không có cái gọi là công bình, một cái tầm phơ khách vừa xấu vừa béo, nhất định dẫn đến cái kết cục mỗi người phải khổ. Nhưng kết quả đối lại là tuần mỹ tiêu sái như Thanh Văn nhìn ra đúng là chính phái ôn hoà, chính là cái gọi là ‘tài tử phong lưu’. “Ta cũng không nói như vậy, ta chỉ nói với hần là ôi nam hài tử cảm giác thực mới mẻ đặc biệt, hỏi hần còn các thanh quan nhi khác hay không, chỉ vậy thôi”

Thanh Văn vội vàng giải thích. “Có điều may mắn là gặp người, nếu gặp người khác...”

Đông Phương Hồng nhìn mặt đất, lại lộ ra cái biểu tình khiến Thanh Văn đau lòng “kì thật, nam nhân cũng không có cái gì trong sạch đáng nói đến, nhưng bị người khác ép buộc khuất nhục, ta chịu không nổi”

“Được rồi được rồi, nói cái gì đâu không, sao mắt lại đỏ nữa chứ”

Thanh Văn đưa thịt bò vừa mới được bưng lên qua, rồi thấp giọng nói “người nếu không thích, ta chỉ đưa người đến kinh thành là được. Cũng không cần thật sự bởi ta, coi như lúc đó ta nói mê nói sáng là được rồi”

. (anh Văn thiệt là một hảo công:”

>) Nam hài tử ngẩng đầu lên nhìn Thanh Văn “nhưng người không phải nói... “ “Đúng vậy a, ta thừa nhận ta đối thân thể của người thực sự là có chút tò mò thể dục, nhưng ta không thích ép buộc người khác”

“Ta... ta vừa rồi không có nói là người ép buộc ta a”

Đông Phương Hồng cúi đầu, nhỏ giọng nói. Đông Phương Hồng ám chỉ thực sự rất rõ ràng, nhưng thần kinh Thanh Văn cũng không phải nhỏ mảnh bình thường. “Không quan hệ, ta cũng không thiết. Lúc nào cần ta tìm người khác không phải được rồi sao”

Thanh Văn cười đến sáng sủa. Nhưng Đông Phương Hồng lại cho hần một cái nhìn xem thường. “Ta no rồi”

Đông Phương Hồng cầm chén dưa ném trên bàn, xoa xoa tay ngồi ở một góc, tự bản thân sinh bực bội. Đông Phương Hồng khiến cho hần có chút mặc danh kì diệu, nhưng hần vẫn gọi tiểu nhị đến, gói chút đồ ăn vặt để đi đường hai ba ngày, lại chuẩn bị thêm chút bánh, mới nắm tay Đông Phương Hồng ra khỏi khách \*\*\*. Xe ngựa của bọn họ đứng ở ngoài trấn nhỏ, mà hần cùng Đông Phương Hồng tay nắm tay rời đi, từ xa đúng thực là một cặp huynh đệ cảm tình vô cùng hảo. Người ca ca nhìn có vẻ hảo húng, là một thanh niên tuấn lãng tuyệt mỹ, Người đệ đệ nhỏ xinh động người cũng là khuynh quốc khuynh thành chi tử. Một đôi huynh đệ đi cùng nhau, quả nhiên là cảnh đẹp ý vui, chỉ tiếc bên hông ca ca đeo một thanh trường kiếm, ngón tay dài hữu lực, nội tức thông dong, không phải nhân vật dễ chọc. Cũng bởi vậy, trên đường ra khỏi trấn, mấy kẻ rảnh rang cũng không dám cả gan tiến lên trêu chọc. Chỉ có mấy đại thẩm hảo tâm, nói tiếp tục đi theo hướng nam khoảng năm canh giờ sẽ có một trấn nhỏ, trên trấn nhỏ có khách \*\*\*, có lương thực nước uống, cũng có cả trạm dịch. Mà chỗ trùng hợp chính là bọn hần buổi tối dự tính dừng chân. Bọn họ một đường đi theo hướng Nam, trên đường có khách \*\*\* thì ngủ lại, không khách \*\*\* thì ngủ trên xe. Vừa mới xuống xe mới dừng qua ngõ thiện. Đông Phương Hồng một đường để Thanh Văn nắm tay kéo đi, hỏa khí cũng tiêu đi không ít. Đợi đến lúc lên xe, khó chịu cũng đã phai nhạt, chống cằm nhìn Thanh Văn dặn dò xa phu tiếp tục đi theo hướng Nam. Rồi lại nhìn hần ngồi xuống trong xe đường tót. “Địa phương người luyện công hảo quá”

Đông Phương Hồng hỏi “đang trên xe đó, người không sợ tẩu hỏa nhập ma?”

. “Cái ta học là tiêu điều công, tùy tâm sở dục, nơi nào chẳng phải là nơi luyện công của ta? mà ngay cả lúc cái đó đó, chỉ cần ta muốn, làm sao lại không được?”

(o.0 luyện công trong lúc...) Thanh Văn xem ra là nói nghiêm túc, nhưng ngữ khí làm cho Đông Phương Hồng căn bản không tin tưởng được. Đông Phương Hồng nghe hắn nói về huân tinh tiểu thoại\*, mặt liền đỏ hồng, cũng đành phải tự ngậm miệng không để ý đến hắn. Thanh Văn này nói thì nói đến ba phần là thật, bảy phần là giả, nhưng không hiểu được cái nào là thật cái nào là giả. Thật muốn mỗi câu hảo hảo nghe kỹ, nhưng hắn đã nói khiến cho người ta đỏ mặt, thực xấu hổ chết người. (\*huân tinh tiểu thoại: QT: truyện cười thức ăn mặn, ta không rõ nghĩa lắm có lẽ là truyện cười về kinh nghiệm đó đó của anh Văn:”

>) “Người hảo giống tiểu cô nương, động bất động liền đỏ mặt”

Thanh Văn lúc này cũng mở một mắt ra bĩ bĩ cười “hôm nào nên hảo hảo kiểm tra mới được”

Lúc ăn cơm nói muốn tìm người khác bồi, hiện tại còn nói lời như thế, Đông Phương Hồng mắt trắng già, nửa là xấu hổ, nửa là buồn bực, lại không hiểu được Thanh Văn cố tình làm cho hắn thẹn thùng buồn bực, thích nhìn hai má hồng hồng cũng ánh mắt mênh mông nước hàm chứa buồn bực giống như ai oán vậy. Quả nhiên là tú nhan khả xan, chọc người yêu thương. Thanh Văn luôn nhịn không được mà tán thưởng. Mà đã nhận ra tâm tư rõ ràng của Thanh Văn, Đông Phương Hồng liền càng xấu hổ lúng túng, khuôn mặt cũng cúi thấp hơn. Từ xa nhìn lại, hai người giống như đang ở trong đêm động phòng hoa chúc, chuẩn tân nhân ngồi đối diện nhau. Mà tân nương tử xấu hổ kia, thật bất hạnh lại chính là Đông Phương Hồng. Vậy nên hành trình nặng nề, lại luôn phiêu tán không khí mờ ám. Nhưng Thanh Văn nhìn vẫn nhìn, miệng một ngày ba lần trêu chọc, nhưng không có thực động thủ làm cái gì. Ở trên xe luôn ngồi cách xa một trượng, lúc thuê phòng tuy nói là ở cùng một gian, cùng chung một giường, Thanh Văn cũng chỉ cùng y nằm, chưa từng thật sự vượt qua Lôi Trì một bước. (Lôi Trì là tên sông cổ ở huyện Vọng Giang, tỉnh An Huy Trung Quốc. ở đây có nghĩa là chưa từng vượt qua ranh giới) Rốt cuộc Thanh Văn thực sự là chính nhân quân tử, hay là tiểu nhân đây? Đông Phương Hồng kì thật không quá nắm chắc, nhưng mà hắn biết, chỉ cần khiến cho Thanh Văn coi trọng trong chốc lát, trái tim mình sẽ kêu phanh thông phanh thông đến lợi hại. Đông Phương Hồng đem hết thủy quy tội cho bộ dáng của Thanh Văn thực sự quá đẹp, bản thân cũng là cái nam nhân, tự nhiên cũng sẽ bị hấp dẫn. (goắc? o.0) Ngay lúc Đông Phương Hồng tự mình loạn tưởng, Thanh Văn trước mặt lại bắt đầu ngồi xuống luyện công. Đông Phương Hồng chưa từng nghe qua cái gì gọi là tiêu điều công, bất quá Thanh Văn trước mặt lại thật sự là luyện được hữu mô hữu dạng, khiến hắn cũng không thể hoài nghi kì thực Thanh Văn chỉ là đang ngủ gà ngủ gật. Xe ngựa thoảng cái nhoáng lên, Thanh Văn vẫn bình tĩnh. Mái tóc dài đen sẫm hơi phất, khuôn mặt Thanh Văn tú mỹ bạch tích, Đông Phương Hồng nhìn mà có chút xuất thần. Thanh Văn không nói gì, vẫn lẳng lặng, vẫn bình thản, phảng phất giống như tiên tử bước ra từ tiên cảnh, chỉ tiếc là hắn chẳng những là tên háo sắc, còn là đặc biệt thích nam hài. Đông Phương Hồng bẹp bẹp môi. Đi đêm nhiều có ngày gặp ma, kẻ hái hoa phải xác định sẽ bị gai đâm, yêu thích như vậy thật sự là không được. Nếu như mình không mất hết võ công, hai chiều ngày đó đã sớm cho hắn biết tay. Nếu Thanh Văn khi đó cùng hắn mây mưa thất thường, nào có biện pháp sống sót. (ý em Hồng là, ngày đó bị anh Văn ăn, chắc chắn chỉ có ngất) Nghĩ tới điều này, Đông Phương Hồng liền nhớ tới hắn lần đầu nhìn thấy một màn kia của Thanh Văn. Nếu nam hài từ bị đặt ở dưới thân chính là mình. Mặt Đông Phương Hồng càng đỏ hơn, hắn vội vàng đem mặt mình giấu trong đệm dựa mềm mại của mã xa, Mắc cỡ chết người! như thế nào có thể nghĩ như vậy chứ!. Tiếng rên rỉ của nam hài tử kia, là có cả đau đớn, hơn nữa chín phần là khoái cảm, đan vào khiến người ta mặt đỏ tim đập mà thở dốc. Mà khi đó, Thanh Văn ở trên lưng hắn, theo động tác hữu lực, tóc đen tản ra, từng giọt mồ hôi trong suốt. Nam nhân đang lúc mập hợp thực sự có thể đạt đến cảnh giới như vậy sao? hắn chưa bao giờ nghĩ tới, trước kia cũng chưa bao giờ trải qua chuyện này, cũng đã đáp ứng Thanh Văn là cuối cùng sẽ bồi hắn một đêm rồi. Tới lúc đó, Thanh Văn sẽ dụng cái dạng phương pháp gì để ôm hắn đây? hắn sẽ dùng loại miệng lưỡi nhiệt tình thế nào, hắn sẽ mạnh mẽ ôm chứ? mới là nghĩ vậy thôi, mặt Đông Phương Hồng càng ngày càng nóng lên. (em Hồng nghĩ thiệt là sâu xa =))) Tỉnh lại nào, Đông Phương Hồng! người không nên để Thanh Văn dạy hư như vậy! người dẫu sao cũng là xuất thân danh môn, để chuyện dạy hư hài tử này ảnh hưởng thì còn ra thể thống gì nữa? người ngay cả mặt mũi cũng không cần sao? Chính là hắn căn bản là không thể tự mình quản được tâm tư mình. Có lẽ, từ lúc bị mất võ công, định lực cũng bị đánh mất hơn phân nửa đi? Bản thân trước kia, sắc đẹp trước mắt còn có thể tọa hoà bất loạn (ngồi mãi không loạn), sao hiện giờ tâm viên ý mã (qt: sáng nắng chiều mưa, thất thường), giống như một mao đầu hài tử chứ? Hảo không xong. hảo đáng ghét, vì cái gì ta hiện tại nghĩ đến không phải người nọ ngàn dặm đuổi giết, mà lại là Thanh Văn? Ôm đệm dựa trên xe, Đông Phương Hồng nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy lòng lộn xộn. nhưng có một Thanh Văn ở bên cạnh, rồi lại hảo an tâm. hắn mấy chiều kia tuy rằng nói không có nội lực, có thể tiếp tục kháng cự được

vài người nhưng cũng không nhiều lắm. Có Thanh Văn ở bên cạnh hẳn coi chừng giùm như vậy, thì không có gì phải sợ. Có lẽ, cần lo lắng chính là vấn đề 'trình tiết' đi? nhưng mà, hẳn đã sớm đem thứ này 'bán' cho y. Thật muốn tới lúc đó, mắt một nhắm một mở cái gì đều theo ý y, nhưng mà chính là, cảm giác kia sẽ có thần sắc như thế nào? thực sự thoải mái sao, có đau hay không đây. 'Hong nhi? Hong nhi?' Thật ôn nhu, thanh âm hảo ôn nhu. Đông Phương Hồng đang ngủ say ngọt ngào, ưm một tiếng, cũng để cho người ta dùng áo choàng bao lấy, ngồi xuống ôm lấy Đem đã khuya, xe ngựa cũng đứng ở một chỗ khác bên ngoài thị trấn nhỏ. Thanh Văn dặn dò xa phu một chút, xa phu gật gật đầu, buộc chặt ngựa, bản thân mặc cả quần áo vào trong xe ngủ. Thanh Văn còn lại ôm Đông Phương Hồng chậm rãi đi vào trấn nhỏ. Khách \*\*\* trong trấn nhỏ đều đã đóng cửa, nhưng một gian khách \*\*\* còn đèn đuốc sáng trưng mà chờ khách nhân tới cửa. Thanh Văn ôm Đông Phương Hồng đi vào khách \*\*\* kia. "Khách quan? ở trọ đi?"

Tiểu nhị vội vàng tiến lên chào đón, mà Thanh Văn đem Đông Phương Hồng ở trong lòng mình đã tỉnh một nửa giúp hẳn ngồi tử tế trên băng ghế, rồi một tay nhẹ nhàng ôm bờ vai của hắn, một bên dặn dò tiểu nhị. "Ta muốn một gian phòng hảo hạng, hai dĩa nước ấm. sửa sang lại phòng một chút, đồ ăn trước mang lại đây, chúng ta ăn ở trong này"

Thanh Văn ném qua một nén bạc, không lớn, nhưng lại phi thường phi thường đủ. "Vâng, không biết khách quan muốn ăn món gì?"

tiểu nhị vội vàng hỏi. "Người tác chủ là được rồi, không cần thịt cá, nhưng mà phải còn tươi mới"

Thanh Văn nói xong, một bên nhẹ nhàng xoa hai má Đông Phương Hồng "tỉnh? muốn ăn cái gì?"

"Ta muốn ăn cua"

. "Nơi này ở trên núi, cho dù có cua cũng không còn tươi nữa, để hôm nào khác kiếm cho người ăn đi"

Thanh Văn nhẹ nhàng cười. "Khách quan, sinh bạo khê hà của bốn \*\*\*, mỹ vị cực kì, ai ném qua đều nói hảo. Không bằng cho người mang tới một đĩa lên đi?"

"Hảo"

Thanh Văn đáp lời. "VẬY còn rượu thì sao, khách quan?"

"Không được, đến bát thang cùng nước ấm sạch là tốt rồi"

Thanh Văn nói "phụ cận gần đây có bán y phục không?"

"Có, ra cửa quẹo trái đi tiếp một nén nhang là đến"

. "Mã phu của chúng ta ở trấn ngoại trông xe ngựa, một lúc nữa nhớ đưa một phần điểm tâm đến cho hắn"

"Hảo"

Chọn qua đồ ăn, lúc chờ đưa lên bàn, Thanh Văn thuận tay để ý chỉnh lý tóc Đông Phương Hồng. Khi dễ Đông Phương Hồng còn có chút mơ mơ màng màng, ở trên mặt hắn sờ loạn mấy lần mới cười nói "ở trên xe ngủ no rồi, buổi tối làm gì bây giờ?"

Mặt Đông Phương Hồng lại đỏ một chút. hắn cũng không nghĩ tới mình thế nhưng lại ngủ kĩ như vậy, mới tỉnh lại ở khách điểm này, vẫn là để người ta ôm lấy, thật sự là mất mặt cực kì. "Ta...ta nhầm chán a, lại không có chuyện làm"

Đông Phương Hồng mạnh miệng. Hắn mới sẽ không thừa nhận mình nghĩ đến Thanh Văn mà ngủ. Xe ngựa thư thái như vậy, ngay lúc đó tình cảnh lại ấm áp cùng tốt lành như vậy, hẳn mới có thể ngủ đến bất tỉnh nhân sự. "Người đều để ta hôn trộm hết trơn rồi, có biết không hả?"

Thanh Văn đùa với hắn. "A~!"

nghĩ tới địa phương không nên nghĩ, mặt Đông Phương Hồng đỏ như tích huyết "gạt người! ta một chút cảm giác đều không có!"

Người đương nhiên không có cảm giác, ta lại cũng không thật sự hôn xuống. Thanh Văn nhìn bộ dạng Đông Phương Hồng, chỉ cảm thấy hắn như thế nào lại đáng yêu như vậy. "Người cả ngày mặt đều đỏ hồng, xinh

đẹp như búp bê gốm vậy. Sau này về nhà nói với cha mẹ một tiếng, Thanh Văn ca ca đem người thú trở về được không?”

Thanh Văn lại đùa giỡn. (chính thức phong anh Văn là cá trớn công( = 3=#) Nhất thời mở to hai mắt, Đông Phương Hồng đỏ mặt ngớ ngác nhìn Thanh Văn trong chốc lát, rồi cuộc hơi hơi mở miệng muốn nói gì đó, liền để cho tên tiểu nhị chết tiệt nhiễu loạn! “Thức ăn tới đây! khách quan! sinh bạo khê hà! ma bà đậu hũ!”

Đông Phương Hồng thành linh làm cho tiểu nhị hoảng sợ, cả người đều một màu hồng, lại nhìn Thanh Văn ở bên cạnh vẫn luôn cười trộm. “Người lại lấy ta ra đùa giỡn”

Đông Phương Hồng nhìn Thanh Văn cười đến vui vẻ, liền chán nản hơi hơi cúi đầu. “Cái gì đùa giỡn?”

Thanh Văn vừa cười hỏi, một bên giúp Đông Phương Hồng lấy cơm, ở trên bát gấp đầy khê hà cùng ma bà đậu hũ, mới bưng đến trước mặt Đông Phương Hồng. “Người mới không thực sự thú một nam hài tử”

Đông Phương Hồng bưng bát lên, chỉ cảm thấy nhiệt khí từ đồ ăn kia có điểm xông vào mắt. “Vì cái gì ta sẽ không?”

Thanh Văn cũng hỏi hẩn “vì cái gì người cảm thấy được ta nhất định sẽ không?”

. “Bởi vì không ai sẽ thực sự thú một nam nhân”

. “Người nhất định thật lâu chưa có trở về kinh thành”

Thanh Văn cũng thấp giọng nhin cười “chờ sau khi người người trở về, nhất định sẽ thất sự thay đổi”

. “Kinh thành phát sinh chuyện gì?”

Đông Phương Hồng thật sự hoang mang nhìn Thanh Văn. “Cũng không có việc gì, chỉ có một cái nam hoàng hậu, thêm một cái nam tướng quân phụ nhân”

Thanh Văn tiếp tục cười. Còn có năm tiểu bảo bối không biết nên phân loại là con người hay là yêu quái nữa kìa. Kinh thành thực sự khá náo nhiệt! (vâng mấy người này từng ngược anh Văn một thời gian khá dài =))) “Ai, như thế nào lại vậy”

. “Thế giới có đầy những điều lạ kì”

Thanh Văn ra về mê hoặc nói.

## 2. Chương 2

Thời thế, thật sự là vô kì bất hữu.(có đủ những cái lạ)

Lúc Thanh Văn tự tắm từ sau bình phong xong, mới vắt tóc đi ra, liền thấy Đông Phương Hồng ngẩn người đang nhìn cái gì đó trên bàn.

Trên bàn có cái gì cũng không đặc biệt, đặc biệt chính là người dùng nó.

(cái lí thuyết hút gạch = 3=)

Mấy miếng hắc diêu thạch rơi rớt trên bàn, Đông Phương Hồng ngẩng đầu nhìn thấy Thanh Văn hai má lại hồng lên.

Thời buổi này, không có nhiều người dùng thuật bói toán, mà mấy miếng hắc diêu thạch này từ đoàn biểu diễn ở tiểu viện. Chắc là Đông Phương Hồng ‘nhàn nhàn không có việc gì làm’ muốn tiểu nhị thay hẩn mang tới đây đi? Nhưng trọng điểm là hẩn vì cái gì lại muốn cái này, hơn nữa, dùng nó để tính cái gì?

“Người thật sự là dọa chết ta” Thanh Văn liếc mắt một cái nhìn Đông Phương Hồng cùng thạch tử trên bàn, lên tiếng nói “người đang tính cái gì a?”.

“Không có gì!” Đông Phương Hồng vội vàng đem thạch tử trên bàn làm loạn, cuối cùng còn thật cẩn thận nhìn Thanh Văn một cái.



“Sư phụ ta trước kia muốn dạy cho ta loại kì môn bát quái gì đó, chính là ta ngại phiền toái, muốn luyện kiếm, cho nên đến bây giờ vẫn đốt đặc cán mai” Thanh Văn cười, ngồi xuống bên cạnh bàn, lau tóc.

Đông Phương Hồng nghe xong, cũng theo bản năng yên tâm mà thở dài. Đợi đến lúc phát hiện điểm không thích hợp ngắt đầu, quả thực bắt gặp ánh mắt tò mò của Thanh Văn.

“Người quả nhiên đang tính cái gì đó đúng hay không? nói cho ta biết, nói cho ta biết”.

Đông Phương Hồng quần đến độ mặt đỏ lên, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, cúi đầu càng thấp hơn, ở trong mắt Thanh Văn thoát nhìn giống như muốn trốn dưới gầm bàn vậy.

Kỳ thật, Đông Phương Hồng nếu có được một nửa sự ‘thông minh’ của Thanh Văn, thì tùy tiện nói một câu với người không quan hệ là được rồi.

Chỉ tiếc là, chẳng những cùng Thanh Văn có quan hệ, còn với bản thân mình cũng có quan hệ, nhưng lại tính ra cái kết quả làm cho người ta vừa mừng thầm, vừa xấu hổ. Đông Phương Hồng trốn tránh ánh mắt bức cung của Thanh Văn, bàn tay nhỏ bé theo bản năng vuốt vuốt thạch tử trên bàn

(há há há, thế là em Hồng tính chuyện mờ ám nhá, cơ mà phục anh Văn, ánh mắt cũng bức cung được =.=)

Nói cho hắn sẽ không có gì chứ? đã nói hắn năm này Hồng Loan tinh động\*, hơn nữa đối tượng sinh ra ở Đông Bắc, cái duyên tam sinh thật sự là một cái hảo duyên, qua được bảy thế mỹ mãn thật là hảo phúc khí.

(Hồng Loan tinh là một vì sao)

Người ta nói, xem được cho người khác, nhưng không thể xem cho bản thân mình. Nhưng Đông Phương Hồng xem được quả này, trong lòng vui rạo rức. Nguyên do sâu sa trong đó tự nhiên không phải nhiều lời.

“Người tính ra người sẽ gả cho ta, đúng hay không a?” Thanh Văn mang theo ba phần đùa giỡn hỏi.

(O-o báai sư mới được nha, anh Văn đoán quá chuẩn)

Người là giun dưa trong bụng ta sao! Đông Phương Hồng ngậy ra một lúc, trừng mắt nhìn Thanh Văn ngẩn người, mà hắn bày ra cái bộ dạng không đánh đã khai này, lại khiến Thanh Văn mừng rỡ.

“Đến đến, ta tuy rằng đối cái này đốt đặc cán mai, nhưng mà cũng hiểu được chút chút” Thanh Văn đem thạch quả trên bàn đã bị Đông Phương Hồng ‘hủy thi diệt tích’ hơn phân nửa, từng quả từng quả hồi phục nguyên trạng.

“Người không phải chỉ vừa mới liếc mắt một cái thôi sao?” Đông Phương Hồng xấu hổ.

“Đúng vậy, ta có bản lĩnh một khi đã gặp qua là không quên được, ta không nói với người sao?” Thanh Văn vừa sắp xếp, vừa cười đến đáng ghét.

“Không thèm để ý đến người!” Đông Phương Hồng xấu hổ, ném thạch quả, chạy lên giường mình ôm chăn bông ngủ

Thanh Văn còn đang sắp xếp, sắp xếp xong rồi xem lại, bắt đầu nhẹ nhàng cười, thẳng đem Đông Phương Hồng quần đến độ muốn tiến sâu vào một góc giường.

“Hảo Hồng nhi, người đừng buồn bực nữa, ta đùa với người thôi”.

Thanh Văn không bao lâu cũng đi đến trên giường, cách một lớp chăn bông nhẹ nhàng ôm hắn,

“Là ta không tốt sao? ta anh tuấn có tiền lại trẻ tuổi, sẽ không có hại cho người mà”.

“Người nói lời này, chỉ có ba phần thực tâm phải không?” Đông Phương Hồng ở trong chăn bông, nhỏ giọng hỏi.

“Thật tình! đương nhiên là thật tình!” Thanh Văn dừng một chút, vẫn là cười khê trả lời.

“Nếu người nghiêm túc, liền chỉ thiên thề địa nói người nguyện lấy ta làm vợ. Ta Đông Phương Hồng thứ nhất không cần tài phú, thứ hai không cần quan to chức lớn, ta không muốn người khác chứng kiến, chỉ nguyện cùng người định thiên địa chỉ minh”

Thanh Văn trầm mặc

Đối với Đông Phương Hồng mà nói, trầm mặc là khó xử.

Vì thế, dưới một lớp chăn bông che dấu, Đông Phương Hồng khóc. Nước mắt hắt dưng ở trong chăn bông, trừ bỏ chính hắt, không có ai biết được.

Thanh Văn nguyên một đêm không nói nửa lời.

Không hiểu được Đông Phương Hồng ngủ từ lúc nào, đợi đến lúc tỉnh, liền phát hiện bản thân vốn đang ở nấp ở trong chăn bông không hiểu sao lại nằm trong lòng Thanh Văn.

Mặt Đông Phương Hồng hơi hơi đỏ, nhưng lại bất động thanh sắc mà tiếp tục nằm.

Trời còn chưa sáng, Đông Phương Hồng vì ban ngày ngủ nhiều, cho nên mới thức dậy sớm. Hiện tại Thanh Văn vẫn còn đang ngủ thật sâu.

Đông Phương Hồng nhớ lại chính mình đêm qua thất thố, thì ảo não cực kì. Hắt không hiểu được nên đối mặt với Thanh Văn như thế nào.

Thanh Văn nhất định cũng cảm thấy khó xử đi? mới đi cùng nhau chưa đến mười ngày, lại bị tiểu nam hài muốn hắt nói chung thân, làm sao mà hắt trả lời được?

Thanh Văn như thế nào lại muốn hắt thương tâm, vậy nên mới lâm vào trầm mặc. Đôi khi, không nói lời nào sao với vài lời khéo léo còn ngọt ngào hơn. Thanh Văn không nghĩ đến điểm này, cho nên, mình chỉ cần làm bộ đã quên đi, hết thấy có thể bắt đầu lại từ đầu.

Đây là điều Thanh Văn có thể cho mình, nhất là ôn nhu.

Nhưng thân thể Đông Phương Hồng run rẩy một chút, mà ngay ở phía sau, Thanh Văn cũng mở mắt.

Thân thể không hề động, nhưng ánh mắt lại sáng ngời hữu thần dần mở.

Sát khí, hắt có thể tinh tường phát giác được.

‘Thanh Văn hẹp hòi’

Một đao hắt mang từ ngoài bắn vào, đồng thời vang lên một tiếng gầm nhẹ cùng lưỡng đạo kiếm quang.

Lưỡng đạo kiếm quang một trước một sau đoạt đi hắt mang từ ngoài cửa sổ bắn vào, còn Thanh Văn một phen kéo Đông Phương Hồng lên, chỉ mặc trung y, thoát ra khỏi phòng!

Qua một lúc, Thanh Văn bắt lấy bội kiếm của mình ở trên bàn, mà hai bóng người cũng một trước một sau mà cùng Thanh Văn thoát khỏi khách \*\*\*.

Thanh Văn chạy thật nhanh, khách \*\*\* vào lúc sáng sớm đánh thức không ít người.

“Phát sinh chuyện gì?”.

“Trên lầu làm sao vậy?”.

Mà Đông Phương Hồng ở trong lòng Thanh Văn, cũng chỉ có thể trốn tròn mắt xem cảnh sắc không ngừng chuyển động thật nhanh.

Thanh Văn kinh công vô cùng tốt, ôm hắt giống như đang không giá vụ\* vậy.

(bay trên không lái siêu xe hiệu sương mù = v=)

Rất nhanh, Thanh Văn ôm hắt lên xe ngựa, mà xa phu kia vừa lúc thấy hai người họ lên xe, một tiếng quát nhẹ rồi vung cao roi.

Hai con tuấn mã nhất thời liền kéo xe chạy nhanh như tia chớp, mà mãi đến lúc này, Đông Phương Hồng mới phát hiện có người bên ngoài xe ngựa một trái một phải.

Một người là nam nhân, một là nữ nhân, nam nhân ngày thường tuấn lãng anh đĩnh, nữ tử bề ngoài xinh đẹp bên trong lại mang theo một cỗ anh khí.

Nếu là ngày hôm qua, Đông Phương Hồng có thể còn hiểu lầm hai người này đều là lão tình nhân của Thanh Văn, nhưng hôm nay tất cả bọn họ đều mang biểu tình nghiệp túc mà dựng thẳng kiếm, không lộ ra nửa điểm suồng sã nào.

Thanh Văn đem Đông Phương Hồng ôm thật chặt, Đông Phương Hồng lại nắm chặt vạt áo của Thanh Văn, có chút lo lắng mà nhìn Thanh Văn.

Mà Thanh Văn cho dù lên xe ngựa rồi, nhưng vẫn ngưng thật nghe ngóng thật lâu, mới hơi hơi thả lỏng tinh thần, mang theo nụ cười cúi đầu nhìn Đông Phương Hồng.

“Người chọc phải một cừu gia thật khó lường”.

“Vô nghĩa” Đông Phương Hồng thấp giọng than thở “nếu không lợi hại, sao làm cho ta lâm vào tình cảnh như hiện giờ”.

“Thanh Văn hiện tại độc thân bên ngoài, không bằng về phân đà trước” nữ tử ở ngoài xe thấp giọng nói “gia hỏa này hôm nay ra tay, chỉ sợ là thật sự không nể mặt chúng ta”.

“Về phân đà trước, tìm đà chủ thương lượng. Hiện giờ chúng ta thế đơn lực bạc, sẽ có nhiều mạo hiểm. hôm nay thăm dò võ công của người kia, không hề kém, bọn ta thật đáng hộ thẹn, thế nhưng mãi đến lúc hấn ra tay mới có thể phát hiện” nam tử bên ngoài xe ngựa cũng thấp giọng nói.

“Dù sao cũng tiện đường, trở về ôn chút chuyện xưa cũng tốt” Thanh Văn lại cười giống như đang nói việc nhà “Lần này đường xa như vậy, đã lâu không tới thăm Vương bá bá, thật sự không thể nào nói nổi”.

“Cừu gia lợi hại, chỗ đó có trốn được không? Chớ làm phiền người khác” Đông Phương Hồng cũng hơi lo lắng nói.

“Đông Phương tiểu công tử tâm địa thật thiện lương ngay thẳng” nữ tử ngoài xe nhẹ nhàng cười “chỗ của chúng ta chỉ sợ ngại ghét bỏ, sao có thể nói là liên lụy được”.

“Tránh được nhất thời không trốn được một đời, nếu trốn không được, tìm thêm nhiều người cùng đánh xem ra có phần thắng nhiều hơn phải không?” Thanh Văn cười nói.

“Chỉ cần trốn hơn tháng, cừu gia sẽ không còn đáng sợ nữa” Đông Phương Hồng nói.

“Sao lại như vậy? có cứu binh tới sao?”.

“Phải, hơn nữa còn là cứu binh rất mạnh” Đông Phương Hồng nhin không được nở nụ cười.

“Có bao nhiêu mạnh?” Thanh Văn tò mò.

“Rất rất mạnh” Đông Phương Hồng cười.

“Cứu binh có mạnh thế nào trước mắt vẫn chưa tới đây đúng không” Thanh Văn có chút bất đắc dĩ nói “cho nên, chúng ta vẫn phải trốn đi”.

“Ân” Đông Phương Hồng cũng chỉ thấp giọng trả lời.

“Còn nữa, hấn dám đến, ta cũng phải cẩn thận một chút. Ta viết một phong thư gửi về Kinh Thành, bảo Hoàng Phủ Thiểu Hoa cùng Tiểu Thạch Đầu nhà chúng ta cho quân đến đón chúng ta. Hấn có lợi hại, cũng bị đội Thiết Kỵ binh thái thành thịt vụn!” Thanh Văn nói có vẻ khá kiêu ngạo.

“Di, người biết đương kim hoàng đế?” Đông Phương Hồng kinh ngạc cực kì.

(đương nhiên biết, trông trẻ kiêm trông vợ cho hai anh này suốt = v=)

“Đúng vậy, chúng ta là biểu huynh đệ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thân đến không thể thân hơn”.

Đông Phương Hồng ngơ ngác nhìn Thanh Văn.

“Như thế nào? cảm động đi? gặp được ta, người thực sự không biết có cái vận tốt gì!” Thanh Văn nhẹ nhàng nhéo nhéo mũi Đông Phương Hồng, cười đến khoái trá “có Thanh Văn ta là chỗ dựa vững chắc cho người, người an một trăm hai mươi cái tâm đi”.

Đông Phương Hồng hơi giật mình để cho Thanh Văn đùa giỡn, bộ dáng ngẩn người khiến Thanh Văn đem hân hê vào lòng, xoa xoa hai má, giống như ngoạn sủng vật do mình dưỡng vậy.

“Làm sao vậy? suy nghĩ cái gì? quá cảm động?”.

“Trong lòng, thực phức tạp” Đông Phương Hồng miễn cưỡng nói.

“Có cái gì phức tạp, so với quan hệ của ba biểu huynh đệ chúng ta càng phức tạp hơn sao?” Thanh Văn cũng cao giọng cười to.

“Các người có bao nhiêu phức tạp?” Đông Phương Hồng hỏi.

“Ngoại công của Tiểu Thạch Đầu là cậu của mẫu thân Thiếu Hoa, muội muội của phụ thân Tiểu Thạch Đầu lại là nương của ta, người giải thích xem?”

Đông Phương Hồng suy nghĩ một chút, quả nhiên đầu óc quay mòng mòng.

“Sau đó, đương kim thánh giáo giáo chủ là đại cữu cữu của ta, cha ta là võ lâm minh chủ, Hoàng Thượng cũng đội trường đội thiết kị binh đều là biểu ca của ta, người nói xem, có ta là chỗ dựa vững chắc, lại không đủ ổn sao?” Thanh Văn thần khi mười phần nói “cho nên, ta nói người nọ tám phần là không có mắt, dám đến chọc ta, nên dự định xuống mồ đi là vừa”.

“Thanh Văn hảo oai phong nha” Đông Phương Hồng cười.

“Đương nhiên rồi, cho nên người cứ yên tâm đi theo ta đi, ta nhất định sẽ đem người bình an trở về kinh thành”.

Xe ngựa một đường chạy vội mà đi, đi theo phía đông nam.

Dọc đường đi, chỗ nghỉ chân không nhiều lắm, nhưng lại không có kẻ nào quấy nhiễu một là bởi vì đường rút của họ, hai là vì một vài nhân tố khác khó mà hiểu được.

Chỉ biết là liên tiếp ba ngày dịch nhân không hề động thủ, hai người luôn ngồi bên ngoài xe cũng đã tiến vào mã xa cùng Thanh Văn nói chuyện phiếm.

Nam tên là Thanh Phong, nữ tử gọi là Tễ Nguyệt, phụ trách hộ tống Thanh Văn đi tảo mộ.

Đông Phương Hồng vừa nghe, cẩn thận hỏi Thanh Văn về một tháng phong lưu kia, quả nhiên cả hai đều canh giữ ngoài cửa cho Thanh Văn.

Nhớ tới một màn ‘tiếp xúc thân mật’ kia khiến cho tất cả mọi người hiểu lầm, Đông Phương Hồng xấu hổ quần đến mức trốn trong góc phòng đến hai ngày, mặc cho Thanh Văn có hống như thế nào, khuyên như thế nào vẫn không được.

Mà hai ngày này, giống như sợ thiên hạ không đủ loạn, Thanh Phong bắt đầu nói về phong lưu niên thiếu của Thanh Văn ở Kinh Thành, Tễ Nguyệt sáng khoái nói về năm vì Thanh Văn mà thiếu chút nữa đã ‘bỉ vũ chiêu thân’ (luận võ chọn rể [ta thích cái tên này, thấy hay hay nên để:]>)]

Hai người vừa nói vừa cười, mang chuyện năm xưa ra làm đề tài bàn tán. Thanh Văn cũng vậy, thêm mắm thêm muối, giống như chính mình thật sự là một mỹ thiếu niên khiến bất kì nam nhân nữ nhân nào cũng vừa gặp đã yêu.

Chỉ nghe ba người họ càng nói càng cao hứng, Đông Phương Hồng nghe được tâm cũng có chút khó chịu. Trong vòng một ngày có năm canh giờ tâm tình đều tồi tệ, chỉ có lúc được Thanh Văn ôm đi ngủ, tâm tình mới tốt hơn một chút.

Thanh Văn không hề nhắc tới lời ‘thề non hẹn biển’ ngày ấy, cũng không có nói về ‘khế ước bán thân’, ngược lại bắt đầu nói rằng Đông Phương Hồng là ngôi ôm xinh đẹp của hắn.

(ư! gối ôm, mình cũng mún = 3=)

Đông Phương Hồng ở trong lòng hắn, thường cắn cắn môi, tự sinh hờn dỗi.

“Thanh Văn, người rốt cuộc khi nào thì mới giải quyết xong hả?” Tễ Nguyệt thán khí không chỉ có một lần.

Nhưng mà, Thanh Văn lại bày ra cái bộ dáng lưu manh cười pha trò.

Tế Nguyệt mang theo tin tức đi trước một bước, để mấy người khác có thể chậm rãi đi.

Những người còn lại dừng chân ở trong rừng dùng ngọc thiện, có bóng cây che khuất ánh dương, thật mát mẻ.

Đã chạy vài ngày, tự nhiên không có một căn khách \*\*\* để hảo hảo nghỉ ngơi. Thanh Văn cảm thấy trên người dính nhớp, liền lôi kéo Đông Phương Hồng đi tắm. Nước suối lạnh lẽo, Thanh Văn ở phía sau Đông Phương Hồng thoát y. Đường nét ưu mỹ của tấm lưng trần kia, khiến Đông Phương Hồng nhìn mà choáng váng.

Người ta nói, món đồ đẹp luôn thưởng tâm duyệt mục (cảnh đẹp ý vui, vui mắt vui tai @.@). Ánh mắt của người đời cũng theo bản năng mà thưởng thức cái gọi là xinh đẹp. Chờ Thanh Văn tẩy qua thân thể, lên bờ mặc quần áo, Đông Phương Hồng còn đứng ở bên bờ nhìn hẩn ngẩn người.

“Thế nào? Mỹ nam tử xuất dực đồ xem được không?” Thanh Văn cười, mặc vào kiện áo khoác cuối cùng, bắt đầu cột giây lưng

“Bình thường thôi mà” Đông Phương Hồng vội vàng cúi đầu.

“Đến lượt ngươi tẩy rửa, ta sẽ canh chừng” Thanh Văn nói xong, rồi lại bồi thêm một câu “yên tâm đi, ta sẽ không nhìn lên đâu”.

“Ai sợ ngươi nhìn lên!” Đông Phương Hồng đỏ mặt hô một câu, rồi ngay lúc Thanh Văn đáng ghét kia đang ha ha cười, không được tự nhiên mà thoát y phục.

“Ai nha, vẫn là tiểu mao mao trùng a”.( = v= ý anh Văn là chê em Hồng nhỏ ;))

“Lí Thanh Văn!” Đông Phương Hồng đỏ mặt quát to.

“Ta đâu có nhìn ngươi, ta là đang tìm tiểu mao mao trùng chơi, ngươi vội cái gì” kì thật là hẩn vẫn đưa lưng về phía Đông Phương Hồng, Thanh Văn cười đến bả vai run run, một bên thật sự cúi đầu tìm tiểu mao mao trùng trong đất

Đông Phương Hồng trộm quay đầu lại nhìn, Thanh Văn quả thực không có quay đầu lại. Nhưng vẫn đang ghen cười đến mức bả vai run run, nói có bao nhiêu đáng giận thì có bấy nhiêu.

Đông Phương Hồng cắn môi, này ngâm bồ hòn cũng chỉ còn biết nuốt xuống. Nhưng nước suối thực sự rất trong, ngâm mình ở bên trong, bao nhiêu dơ bẩn trên người trong mấy ngày qua đều tẩy sạch, cũng là tẩy đi mấy ngày phiền não.

Đông Phương Hồng nhìn cánh tay của mình, nhỏ nhỏ, tinh tế, trắng trắng, là cánh tay của thiếu niên. Ngắc đầu, Thanh Văn vẫn đưa lưng về phía mình, tuy rằng nói chuyện cộc nhả, nhưng không có rời đi mình một bước.

Kỳ thật, đã biết mình là loại người có thân phận lai lịch không rõ ràng, hẩn vẫn một đường mang theo, nhưng cũng không hỏi qua cái gì. Cừu gia lợi hại, hẩn cũng không sợ. Thanh Văn rốt cuộc là dạng người như thế nào?

Đông Phương Hồng tẩy sạch thân thể, bước lên bờ mặc quần áo.

Nhưng mà, vừa mới mặc y lí, một đạo kiếm khí lạnh thấu xương cũng từ phía sau mà đến!

Đông Phương Hồng quay đầu lại chỉ có thể nhìn thấy hàn quang kia hướng về phía mình, một tiếng thét kinh hãi còn chưa thoát ra khỏi cổ họng, đã có một đạo kiếm quang khác cản đi.

Người tới, tới thật nhanh! Nháy mắt trước mặt đã có hơn mười sát chiêu!

Nhưng kiếm của Thanh Văn càng nhanh hơn! Một trận kiếm quang trắng bóng lóa lên, Đông Phương Hồng liền bị Thanh Văn ôm vào lòng!

Sinh tử một đường, Đông Phương Hồng ở trong lòng Thanh Văn run nhè nhẹ. Người tới vận bạch y đứng cách đó không xa, khuôn mặt xinh đẹp như thiên tiên thư hùng mạc biện. Tấm lụa mỏng che đi bộ vị trọng yếu trên người, theo gió phiêu a phiêu thanh thanh nhả nhả, nhưng lộ ra da thịt bạch tích rất liêu nhân.

Thanh Văn trong tay cầm kiếm, ánh mắt cũng thực thành thật. Người tới thấy vậy, cũng nhẹ nhàng hé miệng cười,

Nụ cười này, có bao nhiêu phong tình, nhưng Đông Phương Hồng chỉ cảm thấy một trận ác hàn.

“Thật xinh đẹp” Thanh Văn tán thưởng.

“Lí Thanh Văn!” Đông Phương Hồng tức giận đến dậm chân.

“Tiểu đệ đệ ngoan, đem Đông Phương Hồng giao ra đây, ca ca sẽ dạy ngươi chuyện thoải mái” Người nọ đối Thanh Văn cười.

Nguyên lai là nam?

Nhưng bộ dạng tham lam của Thanh Văn xem ra một chút cũng không có biến, Đông Phương Hồng tức giận mắt trợn trắng.

“Khanh bốn giai nhân, nại hà tác tặc?” Thanh Văn tiếc hận “nếu hôm nay đôi ta không phải gặp mặt trong cảnh này, lương tiêu mĩ dạ, ta tất không phụ giai nhân”.

(câu trên ta không hiểu lắm, ý là người kia vốn là giai nhân, thì nề hà chi kẻ trộm)

“Nếu là thích ta, sớm đem Đông Phương Hồng giết đi, ta sẽ hàng đêm bồi người” người nọ đối Thanh Văn cười giống như một cái mĩ tự khả ngôn.

Hơn nữa không phải là tục mị bình thường. Giữa nét quyến rũ còn mang theo thanh nhã, ý tứ câu dẫn rõ ràng, rồi lại cổ tình hàm chứa một tia ngượng ngùng. Hắn đứng trước ánh trắng, cứ như vậy đối Thanh Văn cười, chỉ sợ Thanh Văn nhào lên đem hắn ăn tươi nuốt sống.

Thanh Văn nhẹ nhàng nuốt nước miếng.

Đông Phương Hồng lại trừng mắt liếc hắn một cái.

“Tiểu hài tử non nớt” người nọ thấy Đông Phương Hồng liếc mắt một cái, cũng có chút khinh thường nở nụ cười “Lại có điểm nào tiêu hồn giống ta. Thiếu hiệp không ngại hảo hảo ngắm lại”.

“Như vậy đi, ta đã đáp ứng mang hắn về Kinh Thành. Chờ ta mang hắn về, ta cũng sẽ không quản hắn nữa, chúng ta hai cái khanh khanh ta ta, sớm chiều triền miên, không phải mộ cái mĩ sự sao?”.

(ai mua gạch không! ai mún trọi cái không!)

“Ta cùng hắn thề bất lưỡng lập (aka không đội trời chung), nếu người đưa hắn giao cho ta, người chắc chắn có ưu đãi” người nọ nhìn Thanh Văn nói, rồi thu lại ba phần mị ý, lại lộ ra ý cười “tất nhiên, cũng chính là ta”.

“Người nếu muốn được hấp giải, đáp ứng là được rồi” Đông Phương Hồng mắt hững nói.

“Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu” Thanh Văn cười nói (ta thích câu mẫu đơn hoa hạ tử, tác quỷ dã phong lưu hơn)

“Người đáp ứng?” người nọ nở nụ cười.

“Chờ ta mang hắn về kinh đã, công tử muốn như thế nào, Thanh Văn cũng phùng bồi” Thanh Văn cười.

“Ma giáo Trung Nguyên các người tuy thế lực lớn, ta cũng không để vào mắt” người nọ thay đổi sắc mặt “đừng không biết xấu hổ như vậy”.

“Người đuổi theo đứa nhỏ này, có là ai cũng sẽ không đáp ứng người” Thanh Văn trả lời “việc này ta đã định muốn cố tình nhúng tay vào rồi”.

“Người!” người nọ tức giận mắng “chuyện Đông Bắc chúng ta, mượn người nhúng tay vào? người nghĩ ma đầu này thực sự muốn làm vợ người? chờ một buổi tối, đầu người có rớt lúc nào cũng không biết!”.

“Ta là ma giáo yêu tử, phối với ma đầu Đông Bắc, thật là tuyệt phối đúng không?” Thanh Văn nói như vậy, ngữ khí lại lạnh ba phần “ta chán ghét cái gọi là ‘danh môn chính phái’ đấy thì thế nào?”

“Người” người nọ tức giận đến mức mặt trắng bệch “người ngang đường ta thì có cái lợi ích gì, có tin ta sẽ giết người hay không!”

“Giết a, giết a? đánh thắng được ta rồi nói sau” Thanh Văn khiêu khích.

“Kiếm pháp của hần rất lợi hại, nội lực lại thâm sâu khó lường, ngàn vạn lần phải cẩn thận” Đông Phương Hồng nhẹ giọng nhắc nhở.

“Ta còn không để vào mắt” Thanh Văn cười, buông Đông Phương Hồng ra, hạ thủ.

Kiểm pháp của người nọ mau mà sắc bén, nhưng Thanh Văn cũng không phải dạng có thể khinh thường.

Giữa đạo kiếm quang, một vài mảnh y phục cùng vài sợi tóc đen bị tước đi, lợi kiếm lướt qua da, mỗi lần đều vô cùng hung hiểm, rồi cả hai lại cố tình không làm đối phương bị thương.

Kiểm khí lan rộng, Đông Phương Hồng vội vàng lùi ra xa, nhưng cuộc tranh đấu này vẫn là kinh tâm động phách.

Mắt thấy người nọ không thể đứng vững, rồi ngửa đầu hét một tiếng dài!

Nhất hô bách nặc\*, vài đạo nhân ảnh từ xa nhất loạt lao tới, Thanh Văn than thầm không ổn, dồn toàn lực đánh tới một chuồng!

(ở đây ý là, một người hô trăm người thưa)

Người nọ không dám đỡ đòn, chỉ hơi tránh ra, Thanh Văn chính là đang chờ thời khắc này!

Thoát khỏi cuộc chiến, Thanh Văn một phen kéo Đông Phương Hồng lên, hai chân bước dài chạy đi. So kiếm cùng người nọ cũng tầm ngang cơ, nhưng là cho dù ôm một ai đó trên tay, nhưng khinh công của hần có thể vẫn tốt hơn tên kia ba phần.

(ờ, ừm, cái này để chạy hử? o.o)

“Ngăn hần lại!”

Người nọ thấy Thanh Văn chạy trốn, cũng vội vàng đuổi theo, vừa đuổi vừa lớn tiếng hô.

Nhưng Thanh Văn chỉ nhẹ nhàng nhảy, đã vượt qua khe núi, lại thêm vài lần chạy đông trốn tây, liền ẩn vào trong rừng.

“Có dũng khí thì không cần phải sợ hãi rụt rè như vậy! người ra đây cho ta!” Nam tử bị chọc tức, giương giọng mắng, nhưng Thanh Văn vẫn chuyên tâm chạy trốn, căn bản là không thêm để ý đến hần.

Chạy gần một canh giờ, Thanh Văn toàn lực vội vàng chạy, mặt không đỏ, khí cũng không suyễn.

Hần dừng cước bộ, quay đầu lại ngưng thần nhìn, mãi đến khi xác nhận đã thoát khỏi vùng truy binh, mới thả Đông Phương Hồng xuống.

Chạy trốn quá vội vàng, Đông Phương Hồng tóc tai y phục tự nhiên toàn bộ đều rối loạn, nhìn hết sức lồi thối.

Nhất là, Đông Phương Hồng chỉ mặc một cái y lí, cứ như vậy bị Thanh Văn ôm chạy. Vạt áo đằng trước mở rộng, lộ ra khuôn ngực trắng nõn.

Bản thân Đông Phương Hồng chỉ lo thở, cũng không biết hai má đỏ ửng của mình cùng da thịt ướt đầm mồ hôi kia khiến bao nhiêu người mê luyến.

“Xem ra không có việc gì, chúng ta mau mặc lại y phục”.

Thanh Văn lại quay đầu lại nhìn hần, rồi vội vàng đem ánh mắt rời đi. Mà nghe thấy Thanh Văn quát nhẹ, Đông Phương Hồng mới vội vàng chỉnh lại y phục của mình, mặt đỏ hồng, nhìn chằm chằm trên mặt đất.

“Mặc xong rồi” Đông Phương Hồng thấp giọng nói, Thanh Văn liền quay đầu lại.

Nhưng nhìn thấy bộ dạng y phục không chỉnh tề kia của hắn, Thanh Văn chỉ biết thán khí, cỏi ngoại sam của mình ra, phủ lên người hắn.

“Ta đã ghen nửa tháng rồi, cẩn thận lang trong nhà a” Thanh Văn trầm trọng nói.

(anh tự nhận mình là lang kìa o.o)

“Người nhịn không được, thì tự giải quyết là được rồi? Giả quân tử” Đông Phương Hồng thấp giọng nói.

“Người a, dám leo lên đầu ta? cũng không ngấm lại ta vì ai mới vậy đi” Thanh Văn cười một chút, lại niết mũi hắn.

Đông Phương Hồng cũng cúi đầu cười.

“Nơi này hẻo lánh, bọn họ trong khoảng thời gian gần tám phần cũng không tìm ra. Thanh Phong không thấy chúng ta trở về, không quá ba ngày sẽ có người đến. Vài ngày nữa, ta xem xem là ta nhiều người hay bọn hắn người đông” Thanh Văn sinh khí rồi.

“Thủ hạ của hắn cũng không ít”.

“Cửu cửu (Cậu) ta thủ hạ là cao thủ cũng không ít đi?” Thanh Văn chỉ vào mình “vung tay một cái, liền đánh cho bọn chúng hoa rơi nước chảy”.

“Không biết là ai thừa dịp lúc người ta không chú ý thì bỏ chạy nhanh như chớp” Đông Phương Hồng nhin cười.

(là anh Văn chứ ai =)))

“Cái đó gọi là kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt có được không” Thanh Văn nghiêm túc nói.

“Đúng đúng đúng, toàn bộ xin nhờ vào Thanh Văn đại hiệp” Đông Phương Hồng lôi kéo tay hắn, cúi đầu cười.

“Đương nhiên” Thanh Văn sờ sờ đầu hắn, tiếp tục đắc ý rung đùi.

(người ta nói đều đắc ý cái gì =.=)

“Ha hã a, còn nháo, chúng ta mau đi tìm chỗ tránh mưa, bụng của ta cũng đói lắm rồi, không biết có cây nào có trái không” Đông Phương Hồng cười.

“Người không biết sao? căn cứ theo dã sử ghi lại, chúng ta thế nào cũng ôm nhau sưởi ấm đó” Thanh Văn thấp giọng nói “đến lúc đó, chính là củi khô lửa bốc, càng không thể vắng hời”.

“Ôm nhau sưởi ấm, cùng củi khô lửa bốc có quan hệ gì?” Đông Phương Hồng nghi hoặc ngẩng đầu lên hỏi, giống như thật sự không hiểu “dã sử? dã sử là cái gì?”.

Thanh Văn buồn cười nhìn hắn, ghé đầu vào lỗ tai hắn nói thầm. Nghe xong nửa ngày, cuối cùng cũng hiểu được Thanh Văn muốn nói cái gì, Đông Phương Hồng mặt đỏ bừng, vội vàng buông tay hắn ra, lui nhanh ba bước.

“Ai với người củi khô lửa bốc, người thử chạm vào ta xem!”.

“Hảo hảo hảo, còn có một câu thành ngữ là ‘quân tử bất sấn nhân chi nguy’ (quân tử không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn), người đặt một trăm hai mươi cái hảo tâm đi” Thanh Văn cười, duỗi tay kéo hắn vào lòng.

“Người không đứng đắn” kỳ thật gió đã hơi lạnh, mà Đông Phương Hồng ở trong khuôn ngực ấm áp của hắn thật thoải mái. Nhưng miệng vẫn không hề chịu thua kém.

“Đúng đúng đúng, là tiểu nhân không đứng đắn, nào có giống Đông Phương Hồng đại nhân cao quý hữu lễ” Thanh Văn nhẹ giọng cười “Đông Phương Hồng đại nhân cũng đừng buồn bực”.

“Kỳ thật ta cũng không có ý tứ gì khác, người nếu có thể đừng nói mấy lời cợt nhả này đó, ta làm sao tức người” Đông Phương Hồng nhẹ nhàng nắm tay hắn, nhẹ giọng nói “người rất tốt với ta, ta lại không biết sao?”.



“Thật sự là hơi lạnh, chúng ta mau đi tìm một chỗ chắn gió đi” Thanh Văn trầm mặc trong chốc lát, chuyển đề tài. Ôm Đông Phương Hồng, hắn nhìn xung quanh một chút. Nhưng núi rừng rậm rạp, có đến vài cái sơn động gì gì đó, thế nào thế vượt xa khỏi vách núi kia.

Sắc trời mau tối, chỉ sợ sẽ trở trời.

“Chúng ta nhanh đi thôi, chỉ sợ trời sẽ mưa” Thanh Văn ôm trọn Đông Phương Hồng, theo hướng núi mà bước đi “ban đêm trên núi vốn lạnh, nếu mắc mưa, ta có thể thật sự sẽ cũng người ‘củi khô lửa bốc’ “.

Mới nói hắn giả ngu mà, giờ lại nói cái loại cọt nhả này. Đông Phương Hồng bị hắn chọc tức đến khó kiềm chế nhưng thật ra đơn giản chỉ là không để ý tới.

Núi rừng khó đi, lại sợ truy binh phát hiện, hai người cận thận mà đi, chậm chậm từng bước.

Đại khái đã qua một canh giờ, hai người vẫn còn ở trong rừng cây um tùm, đang muốn cùng Thanh Văn trú mưa dưới tàng cây, nhưng ngay say đó, cơn mưa tầm tã cũng trút xuống.

Giọt mưa lớn giống như hòn đá vậy, đánh lên người khiến người ta cảm thấy đau nhức. Vừa ướt vừa lạnh, Đông Phương Hồng cuộn mình lại, tả che hữu trốn, nhưng nhiều năm chỉ có thể che đi diện mạo, làm sao trốn được.

Nhưng mà, lại khiến cho Thanh Văn thấp giọng cười.

“Cười cái gì! tất là tại cái miệng quạ đen của ngươi!”.

Đông Phương Hồng giận. Tiếng mưa rất lớn, hắn cũng phải kêu rất lớn tiếng. Chỉ tiếc hắn trốn trong lòng Thanh Văn, có lớn tiếng thế nào cũng không đến cực hạn.

“Ta cười Đông Phương Hồng đáng yêu, mưa như vậy còn muốn trốn đi nơi nào? dù cũng đã ướt rồi, cứ mặc kệ đi”.

Thanh Văn nói xong, mở ra song cửa sổ, nghênh đón cơn mưa tầm tã từ trên trời giáng xuống, cười đến vui vẻ.

“Người có nội lực, đương nhiên cái gì cũng không sợ. Nhưng ta thật sự rất lạnh” vẫn ôm chính mình như trước, Đông Phương Hồng thấp giọng nói, môi tự nhiên đã muốn đông cứng tím bầm.

“Có ta ở đây, còn lo lắng cái gì? ta không phải đã nói với ngươi chuyện ‘củi khô lửa bốc’ rồi sao?” cười một cái rồi ôm chặt Đông Phương Hồng, Thanh Văn cũng không sợ mưa rơi vào miệng hắn.

Đông Phương Hồng cũng biết mưa to như vậy đối với bọn họ mà nói là đáng mừng, truy binh sẽ không có khả năng tiếp tục truy đuổi trong tiết trời mưa to như vậy. Mà bọn họ cần bây giờ chính là thời gian.

Nhưng lạnh đến khớp hàm run bần bật cũng mặc kệ giải thích lí trí, mặc dù Thanh Văn đem hắn ôm chặt, Đông Phương Hồng cũng là lạnh đến độ muốn ngất đi.

Thanh Văn vừa ôm hắn tiếp tục đi, vừa tìm một nơi có thể che gió tránh mưa.

Đi thật lâu thật lâu, mưa vẫn không ngừng đánh vào người. Thân thể Thanh Văn thực nóng, nhưng thân thể Đông Phương Hồng vẫn rất lạnh. Đông Phương Hồng để Thanh Văn ôm chặt vào lòng hoảng hốt nói “ôm ta ôm ta, ta lạnh quá”.

“Chịu đựng một chút nữa thôi, không có việc gì, không có việc gì” Thanh Văn thấp giọng nói.

### 3. Chương 3

Nóng, nóng quá, nóng quá. Trái tim đập thật nhanh thật nhanh, bàn tay kia vuốt ve trên chọc trái tim đang đập thình thình của hắn, khi lướt qua, chỗ đó như dấy lên một ngọn lửa. Từng cơn gió thấp thấp lãnh lãnh thổi qua đầu, thân thể hắn cũng nóng. Sau lưng hắn có một thân thể cực nóng khác, trước người hắn có một đôi bàn tay đang vuốt ve hắn. Thanh Văn Thanh Văn. Hơi hơi tỉnh lại, chỉ biết chính mình đang được Thanh Văn ôm vào lòng, ngồi trên đùi hắn, dưới một góc đại thụ đã đỡ có thể tránh mưa, hai

người trần trụi, mà bản thân mình lại đang ngồi trên cái cực nóng giữa hai chân Thanh Văn. “Không muốn, không muốn”

Thanh Văn, không cần thừa dịp ta lâm nguy, ta tuy rằng tâm vẫn vương người, nhưng mà không cần như vậy. Bàn tay to lớn vuốt ve ngực cùng hạ phúc của mình, dục vọng bản thân đã đứng thẳng, mà hần cũng.... Cảm xúc như nhu tơ, thân thể đột nhiên di chuyển, để ngay ở giữa lòng của mình, giống như tùy thời đều có thể xỏ xuyên qua. Trong đầu một mảnh hỗn độn, sốt cao, khoái cảm, Đông Phương Hồng không biết tiếng rên rỉ của mình có bao nhiêu mê người. “Đừng Thanh Văn... chạm vào ta, lại tiếp tục sờ sờ ta”

. Đông Phương Hồng không biết hai tay của mình đang lôi kéo tay Thanh Văn, mà hai tay của hần lại tự an ủi chính dục vọng của mình. “A”

Đông Phương Hồng tựa vào lòng Thanh Văn, hai mắt mờ sương, thổ khí như lan. Hần xoa nắn nguyên căn dục vọng của mình, từ sau lưng truyền đến nhiệt độ nóng bỏng của Thanh Văn, trong miệng hần không ngừng gọi tên Thanh Văn. Kỳ thật, Thanh Văn không nghĩ tới sẽ biến thành như vậy. Hần đem thân thể trần trụi lạnh như băng của Đông Phương Hồng ôm chặt trong lòng mình, hai tay ma xát chỉ để truyền nội lực của mình vào người y, để giữ nhiệt độ. Nhưng phản ứng của Đông Phương Hồng cũng rất kịch liệt. Mỗi lần bản thân khẽ vuốt ve, thân thể Đông Phương Hồng đều vui sướng run rẩy rên rỉ tiếp đón. Đến cuối cùng, liền ngay cả dục vọng của chính Thanh Văn cũng đều bị trêu chọc mà đứng lên. Tay Thanh Văn khẽ run dừng lại, hần phải mau buông y ra một chút. Nhưng cánh tay Đông Phương Hồng cũng đè nặng lên tay hần, Đông Phương Hồng đang ở trên người hần tự an ủi, tiếng rên rỉ kia quấy nhiễu, hơi thở liêu nhân. Đông Phương Hồng hồng hồng bị hỏa thiêu đến hồ đồ, cũng nóng đến mơ hồ luôn, hần tự xoa nắn thật mạnh, cặp mông căng nộn theo phần eo vặn vẹo mà không ngừng đè ép lên dục vọng của Thanh Văn. Thanh Văn rên rỉ một tiếng, vẫn là đem hần cách xa mình, nhưng Đông Phương Hồng vẫn tiếp tục tự mình an ủi, mà bên ngoài mưa to đang rơi xuống tầm tã. Quân tử quân tử quân tử không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. [anh vẫn nói ba từ quân tử thật đấy:] Thanh Văn khẽ cắn môi, chưa đem Đông Phương Hồng ném vào giữa trời mưa lớn, lại bế trở về. Lần này đem hần xoay người bế lại, vừa ôm đã gắt gao bất động, muốn chết a, cứ để hần như vậy đè xuống nữa, chính mình nhất định sẽ phạm tội. [=]) đây gọi là dụ người phạm tội a ~] Mà khi mặt Đông Phương Hồng dán vào ngực Thanh Văn, Đông Phương Hồng cũng bắt đầu cuồng loạn khăng kăng. Thanh Văn rên rỉ một tiếng, tay rơi xuống nơi làm thế nào vẫn không nên đụng. Cuối cùng, thật sự là không được, Thanh Văn hung hăng nói “là người bức ta”

. Bàn tay Thanh Văn đi xuống, đâm vào giữa lòng nam hài. Đông Phương Hồng nhất thời hét lên một tiếng chói tai, cong lưng lên, dục vọng cũng thật mạnh áp về phía dục vọng của Thanh Văn. Tay phải Thanh Văn tiếp tục mở rộng huyết mạch chặt chẽ của Đông Phương Hồng, tay trái một phen ôm chặt Đông Phương Hồng, rồi cúi đầu thật sâu hôn lên môi hần. Trong phút chốc ở nơi này, hết thấy giống như đình chỉ. Đông Phương Hồng không hề nôn nóng bất an, mà Thanh Văn tìm đập cũng trầm ổn hơn. Sớm nên làm như vậy, sớm nên buông tha cho dục vọng đối với Đông Phương Hồng của mình, quay lại ôm lấy cảnh tử của Thanh Văn, cùng hần môi lưỡi giao triền quán quýt. Bên ngoài mưa to tiếp tục rơi xuống, nhưng dường như không có thanh âm, bên tai hai người chỉ còn lại thanh âm gấn bó lúc duyên hấp ướm át cùng với tiếng rên rỉ khó nhịn rồi lại thỏa mãn. Dục vọng của Đông Phương Hồng đã tới cực hạn, phía sau lại được Thanh Văn mở rộng. Thanh Văn ôm lấy thắt lưng hần, đem dục vọng cực đại của mình nhằm ngay tiểu huyết kia, một tắc lại một tắc tiến vào, tiếng thở của hai người đồng thời vang lên, giống như hợp lại thành một. Thân thể trục trặc của Đông Phương Hồng, lại vui mừng tiếp nhận Thanh Văn. Đợi đến khi Thanh Văn cùng hần hoàn toàn kết hợp, Đông Phương Hồng lại bắt đầu vặn vẹo thắt lưng. Hai người gắt gao ôm lấy nhau, hôn thật sâu, hạ thân không ý thức tìm kiếm góc độ phù hợp với nhau. Thở dốc nóng bỏng, nơi cùng đối phương kết hợp giống như phải hòa thành một chỗ, hai người điên cuồng mê luyện mà không ngừng hôn cắn đối phương, thân thể gắt gao áp lại với nhau, không ngừng không ngừng vuốt ve xoa nắn, hai người đều đem phần hỏa nhiệt của thân thể mình phóng xuất, đem thân thể của chính mình cùng đối phương thiêu thành tro tàn. Đông Phương Hồng run rẩy một chút, bắt đầu phóng ra dục vọng, nhưng Thanh Văn vẫn không ngừng không ngừng dùng sức đâm lên trên, thẳng đến khi đem hần biến thành thổ gấp không thôi. “Không muốn không muốn”

Đông Phương Hồng nắm lấy tóc Thanh Văn, muốn hần dừng một chút, hần chịu không nổi, chịu không nổi “A a Thanh Văn không cần, chờ, chờ một chút!”

. Thân thể Đông Phương Hồng run rẩy, hơi hơi trở mình xem thường, tại nơi chưa từng đình chỉ liên tục

va chạm dưới thân vẫn không ngừng co rút, đem dục vọng phóng ra. Thanh Văn thở hổn hển một chút, bởi vì đột nhiên co rút nhanh, mà đợi đến khi qua đi, thân thể Đông Phương Hồng một lần nữa thả xuống, Thanh Văn lại ôm hân xoay người, đem hân đặt dưới thân, bắt đầu tiếp tục đòi hỏi mãnh liệt kia. Đông Phương Hồng thất thần một chút, bị khoái cảm kéo trở về, thân thể hân bị va chạm kịch liệt, mà hân cũng rất nhanh lại bắt đầu cuồng loạn. Thanh Văn tìm nơi khiến cho kẻ khác điên cuồng, một chút lại một chút, đánh mạnh vào, Đông Phương Hồng thét chói tai, nắm chặt bả vai Thanh Văn, hai chân cũng chặt chẽ khóa trên thắt lưng Thanh Văn. “Lại đến! lại đến! chỗ đó! là chỗ đó! a a a!”

. Giống như tra tấn không chừng mực, tổng cảm thấy được đã tới cực hạn, rồi lại bị đâm mạnh lên trên, một tầng lại một tầng. Đông Phương Hồng kêu đến âm thanh đều ách, Thanh Văn lại vẫn không buông tha hân, hân cũng không buông tha Thanh Văn. Đợi cho đến cao trào thứ hai tiến đến, Đông Phương Hồng vừa thét chói tai, vừa phóng thích dục vọng, thân mình cũng đè ép lên dục vọng của Thanh Văn, thẳng đến khi làm Thanh Văn phun ra một ngụm trọc khí, đem nhiệt tình đều phun vào thân thể Đông Phương Hồng. Hai người giữ nguyên tư thế kết hợp cùng một chỗ, thật mạnh thở hổn hển. Mê mê mông mông, Đông Phương Hồng mở mắt, xác thực nam nhân đang ở trên mình đúng là Thanh Văn. “Thanh Văn ta yêu người”

ôm chặt Thanh Văn, Đông Phương Hồng si si mê mê nói. Vì thế, Thanh Văn lại hôn xuống, hai chân hân lại một lần nữa vòng qua thắt lưng của Thanh Văn. “Ta phải ôm người, ôm đến tắt thở mới thôi”

Thanh Văn liếm đôi môi sưng đỏ của hân, lại bắt đầu động thắt lưng. Mà Đông Phương Hồng thở dốc cũng lác lác theo tần suất lần thứ hai gia tăng “người thật sự quá tuyệt vời”

. Trong trời mưa to, dục vọng càng không thể tiết chế, Thanh Văn không ngừng không ngừng muốn, một lần lại một lần, mà Đông Phương Hồng cũng một lần lại một lần nghiêng hợp, mặc kệ lý trí đã muốn mất hết sạch. Ngồi trên dục vọng của Thanh Văn, Đông Phương Hồng kêu hô, rên rỉ, một lần lại một lần. Tình nhiệt Thanh Văn một giọt cũng không dư thừa mà trút vào trong thân thể hân, thẳng đến khi tràn đầy, vẫn như trước không chịu đình chỉ. “Đừng có ngừng, đừng có ngừng, ta muốn người, ta muốn người”

. Tại nơi kết hợp hết lần này tới lần khác, Đông Phương Hồng ôm lấy Thanh Văn, một lần lại một lần kêu khóc. Hân muốn Thanh Văn, hân muốn mọi thứ của Thanh Văn, hân không ngừng duyên hấp Thanh Văn. Từ môi lưỡi, từ giữa mông, hân muốn đem thóa dịch cùng tình nhiệt của Thanh Văn đều hấp thu vào trong thân thể. Mưa to càng lúc càng lớn, bọn hân mập hợp cũng một lần so với một lần càng thêm kịch liệt. Cũng không thiết sống nữa, liều mạng điên cuồng, cái gì cũng đều quên hết, cái gì cũng không quản. Thanh Văn từ lúc chào đời đến giờ chưa từng trải qua một lần mập hợp nào kịch liệt như vậy, mà Đông Phương Hồng cũng chưa từng trải qua tình yêu đầu tiên từ lúc chào đời đến nay. Trong trời mưa to, hai người bọn hân gặt gao quần quít lấy nhau, thẳng đến hùng đông, thẳng đến khi mưa đã tạnh, thẳng đến khi lực tẫn. Thẳng đến gà gáy, hai người gặt gao quần quít lấy thân thể đối phương ôm nhau mà ngủ. Bọn hân không phải hai người, bọn hân là một đôi, hiện tại là như vậy, về sau cũng như thế. [ồ, kịch liệt quá =~] Thanh Văn công Đông Phương Hồng lấy lợi trên núi. Cánh tay Đông Phương Hồng ôm chặt cảnh tử Thanh Văn, hai má dán lên đầu của hân, cười đến cực kỳ hạnh phúc lại điềm tĩnh. Buổi tối điên cuồng kia, mang đến chút hậu quả đau đớn, nhưng lại mang đến càng nhiều càng nhiều hạnh phúc ngọt ngào. Đông Phương Hồng dựa vào trên lưng Thanh Văn, trong lòng tràn đầy thỏa mãn. Mà Thanh Văn chỉ vừa đi vừa nhin không được nhẹ nhàng cười. Quả nhiên là miệng quạ đen gì đâu, nhưng dạng này cũng không tốt lắm. Tâm tư hai người đều đặt cùng một nơi, hạnh phúc nhiều hơn gấp bốn lần. [củi khô lửa bốc của anh vẫn thành cháy nhà luôn =)] “Ai, trái cây!”

Đông Phương Hồng nhìn lên cao, ở trên cành cây cách đó không xa, kinh hỉ kêu lên. “Ồ đâu, ở đâu?”

Thanh Văn vội vàng thả Đông Phương Hồng xuống, nhìn theo hướng tay chỉ của hân. Trên cành cây rắn chắc trên cao, hai khỏa bọt nước trong suốt đọng lại khiến thực quả này thực ngon miệng. Hai người đều đói đến hốt hoảng, vừa phát hiện cái này tự nhiên là vui sướng. Thanh Văn lượng lượng độ cao, chạy lấy đà, rồi nhảy lên. Bám vào cành, Thanh Văn một tay hái thực quả, liền hướng Đông Phương Hồng ném lên, Đông Phương Hồng đã sớm chờ mong đứng ở nơi đó. Một quả lại một quả, Thanh Văn một hơi hái tám quả thực, mới buông cành ra, nhảy xuống mặt đất. Đông Phương Hồng lau khô một quả đưa đến bên miệng Thanh Văn, Thanh Văn mở nụ cười, mở miệng ra cắn một ngụm. “Thực ngọt”

Thanh Văn thấp giọng nói, rồi cúi đầu hôn đến. Hương vị ngọt ngào của thịt quả hơn phân nửa đền ụy trở về miệng Đông Phương Hồng [đôi tình nhân trẻ thiệt ngọt ngào = v=] Mặt Đông Phương Hồng đỏ bừng

không nói, Thanh Văn sờ sờ mặt hắc, mới tha để hắc tự ăn trái cây. Vì thế, hai người liền cứ như vậy ngồi cùng một chỗ ăn trái cây, nói thì ít, nhưng lại thật ngọt. “Không nghĩ tới, chúng ta thật sự cùng một chỗ”

Đông Phương Hồng nhỏ giọng nói, lại tràn đầy nhu tình mật ý “thật sự là chết cũng đáng”

. “Đừng nói mấy lời này, hảo hảo, còn có thể cùng nhau thật lâu”

Thanh Văn sờ sờ tóc Đông Phương Hồng, nhìn hắc trong chốc lát, cũng nhẹ nhàng cười “mới qua một buổi tối, người như thế nào lại trở lên hấp dẫn hơn nhiều?”

. “Dù có xinh đẹp, cũng không phải thanh quan nhân”

Đông Phương Hồng xấu hổ oán hận nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Thanh Văn một cái, liền để Thanh Văn thấy được tim đập mạnh một cái. “Đúng vậy, Hồng nhi không bao giờ.....là thanh quan nhân nữa”

Thanh Văn ôm Đông Phương Hồng, cũng nhẹ giọng cười “Hồng nhi biến thánh Hồng nhi của Thanh Văn rồi”

. [ọc ọc, ngọt chết ta > 3<] “người=”” gọi=”” ta=”” là=”” hồng=””>

Đông Phương Hồng hơi hơi ngẩng đầu lên nhìn hắc, ánh mắt ôn nhu. “Ân, Hồng nhi của ta”

Thanh Văn thấp giọng nói. “Nghe thật hay”

Đông Phương Hồng rúc vào lòng Thanh Văn, thỏa mãn thờ dài. “Người nếu thích, ta sẽ gọi người như vậy cả đời”

Thanh Văn thấp giọng nói. “Chỉ sợ qua vài năm, Hồng nhi trưởng thành, tâm Thanh Văn sẽ thay đổi”

Đông Phương Hồng ở trong lòng hắc sâu kín nói. “Người nếu thật tình yêu ta, ta Lí Thanh Văn sẽ lấy thật tình đối đãi người, một đời không đổi”

Thanh Văn thấp giọng nói. “Nói mà không có bằng chứng”

Đông Phương Hồng cười ha ha. “Phải viết chứng tử cũng được”

Thanh Văn thấp giọng cười. “Không cần người viết chứng tử, chỉ cần người chỉ thiên vi thệ thôi”

Đông Phương Hồng thật sâu nhìn Thanh Văn. Thanh Văn cũng nhìn Đông Phương Hồng “Hoàng thiên tại thượng, ta Thanh Văn một đời lấy đối với Đông Phương Hồng là thật tình thật ý. Bệnh tật không phân lìa, tranh chấp không ác ngôn, nếu làm trái lời thề này, trời đất bất dung.”

“Hậu thổ vi thệ, ta Đông Phương Hồng hôm nay làm người của Thanh Văn, một đời là người của Thanh Văn. Vĩnh bất tương phu, gắn bó như răng với môi, nếu làm trái lời thề này thiên địa đồng diệt”

Tay hai người nắm thật chặt. “Ta không hối hận, cho dù hiện tại có chết, cũng không hối hận”

Đông Phương Hồng cũng bật khóc. “Đang yên đang lành, lại nói mấy lời này”

Thanh Văn cũng cười, hôn lên đầu của hắc “ta còn muốn tìm cái khách \*\*\* với người thân thiết một trăm lần, sớm như vậy liền dừng lại, ta chết cũng không cam tâm”

. “Người ta đang nói nghiêm túc, người lại đùa ta”

Đông Phương Hồng vừa buồn bực, vừa xấu hổ trừng mắt nhìn Thanh Văn. “Những gì ta nói là sự thật. không cùng người hảo hảo nhiệt tình thượng một trăm lần, ta làm quỷ cũng không cam tâm”

. “Sắc ma”

Đông Phương Hồng nhẹ giọng xì một cái, hai gò má đỏ bừng. Không mê cung nào không có lối ra, đương nhiên cũng không rừng cây nào cũng không có đường thoát. Hai người vừa đi vừa dừng, vừa tìm vừa chơi đùa, vừa nháo, nhưng cũng đi ra khỏi rừng núi, đi tìm một gian khách \*\*\*. Khách \*\*\* lão bản nhìn đến hai cái tượng đất, ngây người trong chốc lát, sau thấy Thanh Văn xuất ra một nén bạc mới nở nụ cười [vàng tượng đất đấy ==)] Như trước vẫn à một gian phòng hảo hạng, một chút đồ ăn, lại thêm một dĩa nước ấm. Trên người hai người đều dơ bẩn, lại vô cùng cao hứng mà tẩy trong uyên ương dục. Thay quần áo sạch sẽ, hảo hảo ném qua một chút đồ ăn, đem cái bụng đói suốt ba ngày uy no, sau đó hai người mới ôm

nhau cùng ngủ. Suốt một ngày, mới phẳng phất giống như sống lại sau cả một thế hệ. Hai người nhìn nhau cười. “Chúng ta đừng về kinh thành sớm như vậy được không?”

Đông Phương Hồng ở trên ngực Thanh Văn vẽ vòng. “Ta tán thành”

Thanh Văn bắt lấy tay Đông Phương Hồng, nhẹ nhàng hôn lên. “Vậy ngươi muốn ở lại bao lâu?”

Đông Phương Hồng đỏ mặt hỏi. “Liền một trăm lần đi”

Thanh Văn cười đến đáng giận. “Cái gì một trăm lần?”

Đông Phương Hồng mờ mịt. “Một trăm lần lần trước ta nói đó”

Thanh Văn cúi đầu lại hôn. “Ngươi như vậy là muốn đợi bao lâu a”

Đông Phương Hồng đỏ mặt bị hôn, chỉ thấp giọng nói. “Đây là khiêu chiến sao? ta tiếp”

Thanh Văn vừa hôn vừa nói. “Ai hạ chiến thư với ngươi hả, nhưng không được qua loa cho xong”

. “Đúng, Hồng nhi nói tất cả đều đúng, ngươi vừa lòng chưa? coi như là một lần, thế nào?”

“Lúc này mới không sai biệt lắm, hi”

. Nhưng mà, tuy nói điều kiện hà khắc, dưới sự ‘cố gắng’ của hai người, vẫn đạt thành mục tiêu. Thời gian không đến nửa tháng, phân đà Tế Châu liền nghênh đón thiếu chủ nhân của bọn họ. Cộng thêm một cái thiếu niên xinh đẹp, thân thiết rúc vào lòng hắn. Bên ngoài trời đổ tuyết, hai người kia lại nóng hừng hực. Thanh Văn mặc quần áo bình thường, bên ngoài còn khoác thêm một kiện áo bông dày, khiến cho cái lạnh của tiết thời tiết chỉ đọng mấy khỏa bọt nước nho nhỏ trên tóc hắn. Khí sắc của Thanh Văn phi thường tốt, nở nụ cười thật lớn, ánh mắt lượng lượng, thật đúng là một thiếu hiệp tuấn mỹ tiêu sái. Mà thiếu niên được hắn ôm trong lòng, trên người cũng mặc hắc bì áo thật dày, trên cổ quần lông hồng hồ li, trên tay trên đầu còn đội mũ lông thỏ tuyết trắng, thêm cái bao tay lông thỏ nữa. Duy nhất lộ ra là khuôn mặt bị khí trời lạnh giá làm rét lạnh, xinh đẹp giống như một trái bình quả (là quả táo). Vừa thấy người lạ tới, đôi ánh mắt có chút xinh đẹp mà e lệ vàng nhìn xuống thấp, sau đó chuyển chuyển, chuyển đến trên người Thanh Văn. Lấy bộ dạng hắn thân mật cùng Thanh Văn, đại khái ngay cả người mù cũng biết quan hệ của bọn họ. “Ha ha ha vào đây ngồi, vào đây ngồi”

Một tráng niên nam tử hơn bốn mươi tuổi vốn được mọi người vây quanh, vô cùng cao hứng mà chạy đến tiếp đón Thanh Văn, vừa thấy thiếu niên trong lòng Thanh Văn, xấu hổ cười hai tiếng, vẫn là vội vàng thỉnh mọi người tiến vào trong. Thời tiết bên ngoài lạnh muốn chết, tuyết rơi càng lớn, đến ngay cả phòng cũng bị nắp một nửa. Tay thiếu niên vẫn lôi kéo Thanh Văn, mà tay Thanh Văn cũng rất ít khi rời khỏi thắt lưng của thiếu niên. Nam tử kia cao thấp tả hữu đánh giá thiếu niên trong chốc lát, phát hiện quả nhiên là cái tiểu oa nhi xinh đẹp như thiên tiên, nhớ tới tiểu chủ tử của mình phong lưu, vẫn chỉ có thể cười gượng. “Thanh Văn a, vị này xưng hô như thế nào đây?”

“Vương bá bá, hắn gọi là Đông Phương Hồng, xinh đẹp đi? là người của ta”

Thanh Văn cao hứng nói. “Đến từ đâu vậy?”

nam tử kia trên người mặc trường bào hắc sắc thêu mãnh hổ kim sắc, phối với một bộ mặt thô lỗ dương cương, nói có bao nhiêu uy nghiêm thì có bấy nhiêu. Nhưng hiện tại lại có bộ dạng thật cẩn thận, khiến người xem muốn bật cười. “Đông Bắc a”

. “Đông Bắc rộng lớn như vậy, người tên Đông Phương Hồng không có một ngàn cũng phải hơn một trăm đi”

“Ai quan tâm hắn ở đâu, ta thích là tốt rồi”

Thanh Văn nói xong, lại cúi xuống đùa với Đông Phương Hồng, trên mặt Đông Phương Hồng có gì đều để Thanh Văn ăn đậu hũ hết, trước mặt người ngoài lại không nên nổi giận, Đông Phương Hồng chỉ biết buồn bực vừa xấu hổ vừa giận dữ mà trừng mắt nhìn Thanh Văn. “Ngươi xinh đẹp như vậy, ta thích là đủ rồi. Đến, hôn một chút”

Thanh Văn vừa nói, một bên giống như sắc lang vừa hôn vừa muốn cắn, thẳng đem Đông Phương Hồng sợ tới mức vội vàng lấy hai tay chặn ngay miệng hắn lại. “Khụ”

người họ Vương ho nhẹ một tiếng, cho dù không có trách nhiệm phải nhắc nhở. Nhưng hơi hơi chuyển đầu, lại vẫn là nói “Thanh Văn a, bá bá không sợ phiền toái, nhưng người biết đối thủ lợi hại?”

“Đương nhiên là lợi hại, người ta đánh không lại cũng không nhiều”

Thanh Văn vuốt tay nói. “Đó là võ công lợi hại, nhưng người của Đông Phương gia không dễ chọc”

“A? nguyên lai là đồng tộc tương tàn”

Thanh Văn ra vẻ suy nghĩ sâu xa vuốt cằm. Đợi một thoáng ngay cả hỏi cũng không hỏi, cuối cùng người cũng chịu để ý. Đông Phương Hồng vô lực mà trừng mắt nhìn Thanh Văn một cái. “Đông Phương Hồng bảo ở Đông Bắc có thể lực rất lớn, truy binh kia nghe nói là cháu tộc trưởng, chống lại hắn, chỉ sợ là muốn cùng Đông Phương bảo đối nghịch”

“Một người cháu đường đường hoàng hoàng, Hồng nhi, người nói, người là ai, ông nội người tám phần là biểu đệ của tộc trưởng nào nào đó đi?”

“Ta cũng tộc trưởng kia không có nửa điểm huyết thống quan hệ gì hết”

mặt Đông Phương Hồng trắng bệch liếc mắt nhìn Thanh Văn một cái. “A, kia thật đúng là đáng tiếc”

Thanh Văn cũng không có nửa điểm thành ý tiếc hận. “Cho nên?”

Vương bá bá hỏi “Đối với người cùng tộc thường có qua hệ rất lớn”

Thanh Văn rung đùi đắc ý “tộc trưởng Đông phương bảo từ nhỏ ta đã biết, Hoàng Phủ Thiệu Hoa nhà ta từ nhỏ chính là đi theo trưởng lão bọn họ tập võ. Tộc trưởng kia chỉ nghe lời trưởng lão nói, trưởng lão kia rất cưng chiều Thiệu Hoa nhà chúng ta, mà Thiệu Hoa nhà chúng ta lại thực nghe lời ta nói. Người nói, tộc trưởng kia sẽ nghe lời cháu hắn hay nghe lời ta?”

[quan hệ siêu làng nhàng @x@ ] “....”

‘Vương bá bá’ trên bức tranh quan hệ đồ, xem ra đã là lâm vào suy nghĩ sâu xa, mà Đông Phương Hồng chỉ cúi đầu như trẻ mà cười cười. “Cười cái gì mà cười, phu quân nhà người đã nói phải làm chỗ dựa vững chắc cho người, ngoại nhân giúp người cũng là người của phu quân của người?”

Thanh Văn cố ý niết hai má của Đông Phương Hồng. Đông Phương Hồng ha ha cười, nhưng suy nghĩ cặn kẽ rõ ràng một cái, Thanh Văn giật mình, chà sát bàn tay nóng ẩm đáng muốn cứ như vậy mà nhào tới cột nhà không kiêng nể, đã bị một câu của ‘Vương bá bá’ hắn quấy rầy. “Trọng điểm là vì cái gì muốn tìm Đông Phương Hồng của Thanh Văn gây phiền toái?”

Ai, rốt cục cái đầu của người nào đó cũng suy nghĩ rõ ràng. Đông Phương Hồng hơi hơi mở to hai mắt “Tự nhiên là vì cướp sắc”

Thanh Văn ra vẻ đương nhiên nói. Hai người ngay tại chỗ vô lực mà nhìn hắn. “Nhìn cái gì vậy, trừ bỏ cái đó thì còn cái gì nói ra xem a”

Thanh Văn la hét “không phải cướp sắc chẳng lẽ là vì giết tiền? tiểu tử này nghèo đến mức quần trong quần ngoài cũng là ta mua cho hắn đó, trên người hắn có cái gì đó đáng giá ta đều lần mò hơn một tháng rồi lại mò không ra sao?”

Đó là bởi vì người xé rách quần áo còn lại của ta mà! Hơn nữa từ từ, ta sao lại đi theo cái vấn đề nhảm chán ồn ào này, Đông Phương Hồng lâm vào trạng thái cam chịu. “Khụ, nghe nói là Đông phương gia gần đây có người trẻ tuổi thực vĩ đại, nhưng đã tâm rất rõ ràng, trong lúc trong Đông Phương tộc phân chia hai phái. Nhưng Đông Phương tộc từ trước đến nay nội đấu bất ngoại đấu, lần này đuổi tới tìm một mình Đông Phương Hồng của Thanh Văn gây phiền toái, nói vậy Đông Phương Hồng cũng không phải một kẻ vô sự đi?”

“Đúng vậy, Đông Phương Sùng Đức có dã tâm rất lớn, một lòng muốn làm tộc trưởng. Nhưng ý tứ trong tộc tương đối có thiên hướng truyền ngôi cho con trai trưởng của tộc trưởng. Việc này gây ra đại loạn, dần

dần dần phân thành hai phái. Không biết vì cái gì, sau lại xung đột càng ngày càng kịch liệt, như thể nước với lửa ”

Đông Phương Hồng vội vàng nói. “Kia Đông Phương công tử ở trong đó là có vai trò như thế nào?”

‘Vương bá bá’ hỏi. Đông Phương Hồng liếc mắt nhìn Thanh Văn một cái, phát hiện hắn đang chuyên tâm nghe. Trong ngực Đông Phương Hồng nhảy dựng, bưng kín ngực mình, cúi đầu trầm mặc trong chốc lát, mới chậm rãi mở miệng. “Hắn sở dĩ muốn giết ta, là bởi vì chỉ có ta biết được trưởng lão đang ở nơi nào, mà ta lại không nói cho hắn”

. “Trưởng lão?”

‘Vương bá bá’ liếc mắt nhìn Thanh Văn một cái, phát hiện hắn cũng kinh ngạc không kém “thế hệ trưởng lão trong tộc các người không phải muốn ẩn cư thật lâu thật lâu sao?”

Nếu có thể thỉnh được đại trưởng lão trong Đông Phương tộc ra nói chuyện, vậy con đường Đông Phương Sùng Đức nhậm chức tộc trưởng liền càng thêm trôi chảy. Lời của Đại trưởng lão với Đông phương tộc có thể coi như là thánh chỉ. “Đúng, là trưởng lão trước khi đi dặn dò mặc kệ tộc trưởng muốn truyền ngôi cho con trai trưởng, cho nên Đông Phương Sùng Đức mới không phục”

“Người đang nói dối cái gì, hắn chính là toàn tâm toàn ý muốn giết người”

Thanh Văn thể nhưng lại nói “người không muốn nói thì không nói đi, nói lời này mà nghĩ lừa gạt được ta sao?”

Đông Phương Hồng bóp chặt ngực mình, trong lòng sợ hãi, ngẩng đầu ai ai nhìn về phía Thanh Văn. “Thanh Văn, đừng giận ta”

Thanh Văn Đông Phương Hồng mang theo ba phần khốc âm. “Kia về sao không cần gạt ta nữa!”

Thanh Văn dặn dò. “Ân! sẽ không, tuyệt đối sẽ không!”

Đông Phương Hồng nắm chặt áo Thanh Văn, đem mặt mình đều chôn vào trong. “Cho nên?”

‘Vương bá bá’ cẩn thận hỏi “Cho nên chính là khó giải thích rồi, Chúng ta không biết vì cái gì Đông Phương Sùng Đức phải đuổi giết Đông Phương Hồng, chỉ cần đem Hồng nhi bình an đưa đến kinh thành là được rồi”

Thanh Văn sờ tóc của Đông Phương Hồng, nói như vậy. “Kinh thành lớn như vậy, đưa đến kinh thành rồi chạy đi đâu?”

“Đến lúc đó rồi nói sau”

. Thanh Văn không hổ là biểu huynh đệ của đương kim thiên tử, gửi một phong thư đến, mười vạn thiết kỵ bình liền cấp tốc chạy đến. Dù sao, cái gọi là ‘cường địch’, trong từ điển của Thanh Văn cũng chưa từng xuất hiện qua. Hoàng Phủ Thiếu Hoa nhận được thư của Thanh Văn, còn tưởng rằng phiên quốc muốn động tay chân cái gì, liền đưa đại quân tiếp cận. Rất xa, ngẩng nhìn tác phong đều nhịp kia, ‘Vương bá bá’ có chút để ý mà gãi tóc, chính là quay đầu hỏi Thanh Văn. “Nhiều người như vậy, chỉ sợ nhìn được nhưng không dùng được, vẫn là bá bá dẫn người trở về đi”

“Yên tâm đi, võ công hắn rất lợi hại, một con ngựa một cước thải, một người một thương thống, khó mà có thể lấy được mạng của hắn”

Thanh Văn oai phong mà nói “Soái lĩnh chính là biểu huynh đệ của ta, hắn thật sự rất lợi hại. So với ta, hắn đến hai cái cũng không đủ chết”

. [tiếc là có số thì nó =)] “Vậy thì Vương bá bá sẽ không tiến, nhưng thật ra cái này”

‘Vương bá bá’ từ trong ngực lấy ra một kim vòng liên tử (vòng cổ vàng), thuận tay đeo trên cổ Đông Phương Hồng. Từ xa nhìn dường như là thuận tay tùy tiện, nhưng cẩn thận nhìn, thì ‘Vương bá bá’ cả tay đều có chút phát run. “Đây là lễ gặp mặt cho cháu dâu của ta, khi nào bá thiên địa chớ quên nói cho ta”

‘Vương bá bá’ nói xong, ưỡn ngực mình nghênh ngang tràn ngập khí phách rồi quay về phân đà. Đông Phương Hồng ngây ra một lúc, mới cúi đầu xem kỹ kim liên tử kia. Kim liên tử hảo thô a, Đông Phương

Hồng cũng cúi đầu nhẹ nhàng cười. Kim liên tử kia đeo trên cái cổ nhỏ nhỏ của hắn, vừa trầm vừa nặng, lại quá dài, Thanh Văn cũng trộm liếc lại, thấy không vừa mắt, thuận tay thắt cái kết. Cái vòng dài vừa hợp, hình dạng cũng hấp dẫn hơn. Thanh Văn càng nhìn càng vừa lòng, lôi kéo Đông Phương Hồng bình bình ‘thiết kế’ của hắn. “Thanh Văn này buộc thật tốt, tay vò vò lưu loát. Ăn hàm Thái cực, tay nhanh mà gấn rất chặt, rất được”

Đông Phương Hồng nhẹ giọng nói. “Có đẹp thế nào cũng không đẹp bằng người, đi cùng ta đến tiếp mấy phân đà nữa, bảo đảm người biến thành tiểu phú ông”

Thanh Văn bóp mũi hắn, chỉ nhẹ giọng cười. Cũng không phải, liên tử này khá trầm, một nhà bình thường một năm chi tiêu cũng không nhiều như vậy. Nhưng giá trị của liên tử kia không phải chỉ trầm, mà còn là tâm ý của ‘vương bá bá’ cũng đã rất rõ ràng. Đông Phương Hồng cảm thấy trong lòng uất ức, nhưng chỉ ngọt ngào mà tựa trong lòng Thanh Văn. “Ta xem, thật muốn chọn ngày bái thiên địa, bằng không không có cái công đạo tốt”

Thanh Văn ôm hắn, chỉ nhẹ giọng cười “sau khi quay về kinh, ta bảo Thiểu Hoa cho chúng ta một hỉ yến kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ.”

Nếu thực để Hoàng Phủ Thiểu Hoa làm chủ sự, chỉ sợ hỉ yến này thật sự rất kinh thiên động địa, quỷ khiếp thần sầu. Ngọt thì có ngọt, Đông Phương Hồng cũng không thể không có chút bất đắc dĩ mà nghĩ. May mà, Thanh Văn cũng không có ý tứ tiếp tục muốn nói, liền mặc Đông Phương Hồng giả ngốc giả cười mà dựa sát vào lòng. Mà đoàn người này, tuy nói có chút khoa trương, nhưng lại thật sự lên đường bình an đến Kinh Thành. Nhưng mà, càng đến gần Kinh Thành, tâm tình Đông Phương Hồng lại càng suy sụp. Ngay từ đầu Thanh Văn còn trêu ghẹo, tám phần là muốn tìm bất mãn. Trước kia mỗi ngày đều ít nhất muốn hôn hai ba lần, hiện tại nhiều người như vậy nhìn chằm chằm, cũng không dễ làm. Nhưng mà, Đông Phương Hồng cũng thật suy nghĩ về vấn đề này. Đợi cho đến lúc thấy được cửa thành, Đông Phương Hồng cũng lôi kéo Thanh Văn, không để cho hắn vào thành. Mười vạn ánh mắt tự nhiên đều chăm chú vào hai người bọn họ. Nhưng Đông Phương Hồng cắn răng nhắm mắt, không nói thì không nói, không đi chính là không đi, mà Thanh Văn thấy hắn như vậy, nhưng không có tức giận, chỉ cười đến lộ ra cả hàm răng trắng bóng. “Các huynh đệ vất vả, ta sẽ đưa người này đi. Ta cùng thân thân ái ái của ta thân thiết thân thiết một chút, trì hoãn vài ngày, ngại quá a”

. Thốt ra lời này, Thanh Văn chính là ngồi xuống ôm lấy Đông Phương Hồng quả nhiên chuyển hướng, đi đến khách \*\*\* ngoài thành. Mười vạn đại quân tựa như đã thông hiểu mà cười ha ha, cũng không quấy rầy bọn Thanh Văn, bản thân ở ngoài thành đóng quân, để chủ tướng vào thành phục mệnh. Mà Đông Phương Hồng trong lòng Thanh Văn đi? nghe được Thanh Văn nói như vậy, làm sao còn mặt mũi dám ngẩng đầu, tự nhiên cũng chỉ có thể đỏ mặt bị một đường ôm về khách \*\*\*. Vừa mới vào phòng, Thanh Văn đã đè ép trên thân người kia, gấn gũ mà đối hắn cười. “Tiểu quai quai, muốn ta sao?”

. Đương nhiên là muốn, mấy ngày nay không có thân thiết, hắn thân mình đều kêu gào chưa đủ a. Cũng bởi vậy, dưới miệng lưỡi của Thanh Văn, Đông Phương Hồng liền thở hổn hển, để Thanh Văn tự thoát y phục của mình. Có nhiều ngôn ngữ thế nào cũng không thể dùng được, chỉ có lửa nóng mập mờ, chỉ có thể đem hết thảy đều đốt cùng một chỗ. Thanh Văn cùng hắn vừa hôn sâu, vừa đưa tay xuống phía sau mở rộng, Đông Phương Hồng thở hổn hển vừa ôm Thanh Văn, vừa mở chân, đem thân thể của mình tận lực thả lỏng. Chờ đến lúc, Thanh Văn vào được giống như có một hồi chuông vang lên, gõ đến trong đầu Đông Phương Hồng ong ong vang. Đông Phương Hồng thoải mái mà rên rỉ, vận vẹo thắt lưng, trong đầu vui vẻ thư sướng, dựa vào cảm giác thân thể vừa khốc vừa kêu. lần này thân thiết, dường như muốn ép cạn Thanh Văn, thân thể Đông Phương Hồng chưa bao giờ chặt chẽ như vậy, hắn thậm chí kích động nắm lấy tóc Thanh Văn muốn Thanh Văn lại đến lại đến. Thanh Văn một lần lại một lần đem tất cả nhiệt tình đều trút vào thân thể hắn, Đông Phương Hồng vẫn tham lam mà không ngừng dùng chính thân thể mình hút vào. Hai người đều rên rỉ tràn đầy hỏa nhiệt, ma sát lửa nóng, dù trời hừng đông hay tối đen không trọng yếu chỉ biết làm đến mệt mỏi ngã đầu ngủ, tỉnh lại tiếp tục làm. [=.= nhiệt tình thế] Cứ như vậy làm đến thiên hôn địa ám, khát nước liền bảo tiểu nhị mang nước đến, đói bụng sẽ tùy tiện lấy điểm tâm trên bàn cho vào bụng. Nhưng mà, đợi đến khi Hoàng Phủ Thiểu Hoa phái người đến kêu Thanh Văn, sử giả lại phát hiện chỉ có một mình Thanh Văn trên giường trợn tròn mắt chờ đến hừng đông. “Thanh Văn?”

“Hắn đi rồi sao?”



“A?”

“Nói muốn đi mao xí, đi rồi không trở về nữa, cũng đã nửa ngày rồi”

“Người nói ai vậy?”

“Có lẽ ngay cả tên cũng là giả đi”

. “Thanh Văn?”

“Còn nói cái gì mà thiên trường địa cửu, ngay cả phong thư cũng không để lại”

. “Nói chính xác thì đã xảy ra chuyện gì, người vẽ một bức tranh đi, ta sai người đi tìm”

. “Ta tận mắt thấy hắc mặc y phục đi ra khỏi khách \*\*\*, không hề quay đầu lại”

“Trở lại Kinh Thành sao?”

. “Ai biết được”

. Vì thế, Thanh Văn đại công từ mấy tháng nay oanh động các nơi luyện ái lại kết thúc vô tặc. Bất quá, mấy bằng hữu nói chuyện cười đùa cũng sẽ không để trong lòng. Thanh Văn chính là như vậy, mỗi lần đều đem tất cả tâm giao ra ngoài, cũng không phải bị lợi dụng là bị vứt bỏ, không có được một cái kết cục tốt. Mấy bằng hữu nói, Thanh Văn a, lần này là muốn mượn rượu giải sầu vẫn là để các anh em giúp người đến Di Hồng viện, Di Phương viện để bao hơn một tháng đi? “Không cần, tháng này cứ để ta yên tĩnh chút đi”

. “Vì cái gì? Thanh Văn, người thay đổi rồi!”

. “Không thay đổi không được đi, trước khi đi hắc thực đem ta ép khô, ta đã sớm một giọt cũng không còn, thật muốn dầu hết đèn tắt”

. “Người hảo ngoạn, vừa muốn tiền vừa muốn sắc”

. “Hiện tại mới biết được?”

. “Thanh Văn, người thực may mắn, người như thế thoát khỏi sớm ngày nào thì tốt ngày ấy”

. “Ta chỉ biết, về sau tốt nhất ngay cả nam hài tử cũng không đụng phải”

## 4. Chương 4

Phiêu đảng vài tháng đã trôi qua, Thanh Văn trở lại Kinh Thành lại bắt đầu cuộc sống mẽ trùng (nếu không nhầm là sâu lười =) của hắc.

Nhưng thiếu một cái thôn trưởng ‘viễn giá’ (gả đi xa) ở tận Tây Hồ quốc, như vậy là đột nhiên lại thiếu mất một chân.

Vui vẻ đến đây, ba người làm thành một vòng, nhưng lại thiếu mất một người, Thanh Văn gãi gãi đầu, đi ra cửa không được bao lâu liền mang theo một thị vệ đi vào.

Thị vệ kia cũng rất lợi hại, hai tay cầm đao bên hông cũng không biết được đến tột cùng là phòng bị ai.

“Người tìm được rồi, tìm được rồi!” thấy có người đến, Tiểu Nguyệt Nhi có vẻ rất vui.

“Tha mạng a, Thanh Văn, ta còn có lão mẫu phải dưỡng nữa nha” người nọ ai ai cầu xin tha thứ.

[sao giống như sắp lâm trận vậy nè = 3=]

“Không chơi tám vòng sẽ không tha mạng cho người” Thanh Văn bắt buộc người tới nhập toạ, rồi tiêu sái trở về chỗ ngồi của mình hét lớn “đến đến, đến, khai chiến khai chiến”.

[anh Văn thật là xôi thịt = 3=]

Tám cái tay ở trên bàn tẩy a tẩy, thị vệ kia chỉ còn biết kẻ khổ.

“Lần trước tiểu Lí để Thiết tướng quân bắt được, nói là thừa dịp tẩy bài lại sờ soạn ngọc thủ (tay ngọc a:)) của Tiểu Trần Nhi công tử, mang xuống đánh một chút không nói, khi về nhà nghe được tiếng mặt chược sẽ gặp ác mộng. Cứ như vậy, ai còn dám ngồi trên bàn a”.

“Sợ cái gì, có ta ở đây, Hoàng Thượng nói muốn chém tiểu Đường, còn không phải nhờ ta đỡ hộ sao” Thanh Văn ra oai nói.

“Nhưng chung quy vẫn dọa rớt nửa cái mạng, mỗi tối đều khóc lóc kể khổ với các huynh đệ a”.

“Đánh bài thì đánh bài, nghĩ nhiều như vậy làm gì” bắt đầu xếp thành tường, Thanh Văn nói “mười tám năm sau còn không thành một cái hảo hán”.

[mặt chược ta không biết nhiều lắm, chắc giống kiểu xếp bài giống bên mình]

Nói như thế cũng được sao? thị vệ thầm khóc.

“A a a, tam điều, tam điều!”.

“Bính đi nữa, bính đi nữa rồi” Thanh Văn dưới tay không chút lưu tình.

“Ngũ bính, ngũ bính!”

“Bính bính bính, ai, hôm nay vận may không tồi” Thanh Văn nói xong, liền đánh ra nhị bính.

“Tiểu Nguyệt Nhi, nhị bính này, nhân huynh muốn đi?”.

“Ai, đúng a! người như thế nào biết, Thanh Văn thật tốt!” Tiểu Nguyệt Nhi vội vàng kiểm tiền vào.

“Người như thế nào có thể uy Tiểu Nguyệt Nhi mà không uy ta” Tiểu Trần Nhi đối diện kháng nghị.

“Ngoan, lần sai làm nhà dưới của ta, ta hảo uy người ăn a”

“Sinh khí!” Tiểu Trần Nhi hờn dỗi, đã đánh khối nhị điều ra.

Thanh Văn nhìn bài một chút, cũng chưa nói gì, bốn người lại lách cách lách cách đánh thêm một vòng, rốt cục, thị vệ mới tới đánh ra khối ngũ tác.

“Hò rồi, hò rồi. trả thù lao đi” Thanh Văn hướng thị vệ vươn tay.

[ở đây là hò lạp hò lạp giống kiểu ăn con chốt trong tá lả ý]

Tam Tứ buồn bã tiếp bài!

“Người vì cái gì hò ta không hò hán!” thị vệ kháng nghị.

“Người ngày thường có xinh đẹp như hán không? người có người đứng sau mạnh như hán không? người có mềm mềm mại mại đến ngứa ngay nhân tâm như hán không? không có đi? không có đi? ta đây hò người, người sao lại không cam lòng hã?” Thanh Văn vươn tay.

[= 3= anh Văn cũng có nguyên tắc đánh bạc ghê]

Thị vệ hàm chứa nước mắt giao lương bổng ra, Tiểu Trần Nhi ngậm liếc mắt Thanh Văn một cái, trong lòng lại vui vẻ dào dạt, hỉ thượng mi sao.

Hảo hảo một vòng mặt chược, đánh cho ái muội tứ lưu, ôn tình mẫn dật, trong phạm vi ba người một chút cũng không thấy được, nhưng thị vệ ngoài vòng lại đánh đến toàn thân nổi da gà

Nghe thử một chút...

“Thanh Văn, ta muốn đại bính, ta muốn đại bính!” Tiểu Nguyệt Nhi la hét.

“Nhanh nhanh cho đi a”

“Không công bằng, ta cũng muốn ta cũng muốn!” Tiểu Trần Nhi lại kháng nghị.

“Ngoan, đã nói uy không được người” Thanh Văn an ủi.

“...”nhưng Tiểu Trần Nhi ánh mắt cũng đỏ, cái mũi cũng đỏ, chỉ kém chút nữa là nước mắt lại lách ta lách tách rơi xuống.

Nhưng Thanh Văn không hổ là Thanh Văn, thật khéo léo, quả đúng là sát thủ thiếu nam thiếu nữ (xem lại)

Chỉ nghe hần nhất thời mềm giọng, giống như tình nhân thấp giọng nói “ngoan, ta biết người đợi bài gì, đợi lát nữa ta tìm được liền cho người ác”.

“Hi” Tiểu Trần Nhi cắn môi cười, nín khóc mỉm cười.

[chơi bài...kiểu...]

Đánh bài đánh đến giống như tán tỉnh, thị vệ một người vừa phải đối phó ba người, đánh chưa đến một nửa, mồ hôi đã chảy ròng ròng.

Thành linh, Tiểu Trần Nhi công tử lại đánh con tam điều mà mình đang chờ. Nhưng thị vệ kia cũng là người thông minh lanh lợi, ngay lập tức mắt không động tâm không đi, làm bộ không biết, tiếp tục lấy bài, lại là tam điều. tám phần là thiên ý đi.

“Ai tự mó” thị vệ kia cười, ngay lập tức ba đôi mắt oán hận trừng tới.

[cái tự mó ta xem trong phim toàn nói thế =) cơ mà này là chơi bài hay ức hiếp a ~.~]

Thị vệ kia trên lưng chảy một giọt mồ hôi lạnh, hần chưa bao giờ thắng bài mà kinh hãi đảm chiến như này. Nhưng may ra, đã có huynh đệ vội vàng chạy đến báo tin

“Mau bỏ đi mau bỏ đi! Hoàng Thượng hạ triều rồi!”.

“Oa a! Thanh Văn! ta thật muốn rút lui! ngại quá, thực xin lỗi nha!”.

Thị vệ kia vội vàng vàng vàng chạy thoát, vì thế ở đây chỉ lưu lại có ba người.

Ba người mặt đối mặt ai oán mà nhìn, không có biện pháp.

“Tiểu Nguyệt Nhi? ta đã trở về, di, lại đang chơi bài a, như thế nào lại thiếu một người?” Hoàng Phủ Thiếu Hoa một mặt để cung nữ thay long bào, một mặt tò mò hỏi.

Ba đại nhân làm thành một bàn, phía sau có năm tiểu nam hài cũng kè tai nói nhỏ, chơi đấu cứ vậy mà cuộn lại thành một đoàn.

Hạnh Nguyệt Cung hảo hảo nhiệt a.

“Ba thiếu một” Tiểu Nguyệt Nhi ai oán nói.

“Như vậy cũng không phải biện pháp” Thanh Văn nói.

“Ta không muốn Thiếu Hoa chơi, hần hảo gian trá” Tiểu Nguyệt Nhi là người đầu tiên bỏ phiên phản đối thân thân phu quân của mình.

“Hiếu Thạch bị hần phái đến Đông Bắc đi, ai biết được khi nào mới trở về” Tiểu Nguyệt Nhi trừng mắt nhìn bài trên mặt bàn sinh khí.

Ách cho nên tất cả là lỗi sai của ta sao? Hoàng Phủ Thiếu Hoa chột dạ nghĩ.

“Xem ra, ta thật sự phải thú một người vợ mới được” Thanh Văn thán khí.

“Nàng dâu của người không phải vừa mới chạy sao?” Tiểu Trần Nhi không tỏ vẻ đồng ý, có điểm ê ẩm. Sớm biết thôn trưởng sau vẫn tuyển Tây Hồ vương, lúc trước nên...khụ...cái này cũng không thể nói với Hiếu Thạch, bằng không thạch đầu nào kia trong khoảng thời gian ngắn nói hết trơn, chính phần chín lại muốn bị quăng vào hồ.

“Người thật muốn thú, vậy thì nhanh lên một chút. Mặc kệ là nam hay nữ, nhìn trúng ý người mau nói với ta một tiếng, không cần lớn vốn ở chỗ này nữa” Hoàng Phủ Thiếu Hoa tận tình khuyên bảo.

Thú thân hảo a, nhìn hai biểu huynh đệ bọn họ hiện tại cũng không phải là ‘hòa thuận vui vẻ ầm ập, vô cùng ngọt ngào’ sao?

Nhưng Hoàng Phủ Thiệu Hoa dường như đã quên, hai lão bà của bọn hắn thời gian bởi Thanh Văn hình như có điểm nhiều hơn?

“Được người hợp ý, thì từng người từng người chạy mất, ta có biện pháp gì” Thanh Văn liếc mắt nhìn Hoàng Thượng một cái.

“Vô lâm đệ nhất mỹ nhân, vô lâm đệ nhất nữ kiếm hào, con cả của vô lâm thủ phủ, hơn nữa tiểu biểu muội của ta Ngự Bình công chúa, người nào người lưu được hả? bộ dạng người rõ ràng không tồi, nhưng rốt cuộc là làm sao, xảy ra vấn đề gì, khiến các nàng không một người lưu lại?”

“Mỗi một người đều khóc thút tha thút thít nói không xứng với ta, không đợi ta giữ người lại liền tự rời đi, ai mà biết được, cuối cùng lại là đi không từ giả” Thanh Văn cũng không tức giận nói “Ai cần biết dung mạo các nàng thế nào, ai cần tiếng tăm của các nàng ra sao, ai cần gia phú của các nàng, ai cần thế lực của các nàng. Nói xinh đẹp, đã có mấy người vượt qua được ta? nói kiếm pháp, so với ta lợi hại hơn có bao nhiêu? Thanh Văn ta cũng có tiền tài, chỗ dựa vững chắc cực ngạnh, mấy thứ các nàng có ta vốn không cầu, cuối cùng nhìn xem các nàng nói cái gì? ta cũng chỉ muốn có người làm bạn mà thôi, cũng không cần một ai ở lại”

“Ồ ~Thanh Văn, người như thế nào lại đáng thương như vậy a, người đừng sợ, Tiểu Nguyệt Nhi vẫn ở đây, Tiểu Nguyệt Nhi nhất định sẽ cả đời bồi người” Tiểu Nguyệt Nhi nắm tay phải Thanh Văn, khóc đến cảm động một phen.

Người hắn nên bồi không phải thân thân phụ quân của hắn Hoàng Phủ Thiệu Hoa sao?

“Ta cũng ở đây! ta dám cam đoan, ta nhất định so với bất luận kẻ nào còn thích người lâu hơn!” Tiểu Trần Nhi cũng hô to.

Hắn rốt cuộc là lão bà của ai a?

“Hơn nữa, hơn nữa nữa, thôn trưởng đến bây giờ vẫn thực thích người, người yên tâm đi, cho dù thôn trưởng có Tây Hồ vương, hắn cũng sẽ không quên người!” Tiểu Trần Nhi nói đến mười phần trung khí.

Ta thực vinh hạnh, nhưng ta thật sự chỉ hi vọng có ‘người bình thường’ thích ta a. Mà Thanh Văn hơi hơi nhú.

Bất quá, bị ba ‘nhân thể’ yêu, cảm giác này đúng là kì diệu. Thanh Văn nghĩ nghĩ, không khỏi thấy bản thân mình thật sự không đơn giản.

Hoàng Phủ Thiệu Hoa nhìn thấy ánh mắt có điểm phức tạp của hắn, ngay lúc một thân thân ái nhân đang ôm nam nhân khác nói cả đời bồi hắn một chỗ. Không thể không khiến hắn tâm tình phức tạp.

Hoàng Phủ Thiệu Hoa quyết định làm một môi nhân [người làm mai =) hay gọi là bà mối, đây là ông mối=)]

Thanh Văn thích loại hình rất nổi bật, hắn thích nhất chính là loại hình tiểu điều ỷ nhân (như con chim nhỏ nép vào lòng). Mặc kệ nữ tính hay là cường thế, chỉ cần mềm mại ngã vào lòng Thanh Văn, Thanh Văn sẽ động tâm không ngừng.

Cũng bởi vậy, Hoàng Thượng ra lệnh một tiếng, mấy đại thần, Vương gia đều dặn ái nữ của mình làm biểu thanh sách (giống kiểu sơ yếu lí lịch) mang đến.

Hoàng Phủ Thiệu Hoa lúc đầu vui vẻ, thật sự rất náo nhiệt. Trừ bỏ buổi tối cùng Tiểu Nguyệt Nhi giải quyết ‘việc khuê phòng’ rất chuyên tâm ra, thời gian còn lại đều là chia ra ba phần, tìm cho Thanh Văn một nửa khác trong tương lai.

Mà sự kiện này không biết vì cái gì còn lan truyền ra bên ngoài, trong khoảng thời gian ngắn, cả tướng quân thị vệ ở Hoàng Cung cũng bắt đầu đem ôn nhu nữ tính cùng nam tính có khả năng viết biểu thanh sách mang đến, lại còn cố gắng tự sàng lọc thật kĩ

Mà ngay khi cả toàn toàn dân vận động đến lúc cao trào, Hoàng Phủ Thiệu Hoa không thể không quan tâm đến thứ hắn ham thích nhất gần đây, liền cùng thần dân và thân thân hoàng hậu của hắn thảo luận đề tài rất sôi nổi để tìm ra một giải pháp.

Từ Đông Bắc truyền đến tin chiến thắng, mà sự phụ nói muốn về kinh thành xem hắn.

Hoàng Phủ Thiểu Hoa thụ sủng nhược kinh. Năm trước, hần luôn muốn tự mình đến Đông Bắc thỉnh an lão nhân gia, như thế nào năm nay lão nhân gia lại muốn đích thân đến đây! Đây chính là đại sự vô cùng a!

Cũng bởi vậy, tạo hành cung, tuyển thị nữ, để cho mấy đại thân thiếu chút nữa vì ý kiến không hợp mà đánh vỡ đầu. Ngay cả thức ăn hầu hạ lão nhân gia hần cũng khiến phòng ngự nổi lên khắc khẩu kịch liệt.

Mọi người trong hoàng cung càng vội, chẳng những phải vội chuyện của Thanh Văn, còn phải vội chuyện sự tôn của Hoàng Thượng, vội đến vội đi, mọi người càng vội càng hăng hái

Mà Thanh Văn, dưới sự yêu mến của mọi người, mỗi ngày cùng một quận chúa nào đó, tiểu thư nào đó ăn cơm, đi dạo phố. Mà người này lôi kéo kẻ khác đi theo phong trào. Nghe nói Thanh Văn đại công tử có phong thái rất mê đảo các nữ tử trong lần đầu tiên gặp mặt, trong kinh thành sinh ý bán yên chỉ thủy phần tăng thêm ba phần, các cô nương trong kinh thành quần áo mặc càng thêm tiên diễm mê người. Mà khi đi vào mấy góc tối không biết tên, mấy nữ nhân chưa có tình lang lập tức cào cấu mặt đối phương, ngay lập tức những đôi bàn tay trắng như phấn tương giao, mặc kệ nam nhân hay là nữ nhân, đều rất vội,

Mà ngay lúc Kinh Thành không hiểu vì cái gì mà náo động, Thiết đại tướng quân đã hộ tống sự tôn của Hoàng Phủ Thiểu Hoa đến kinh Thành.

Lần này phiên quốc náo động, nghe nói có liên quan đến nội loạn của Đông Phương gia tộc, hoàn hảo sự tôn của Hoàng Phủ Thiểu Hoa, cũng chính là trưởng lão tự mình ra mặt, mới giải quyết sự tình nhanh chóng.

Đông Phương gia tộc nằm ở Đông Bắc mặc dù không xưng vương, nhưng cũng là hùng bá một phương. Phú khả địch quốc không nói, mỗi trưởng lão đương thời đều là sự phụ của long diệu quốc thái tử, hai phương thế lực hữu hảo, không phải bàn cãi.

Hơn nữa, mỗi vị thái tử từ sáu tuổi đến mười sáu tuổi đều ở trong thành bảo của Đông Phương gia tộc. Tập võ luyện tự, tu tập học vấn, nói trưởng lão kia là sự phụ, thì lại càng giống một nửa phụ thân hơn.

Hơn nữa, so với phụ vương của Hoàng Phủ Thiểu Hoa thì còn là một phụ thân tốt hơn rất nhiều. Năm xưa Hoàng Phủ Thiểu Hoa rất đáng thương, vẫn luôn đi theo sự phụ hần học tập. Cũng bởi vậy, lần này trưởng lão kia tự mình đến chơi, khiến cho tinh thần của Hoàng Phủ Thiểu Hoa càng thêm hăng hái, nhất định phải làm cho thập toàn thập mỹ!

Nhưng ai có thể nhớ được? Cùng lúc tiến hành toàn dân vận động sao?

Đang lúc Thiết đại tướng quân hộ tống đoàn người trưởng lão vào thành, Thanh Văn đang ở trong tửu lầu xa hoa nhất trong kinh thành, cùng thiên kim vận hà Tào tổng khách khách khí khí ăn cơm.

Tửu lầu kia quý ở điểm tạo cảnh. Bọn Thanh Văn ngồi ở vị trí quý nhất, dựa liễu rủ, ngoài cửa sổ là liên hoa trì. Vào tiết xuân, hương hoa mê người, cảnh sắc cũng say lòng người.

Mùa xuân, thiên niên thiếu nữ đều động tâm. Mà thiên nữ kia thấy Thanh Văn phong độ phiêu phiêu, hai má tự nhên hơi ửng đỏ.

Tình cảnh kia làm cho Thanh Văn nhớ đến Đông Phương Hồng, biểu tình trên mặt không tự giác được mà mềm xuống. Vì thế thiếu nữ kia lại càng thêm say lòng.

Bầu không khí phiêu tán chút ái muội, mà lúc này đại đội ngũ kia đang từ một phía ngoài cửa sổ đi qua.

Thanh Văn dựa song cửa, mái tóc dài vừa mềm vừa đen nhẹ bay bay. Ánh rạng động sáng sớm chiếu trên người hần, một vòng sáng ôn nhu, phối với một mặt cười ôn nhu, thật sự là đẹp không nói lên lời.

Không chỉ có thiếu nữ tâm đang đập mạnh, phụ thân thiếu nữ tâm cũng mạnh mẽ dồn dập.

Cũng bởi vậy, một đôi phụ nữ (ở đây là chỉ cha và con gái) cứ như vậy ngơ ngác nhìn Thanh Văn.

Mà ngay lúc không khí như mộng như ảo, Thanh Văn lại tán thưởng nói “bộ dáng lúc người đổ mặt thật đẹp mắt”

Phụ thân cùng nữ nhi mặt đều đỏ, còn đồng thời xấu hổ lúng túng hơi hơi cúi đầu.

Thanh Văn lại vừa tàn hại nhà người ta.

Xa xa nhìn lại, mục tiêu rõ ràng như vậy làm sao thoát được con mắt của Thiết đại tướng quân. Một nửa Kinh Thành mọi người đều đổ lại từ lâu này xem náo nhiệt, hân cười trên ngựa cao to, tự nhiên cũng muốn đến cẩn thận nhìn một chút.

Cũng không biết hân rốt cuộc là muốn câu nữ nhân nhà người ta, hay là muốn câu phụ thân nhà người ta đây? nam tử kia ước chừng hơn ba mươi tuổi, nhưng rất tú thanh tú khí, có lẽ cũng là loại hình Thanh Văn thích.

“Ta đoán là nhất tiễn song điêu, phụ nữ cộng sự một phu” quân sư của Thiết đại tướng quân nhỏ giọng nói.

Mà không biết vì cái gì, mấy người bên cạnh quân sư cũng theo chân đội thiết kỵ binh bọn họ bắt đầu có điểm hưng phấn lên.

[có chủ đề tám đây mà]

Đội ngũ đi càng chậm, ánh mắt mỗi người đều đồng nhất nhìn về phía từ lâu ở đường lớn kia.

Cũng không đúng? Nhìn a! Thanh Văn bên ngoài thì đối với thiếu nữ trình diễn một màn ân cần, ngón tay lại bò lên bàn tay bé nhỏ của phụ thân người ta mà nhẹ nhàng sờ a sờ. thẳng đem Tào tổng tuổi còn trẻ kia đùa đến tâm viên ý mãn, xấu hổ quá chỉ biết dán tại trên bàn.

“Thật có lỗi, tại hạ nhất thời có việc, tại hạ”.

Dù sao cũng là người đã từng có lão bà, Tào tổng kia ở đây có nguy cơ quan hệ bất chính, liền vội vàng bỏ chạy!.

“Ai, chờ đã”.

“Ngô!”

Tào tổng kia phát ra một tiếng kêu đau, đương nhiên không phải bởi vì Thanh Văn trước mặt mọi người cường ngạnh bắt lấy hân

Mà là hân thoát khỏi rất chặt vật, bụng đột nhiên đụng vào bàn, thẳng đem hân đau đến đầu đầy mồ hôi lạnh.

“Có khỏe không vậy? ta đưa người đi tìm đại phu nhé?” Thanh Văn thân thiết tiến lại gần, đem Tào tổng đau đến ngã ngồi trên mặt đất bế lên, xoay người xuống lầu.

Tào tổng kia ở trong lòng hân, khuôn mặt đỏ ửng có hơn ba phần ngậy thớ, thấy bên ngoài nhiều người, liền giấu mặt trong lòng Thanh Văn.

“Đụng bị thương ở chỗ nào? muốn ta thay người kiểm tra kiểm tra hay không?” Thanh Văn cúi đầu, nho giọng ghé vào lỗ tai hân nói. Mà Tào tổng kia sao chịu nổi loại khiêu khích như vậy, ngay lập tức toàn thân hư nhược, vô lực tựa vào lòng Thanh Văn.

Thanh Văn nhẹ nhàng cắn lên lỗ tai hân, cảm giác được Tào tổng một trận run rẩy, liền biết được chuyện tốt đã thành.

Hân thần thanh khí sáng đem người từ trên lầu bế xuống, xoay người hướng Kinh Thành mà đi. Đại phu? xem tình hình này, sẽ không cần tìm đến đại phu, chính hân là đại phu tốt nhất rồi. Chứng bệnh này chỉ là muốn nhu nhu thiếu thiếu gân ‘huyết đạo’ rồi lại ‘trát’ thêm vài cái, sẽ hảo. Nhìn bộ dạng ngại ngùng của Tào tổng này, lần đầu tiên không thoải mái nhiều ít là phải có, nhưng Thanh Văn hân tốt xấu gì coi như kinh nghiệm phong phú, cam đoan sẽ hầu hạ hân đến thỏa thỏa đáng đáng, khí suyền thở hỗn hển, ha ha ha Hưu!

Thình lình, âm khí bay tới!

Thanh Văn bị dọa, ôm ‘chiến lợi phẩm’ của hân lắt mình qua. Nhìn kĩ, là một quả kim lăng tử,

Khi định thần lại, ở phụ cận trừ bỏ nhìn thấy đội ngũ ra, chỉ thấy đám người vây quanh tò mò đứng xem.

Nhiều người đương nhiên sẽ lẫn lộn, Thanh Văn ôm bữa tiệc lớn buổi tối thật cẩn thận. Rồi lại cẩn thận đánh giá, cân nhắc lợi hại, đột nhiên bỏ chạy!

Cáp! khinh công hần luyện được chính là lô hảo thuần thanh (dày công tôi luyện), dịch ở trong tủy, ta ở ngoài sáng, còn có một bữa tiệc lớn chờ hưởng dụng, hần cũng không muốn mất thời gian với người không liên quan muốn phá hần liền phá. Thanh Văn nhìn Tào tổng trong lòng, tâm tư khá vui vẻ. hần đã ghen ba tháng, nên hảo hảo tự thưởng cho mình một chút.

Chạy a chạy!

Thanh Văn đem Tào tổng kia bế về cung, thả trên giường, rồi áp lên người hần

Nụ hôn của Thanh Văn rất thơm rất ngọt, Tào tổng run rẩy một chút, cũng hé miệng ra, để lưỡi của Thanh Văn cuốn vào.

Đầu lưỡi bị mút vào, tạo thành kích thích thật lớn. Tào tổng rên rỉ một chút dục vọng cũng ngẩng đầu lên. Thanh Văn tay phải cởi y phục trên người Tào tổng, tay trái cũng đã xoa nắn lên xuống dục vọng của Tào tổng, không bao lâu, Tào tổng đã thở dốc, đổ mồ hôi đầm đìa.

Bỏ đi quần áo, tay phải Thanh Văn liền từ tấm lưng trần trụ kia đụng đến hai cánh mông đang đóng chặt.

Vừa ấn vừa tiến vào, Tào tổng ở trong lòng Thanh Văn run rẩy một chút.

“Yên tâm, thực thoải mái, ta sẽ đối với người hảo hảo” rốt cục cũng buông đầu lưỡi của nam nhân ra, Thanh Văn mị hoặc ở bên tai nam nhân nói. còn liếm nhẹ lên tai người ta.

Nam nhân ách thanh suyễn khí, ở dưới thân Thanh Văn mở ra hai chân, dục vọng đứng thẳng của bản hần thậm trí đã chảy ra chất lỏng. Thanh Văn hưng phấn cực kì, tay trái xoa nắn dục vọng đã ngẩng đầu của nam nhân, tay phải rời khỏi hậu huyệt đã ướt át của nam nhân, rồi nâng cao chân trái của nam nhân lên.

Nam nhân kịch liệt thở dốc, Thanh Văn cũng vậy. Ánh mắt của nam nhân ướt át khát cầu phối với khí chất sạch sẽ tư văn nhã nhận vốn có, lại càng thêm mị nhân.

Đặt nam nhân nằm nghiêng về bên phải, dục vọng của Thanh Văn ngay lập tức áp vào.

Cảm giác đau đớn, khoái cảm, khiến cơ thể nam nhân cong lên, cao giọng phóng túng rên rỉ.

Quá tuyệt vời! Thanh Văn cũng rên rỉ một tiếng, lại càng dùng sức mà đem tất cả dục vọng ép vào.

Nam nhân run rẩy, bởi vì chỗ sâu nhất trong cơ thể bị đụng đến làm cho sợ hãi, nhưng Thanh Văn lại không cho hần cơ hội suy nghĩ nhiều. Thanh Văn lập tức bắt đầu kịch liệt di chuyển thất lưng, tràng đạo của nam nhân đang gắt gao vây lấy dục vọng của Thanh Văn, nam nhân còn thực trực trặc, nhưng cũng có khoái cảm.

Tràng đạo không ngừng bị kéo ra rồi lại đột ngột đẩy về, mỗi nam nhân run rẩy chỉ có thể im lặng rên rỉ. Giao hợp, va chạm, cứ như vậy xoay vòng thật sự quá nhanh, nam nhân bị rung chuyển, khuôn mặt thất thần có chút thóa dịch, duy nhất có thể làm là lương theo khoái cảm như thủy triều mà đụng đưa thất lưng.

“Ngô!” dục vọng của nam nhân đã sớm cương cứng, không bao lâu liền không nhịn được mà phát tiết. Đột nhiên bị Thanh Văn nắm chặt, hừ nhẹ một tiếng, nhấn đến nam nhân vô lực mà ngã xuống, Thanh Văn liền nương theo tư thế mập hợp này đem nam nhân lật lại, nam nhân bởi vị hậu huyệt chịu kích thích quá lớn mà lần thứ hai dục vọng dâng trào, Thanh Văn liền ôm lấy thất lưng nam nhân, từ phía sau thừa tiến lên.

Khoái cảm mập hợp kia quá mức mãnh liệt, ý thức của nam nhân hỗn loạn, cũng phối hợp mà kịch liệt lắc mông, cùng Thanh Văn thở dốc rên rỉ hòa làm một. Đổ mồ hôi đầm đìa, trong phòng tràn ngập mùi hương xạ nam tính, Thanh Văn thẳng đem nam nhân kia tra tấn một nén nhang, lúc nam nhân lần thứ hai thét lên phóng thích dục vọng, cũng đem chính tình nhiệt của mình phát tiết trong thân thể nam nhân.

“Hô”

Thanh Văn thoát lực ngã trên người nam nhân, cùng hần mặt đối mặt thở hổn hển trong chốc lát, mới đem dục vọng của mình rút ra khỏi thân thể nam nhân.

Dục vọng kia kéo ra một ít bạch trọng còn lưu lại, tuy nói chỗ đó đã vừa tê dại vừa đau, Tào tổng nhiều ít cũng cảm giác được.

Mặt Tào tổng hơi hơi đỏ, Thanh Văn cũng nhẹ giọng cười.

“Thoải mái không?”

“...” Tào tổng có chút ngượng cùng, bắt quá vãn nhẹ nhàng điểm đầu.

“Người tên gì?” Thanh Văn vuốt ve khuôn mặt của nam nhân.

“Ngụy Văn”

“Quan mấy phẩm?”

“Ba phẩm”

“Ta thực thích ngươi, ngày mai buổi tối lại đến chứ?” Thanh Văn hỏi.

Nam nhân mặt lập tức đỏ ửng, hấn vội buông hạ ánh mắt, nhưng lại vẫn điểm đầu.

khẩu khẩu!

“Thanh Văn Thanh Văn!”

Nhảy lúc đang tán tỉnh, ngoài cửa liền vang lên tiếng đập cửa sát phong cảnh. Thanh Văn hí mắt xoay người nhìn ra ngoài cửa, thái dương vừa mới quá trưa thôi mà.

“Chuyện gì a? ta đang ngủ trưa đó!” Thanh Văn vừa la to ra ngoài, vừa sờ sờ tóc Ngụy Văn. Ngụy Văn lúc đầu thanh thanh tú tú, giờ phút này vừa trải qua \*\*\*, mồ hôi thấm ướt tóc đen, lông mi thật dài còn tích chút nước mắt, xinh đẹp đến mức khiến cho Thanh Văn không thể buông tay được.

Thời gian còn sớm, lại đến thêm vài lần đi. Thanh Văn còn đang suy nghĩ vãn vơ.

“Thanh Văn! nhưng Hoàng Thượng muốn ngươi hồi cùng dùng ngọc thiện!”.

[đoạn này là ‘tỳ hậu, trong QT là hầu hạ, chăm sóc’, mà anh Thiểu Hoa thì đối anh Văn không tệ, lên ta dùng từ ‘cùng dùng’]

“Không rảnh đâu, ngươi cứ nói như vậy với Hoàng Thượng đi” Thanh Văn bắt đầu sờ lên song móng thật chặt của Ngụy Văn, này co dãn a, vừa nảy thiếu chút nữa muốn mạng của hấn luôn!

Xem ra nam nhân hơn ba mươi tuổi, cũng có thân thể thật tốt. Thanh âm rên rỉ kia a, lại càng thêm trầm thấp mê người. Thắt lưng cũng có lực hơn, lúc tiến vào, sách sách, thật sự là tiêu hồn cực kì.

“Thanh Văn! tất cả mọi người đang đợi ngươi a!”.

“Chờ ta làm cái gì, ta ăn cơm rồi!” Thanh Văn xóa lẩn lên địa phương đã có chút mệt mỏi của Ngụy Văn, thẳng đem ánh mắt của Nguyệt Văn lại một lần nữa ướt át, run rẩy.

“Lại đến một lần nữa đi?” Thanh Văn thấp giọng nói, lại còn cắn lên lỗ tai Ngụy Văn một cái.

“Ngô ân”

Ngay lúc Ngụy Văn nhẹ giọng ‘ừm’ một tiếng, Thanh Văn chỉ thấy vui mừng muốn tiến đến, Nhưng lúc này, thanh âm kia lại càng thêm phiền lòng.

“Thanh Văn! nhanh đi ra đi! ta rất khó ăn nói a”.

××&&##\$\$!

Thanh Văn vừa tức vừa giận, nhưng vẫn chỉ đành đi xuống giường. Tôi vẫn có thể lĩnh hội cảm giác tiêu hồn, nhưng mà phải cùng những kẻ quấy phá bên ngoài đi xuống, thiết thương cũng biến thành bột nhào!

Thanh Văn cảm tức mà bắt đầu mặc quần áo vào, mà Ngụy Văn kia biết được hấn tâm tình ác liệt, cũng chỉ cố gắng ngồi dậy, bất lực mà có chút khó xử mà nhìn Thanh Văn.

Thanh Văn quay đầu lại nhìn thấy biểu tình kia, có đại hỏa cũng tiêu đi một nửa.

Trời đất bao la làm sao có thể làm cho mỹ nhân khổ sở? Thanh Văn lập tức chạy tới, đem tâm tình nhân ôn áp hôn nhẹ, thẳng đem Ngụy Văn xấu hổ đến không ngừng thúc hấn, mới chịu buông tha.

“Nhớ kĩ a, tối mai” Thanh Văn ở bên tai hấn nhỏ giọng nói, Ngụy Văn đỏ mặt, nhẹ nhàng điểm đầu.



“Thực ngoan, tối mai nhất định cho ngươi ăn ngon ngọt” Thanh Văn hôn một cái trên gương mặt hắn, mới quay đầu lại thật mạnh bước chân ra ngoài cửa.

[ta bắt đầu ghét anh Văn rồi đấy =.=]

Chưa từng nghe qua kẻ quấy rầy người ta luyện ái không có kết cục tốt sao? Hoàng Phủ Thiểu Hoa, người lá quá nhàn rồi đi! Thanh Văn tức đến nghiêng răng.

Mà quá nhàn rồi chỉ sợ không phải là Hoàng Phủ Thiểu Hoa, mà là sư phụ của Hoàng Phủ Thiểu Hoa!

Xa xa nhìn thấy Hoàng Phủ Thiểu Hoa cùng một lão bá bá hiền lành nói chuyện, ánh mắt Thanh Văn nâng cao một nửa.

Nhìn xem! rõ ràng sẽ không có chuyện gì gấp gáp, hắn còn có thời gian hảo hảo thương yêu Ngụy Văn mà!

“Không biết gọi tại hạ tới gấp là cái gì vậy, Hoàng, Thượng!” Thanh Văn cung kính hành lễ, nhưng các thị vệ khác cách xa mười bước đều có thể nghe rất rõ ràng tiếng nghiêng răng nghiêng lợi của Thanh Văn.

“Ách, Thanh Văn ngươi đang bận a?” Hoàng Phủ Thiểu Hoa thấy như vậy, chỉ có chút ngượng ngùng nói.

“Bẩm Hoàng Thượng, Thanh Văn đúng là ‘đang bận’” Thanh Văn oán hận nói.

“Đang bận chuyện yêu đương a?” thanh âm băng băng lãnh lãnh từ bên cạnh truyền đến, ngữ điệu vừa chua xót lại bén nhọn, vừa nghe đã khiến Thanh Văn khó chịu.

“Đúng vậy, nhưng là đang trùng phong hãm trận (xông pha chiến đấu, nhảy bổ vào)!” Thanh Văn cãi lại “Đang cười vui thích lại bị bắt xuống ngựa, là nam nhân nhất định sẽ tức giận đi”.

“Ai, Thanh Văn, là trưởng bối” Hoàng Phủ Thiểu Hoa vội nhắc nhở.

Trưởng bối? thanh âm này cùng năm chỉ mới hai mươi tuổi thôi đi? Thanh Văn hồ nghi ngẩng đầu nhìn Mỹ nhân!

Thanh Văn cả kinh từ trên mặt đất nhảy dựng lên, ngơ ngác nhìn người nọ.

Mỹ nhân a mỹ nhân, mỹ nhược viễn sơn, mắt như vực sâu, mặt trái xoan, da thịt bạch nõn, đôi môi hồng nhạt.

Sinh ra là nữ nhân, sẽ là thể gian tuyệt sắc, mà hắn lại sinh ra là nam nhân, sách sách, nghiệp chương a, nghiệp chương a.

Hơn nữa biểu tình này hiện tại, nửa giận nửa oán, hai mắt hồng hồng, hàm chứa ba phần hơi nước, khiến người ta thấy vừa thương vừa đau a!

Mỹ nhân trước mặt, Thanh Văn vội vàng từng bước đến gần, từ trong ngực lấy ra một khăn phượng la đưa đến, mà tiểu mỹ nhân hơi nhìn hắn một cái, rồi tiếp lấy cái khăn, nghiêng mặt đi lau nước mắt.

Mỹ nhân không thoa son phấn, cũng đã thiên tiên tuyệt sắc trong sáng thuần khiết. Trên người trừ bỏ một bộ áo thanh tơ lụa ra, cũng chỉ có đeo một cái thô kim liên bên cổ tay trái.

Xinh đẹp a, xinh đẹp, Thanh Văn chưa bao giờ gặp qua mỹ nhân như vậy. Mà ngay lúc Thanh Văn có ý đồ nhúng chàm mỹ sắc trước mặt, sờ sờ bàn tay nhỏ bé kia xem có phải hay không cũng bóng loáng nhẵn nhừ như mắt thấy, thì Hoàng Phủ Thiểu Hoa thật mạnh ‘khụ’ một tiếng!

Thanh Văn biết ý quay đầu lại.

“Thanh Văn, ta giới thiệu với ngươi, vị này chính là sư phụ ta”.

“Ngay cả sư phụ ta cũng muốn nhúng chàm! hảo một tên Thanh Văn ngươi a!”.

“Sư phụ ngươi cũng không phải lão bà ngươi, sờ sờ không được sao!”.

Điện quang hỏa thạch, trong không khí sạt qua vài tia hỏa.

Nguyên lai a, lão bá bá này chính tộc trưởng hiện tại của Đông Phương tộc. Mà mỹ nhân Thanh Văn thèm nhỏ dãi mới là sư phụ của Hoàng Phủ Thiểu Hoa.

Thanh Văn đã sớm ở tửu lầu ăn một chút, hiện tại một chút cũng không đói. Lúc ba người dùng bữa, hân cũng không động đũa, lại vừa vận có nhiều thời gian dùng ánh mắt ăn no đậu hũ.

Gạt người a, Hoàng Phủ Thiểu Hoa hai mươi mấy, ‘sư phụ’ này thoát nhìn so với mình còn trẻ hơn một tuổi, lại như thế nào có thể thụ nghiệp ân sư của Hoàng Phủ Thiểu Hoa.

Nhìn xem, thất lưng này, nhỏ đến mức làm không tốt sẽ lập tức bị bẻ gãy. Nhìn xem, ánh mắt đã xấu hổ lại sợ hãi, đầu cúi thấp, cho dù đứng lên cũng chỉ cao đến ngực ta. Người như vậy có biện pháp dùng đao xử kiếm sao?

Ăn bữa cơm, Thanh Văn mãnh liệt nhìn chăm chăm ‘sư phụ’ Hoàng Phủ Thiểu Hoa, mà vị ‘sư phụ’ kia cũng không có một chút trốn tránh ánh mắt Thanh Văn. Mặt đỏ hồng, lông mi hơi hơi run, ở trong mắt Thanh Văn chính là một bộ tú sắc khả xan.

Thời tiết vào xuân, tiểu thính này lập tức nóng lên, Đầu của vị ‘sư phụ’ kia lại càng cúi càng thấp, trên cái mũi tinh tế còn có một mảnh bạc hân nhỏ, nhìn đến mức Thanh Văn thật sự có điểm muốn liếm một ngụm, xem xem nó có tư vị gì.

Mà rõ ràng dưới ánh mắt của Thanh Văn, vị ‘sư phụ’ kia cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. Chỉ thấy hân chậm rãi, từng miếng nhỏ từng miếng nhỏ ăn cơm rau, ngẫu nhiên liếc mắt một cái trộm ngắm Thanh Văn. nhưng đa phần đều cúi đầu chuyên tâm ăn hết cơm trong bát mình.

Cơm trắng! hân thậm chí không ăn một miếng rau, cũng chỉ là hoảng thần mà ăn cơm trắng trong bát của mình!

“Thanh Văn, ta trước kia nhắc đến người với sư phụ, nói người là hảo biểu đệ của ta, lần này sư phụ đến, trừ bỏ thăm ta, cũng thuận đường gặp người”.

“Ác”

Mỹ nhân quay đầu lại, Thanh Văn vội vàng đảo tới chỗ khác tiếp tục nhìn chăm chăm. Mà ‘mỹ nhân’ kia thấy mặt Thanh Văn, hai má lại một mảnh ửng hồng.

“Thanh Văn! đây là sư phụ ta a!”.

“nhìn một chút thì thế nào!”.

Hoàng Phủ Thiểu Hoa tức giận đến thiếu chút nữa mắt trợn trắng, dứt khoát tiếp tục ăn cơm, mặc kệ. Cho dù hôm nay lá gan Thanh Văn thực lớn dám vươn ma quỷ, sư phụ chỉ cần một ngón tay cũng có thể đánh cho Thanh Văn nằm bò dưới đất, cũng không tính là quá nguy hiểm.

“Người như thế nào vẫn nhìn ta?” sư phụ Hoàng Phủ Thiểu Hoa rốt cục cũng thấp giọng hỏi.

“Tâm thích cái đẹp ai chả có” Thanh Văn nghiêm túc nói.

“Vậy người cảm thấy ta với tân tình nhân kia của người, ai đẹp hơn?” sư phụ Hoàng Phủ Thiểu Hoa hỏi.

“Người” Thanh Văn thành thật thừa nhận.

[ta ghét mi ~! a a a a ( )]

Sư phụ Hoàng Phủ Thiểu Hoa cúi đầu, khóe miệng cũng nhin không được dương lên.

“Ta đây muốn người đừng cùng hân một chỗ nữa, được không?”.

“ách, sao làm thế được, người ta cũng không có lỗi với ta” Thanh Văn nói.

Nghe vậy, sắc mặt sư phụ Hoàng Phủ Thiểu Hoa biến đổi. Chỉ thấy hân giận dữ phần nộ đập bàn đứng lên, không đợi Hoàng Phủ Thiểu Hoa lên tiếng giữ người lại, đã tức giận tận trời rời đi.

Hoàng Phủ Thiểu Hoa không dám tin nhìn về phái Thanh Văn. Quai quai, đừng nói kì thật sư phụ cũng thấy Thanh Văn hợp ý đó chứ, thiên hạ này người nào cũng thể yêu nhưng chỉ có Thanh Văn là không thể a.

Ách người ta muốn yêu ai là việc của người ta, người một nhà thì nên hảo hảo khuyên nhủ, bằng không một ngày nào đó tâm sẽ bị thương rất nặng.

“Thanh Văn! không cho phép người ra tay với sư phụ ta!”.

“Ta cũng chỉ muốn ‘ra tay’ sờ sờ một chút, sờ sờ một chút mà thôi được không” Thanh Văn dẹp miệng nhìn Hoàng Phủ Thiệu Hoa ‘ta có tâm hoan’.

“Đúng ác, lần này có thể chống đỡ được bao lâu?”.

“Ai biết được”.

Nhưng lão bá kia cũng vừa ăn cơm, vừa thật cẩn thận mà đánh giá cảnh ‘liếc mắt đưa tình’ của hai người. Trưởng lão lần này nói muốn tới Trung Nguyên đón một người, đối tượng rõ ràng chính là Thanh Văn, nhưng Thanh Văn dường như cùng Hoàng Phủ Thiệu Hoa có cảm tình, như thế nào lại đi theo trưởng lão về Đông Bắc được?

Sách sách sách, này liên lụy thầy trò hai người cùng tình yêu biểu huynh đệ thanh mãi trúc mã, khá phức tạp a.

Lão bá bá nghĩ, dù là ai cũng đều rất hưng phấn a.

## 5. Chương 5

Ngày hôm sau, khi trăng lên đầu canh, Ngụy Văn lén lút, cầm lệnh bài của Thanh Văn vào cung.

Chờ đến khi Thanh Văn trở lại phòng mình, thầy Ngụy Văn trên người còn mặc quan phục, quy quy củ củ ngồi trên ghế, vắt tay chờ hẩn, hai mắt liên tỏa sáng.

“Tiểu mỹ nhân, người tới rồi”.

Thanh Văn vội vàng cài then cửa, kéo y tử sắp lại, nhẹ nhàng kéo bàn tay nhỏ bé của Ngụy Văn qua, sờ a sờ.

Mặt Ngụy Văn hơi đỏ, cũng không rút tay về.

“Tiểu mỹ nhân, ngày hôm qua có khỏe không? đau không?” Thanh Văn vừa mặt dày mày dạn (aka mặt mo QT nói thế=)) hỏi, vừa sờ soạng trong vạt áo.

Ngụy Văn nhuỷễn một chút, lại thuận thế để Thanh Văn kéo vào lòng, giở trò ngay tại chỗ.

“Tiểu mỹ nhân, tiểu mỹ nhân, ta nhớ người muốn chết”.

Thanh Văn vừa cúi đầu hôn hẩn, vừa bình phân lương lỗ sờ soạng vào trong. Kéo vạt áo lên, tay phải phía trước, tay trái phía sau, nhu ấn mở rộng.

Da thịt trần trụi tiếp xúc, trường khổ, lý khổ, tất cả đều cời phân nửa, Ngụy Văn sớm bị làm cho không biết mình là ai.

Giữa lúc thiên hôn địa ám, đầu còn mơ mơ màng màng, Ngụy Văn để Thanh Văn bế lên, nâng dục vọng sắp vào.

Ngụy Văn ngồi trên người Thanh Văn, cho đến khi để cho người kia tiến vào thân mình mới giật mình một cái quay người lại.

Nhưng thanh tỉnh cũng không duy trì được vào lâu, chờ đến khi cái vật tra tấn người ta kia toàn bộ đi vào, Ngụy Văn lại bắt đầu ân ân a a rên rỉ, hai tay chống trên bả vai của Thanh Văn, nhắm mắt lại bắt đầu di chuyển thất lực.

“Thật muốn chết mà, người như thế nào lại chặt như vậy, nóng như vậy” Thanh Văn ôm thất lực Ngụy Văn, vừa tròng vừa đụng mà rên rỉ.

Y tử kia bị bọn hẩn dất dất rung động, chờ Ngụy Văn phóng thích một lần, Thanh Văn đỡ hẩn đứng lên, đem hẩn đặt trên bàn, lại lần nữa tiếp tục.

Thân thiết quá kịch liệt, mắt thấy cái bàn không bao lâu sẽ gãy. Nhưng đang trong thời điểm quan trọng, phịch một tiếng, đại môn Thanh Văn cài chặt bị người ta một chưởng vỗ khai!

Thanh Văn cùng Ngụy Văn bị dọa sợ đến mức lập tức cứng ngắc một chỗ.

Khuôn mặt lãnh nghiêm đứng ở cửa, không phải là ‘sư phụ’ của Hoàng Phủ Thiểu Hoa sao?

Chỉ thấy hắc hai mắt đỏ ửng, cứ như vậy đứng ở cửa trừng mắt nhìn bọn họ. Trừng mắt trong chớp lát. ‘sư phụ’ kia cắn răng, nhắm mắt, cũng không quay đầu lại mà rời đi. Dọc theo khuôn mặt xinh đẹp, một giọt nước mắt thanh thanh lợng lợng rơi xuống, nhìn thấy khiến Thanh Văn một trận hoảng hốt.

“Người...người rốt cuộc có mấy tình nhân” cho dù bị Thanh Văn đặt ở trên bàn, hai chân vẫn quân quýt lấy thắt lưng hắc, Ngụy Văn vẫn đỏ mặt hỏi.

“Hiện tại chỉ có một mình ngươi, ngươi đừng nghĩ loạn” Thanh Văn vội vàng lấy lại tinh thần an ủi tiểu mỹ nhân dưới thân.

“Hắc thì như thế nào”.

“Ai biết được, đừng để ý đến hắc, chúng ta tiếp tục”.

[đáng đánh c( \_ )

@]

“Ân hạnh cấp a a Thanh Văn Thanh Văn, cửa”

“Hiện tại đã thành cái dạng này, ngươi muốn ta rời ngươi đi đóng cửa?”

“Ngoan, chịu gió lạnh một chút, chờ xong lần này ta mới đi ác”.

“Sẽ có người nhìn thấy mất”.

“Như thế nào lại có người nhìn chứ, không có”.

Sư phụ Hoàng Phủ Thiểu Hoa đến tốt cùng là phát điên cái gì?

Chờ đến hừng đông tiễn Ngụy Văn rời cung, Thanh Văn âm thầm mắng, từ cửa cung lại muốn đi về phòng mình.

Phòng cửa hắc đương nhiên là ở Hạnh Nguyệt cung, cho nên đường đi thật xự hơi xa.

Thanh Văn đi tới đi lui, ngy lúc ở ngoài Hạnh Nguyệt cung gặp được sư phụ của Hoàng Phủ Thiểu Hoa đang ngồi bên hồ, nhìn hồ nước đến phát ngốc.

Hắc rốt cuộc ngồi ở trong này bao lâu a, nhìn một cái, tóc đều bị sương sớm dính thấp.

Không có biện pháp, tuy nói mỹ nhân lỗ mãng, nhưng đúng là vẫn còn là một mỹ nhân. Thanh Văn đi đến, đang muốn an ủi một chút, lại phát hiện trên mặt tiểu mỹ nhân toàn là nước mắt.

Hắc cũng không nhớ rõ từng cô phụ một tiểu mỹ nhân như vậy a.

Thanh Văn thực sự bị hắc dọa cho hoảng sợ, vội vàng ngồi bên người hắc.

Đang muốn mở miệng nói, tiểu mỹ nhân thế nhưng lại ngã vào lòng hắc mà khóc. Thanh Văn tự nhiên không có khả năng cứ như vậy mà đẩy hắc xuống Hạnh Nguyệt hồ đi, cũng chỉ có thể hảo hảo ôm. Nhưng một kiểu mỹ nhân này, ôm chặt không được, ôm lỏng không xong, làm tay hắc cứng hơn nữa.

“Người...người đừng khóc được không? có chuyện gì hảo hảo nói đi”.

“Ô ta mới đi ba tháng, ngươi thế nhưng liền....thế nhưng liền...ngươi nói muốn cưới ta làm vợ đều là lừa gạt ta!”.

“Ta khi nào nói muốn cưới ngươi làm vợ?” Thanh Văn thật sự là không nhớ rõ.

“Ta là Đông Phương Hồng a! ô”

“Ha ha, trên đời này người trùng tên trùng họ thật là nhiều”.

‘Sư phụ’ Hoàng Phủ Thiếu Hoa đem kim liên tử trên tay trái của mình ra cho hắn xem.

Này thực quen mắt, rõ ràng là quà gặp mặt mà Vương bá đã đưa cho Đông Phương Hồng.

“Ách nhưng mà Đông Phương Hồng không có lớn như vậy”.

“Ta luyện công, vài năm đều sẽ tán công một lần. Lúc tán công sẽ trở lại bộ dạng mười hai mười ba tuổi. Việc này không có bao nhiêu người biết, cho nên khi ta tán công, đều sẽ ẩn cư”.

“Cho nên người hiện tại rốt cuộc bao nhiêu tuổi”.

“Tám trăm bảy mươi mốt”.

[=)) đời anh Văn rốt cuộc cũng dính phải tiểu yêu tinh a]

“....”

Oa a a a, yêu quái a, Thanh Văn hắn như thế nào lại gặp được yêu quái a!

“Thanh Văn, người đang nghĩ cái gì?”.

“...”

Duyên dáng bên hồ Hạnh Nguyệt, một đôi bóng người gần bó gần kề, từ phía sau xa xa nhìn lại, là một đôi giai ngẫu cảnh đẹp ý vui cỡ nào a.

Nhưng mà, nhìn gần một tí, Đông Phương Hồng nào đó ‘dựa sát vào’ Thanh Văn nào đó biểu tình dờ dẩn, ánh mắt vô ý thức cũng chỉ nhìn về hướng Hạnh Nguyệt hồ.

Nhưng mà, trong mắt Hoàng Phủ Thiếu Hoa, cũng thấy đó là một đôi tình nhân đang yêu đương vụng trộm. Một người chính là biểu đệ của mình, một người lại là sư phụ của mình!

A a a, sư phụ a! Năm đó Thiếu Hoa còn nhỏ tuổi, là người nắm tay của ta, một bút một hoa luyện chữ, gần từng tiếng truyền tâm pháp, lại một kiếm từng bước mà truyền thụ kiếm thức. Năm đó sau giờ Ngọ, Thiếu Hoa ở trong Đông Phương bảo luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, vẫn là người ra tay cứu Thiếu Hoa. Năm đó phụ vương ở cùng Thiếu Hoa và Tam đệ trong lúc chần chờ không quyết, thậm chí lúc kẻ khác giết Thiếu Hoa, cũng là người ra tay cứu Thiếu Hoa. Lại là ngài một tiếng nặng lời, gọi phụ vương tỉnh ra, mới để cho Thiếu Hoa cùng người đến Đông Bắc tới luyện, từ đó điện lập Thiếu Hoa lên thái tử vị. Ân tình người đối với Thiếu Hoa nặng như núi Thái Sơn, người xem trọng ai, Thiếu Hoa chỉ chúc phúc, chỉ dốc hết toàn lực tương trợ, nhưng hiện giờ Thanh Văn cũng là biểu đệ của Thiếu Hoa a a a a.

[anh Thiếu Hoa ca thán kể nể =))]

“Hoàng Thượng làm sao vậy?”.

“Không biết, người lần này Thanh Văn ôm, cũng không phải quận vương”.

“Chẳng lẽ là Tiểu Nguyệt Nhi chủ tử!” một thị vệ vội vàng thò đầu qua xem, cũng không bao lâu liền nghi hoặc về đôi “không phải a, Tiểu Nguyệt Nhi chủ tử không cao như vậy”.

“Ta xa xa nhìn lại, thật giống Đông Phương trưởng lão mấy ngày trước đây Hoàng Thượng nghênh đón tiên cung”.

“...”

Có ai so với tâm của Hoàng Phủ Thiếu Hoa còn muốn loạn hơn.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa ngây dại quay về Hạnh nguyệt cung. Tiểu Nguyệt Nhi hoạt bát nhảy đến, mới phát hiện ánh mắt đã dờ dẩn của Hoàng Phủ Thiếu Hoa.

“Ai? Thiếu Hoa? người sao vậy?”.

“Tiểu Nguyệt Nhi ô! quả nhiên Tiểu Nguyệt Nhi vẫn là tri kỷ của trẫm!”

Hoàng Phủ Thiếu Hoa kích động đem Tiểu Nguyệt Nhi gấp gao ôm vào lòng, ba ba ba hôn tam đại khẩu tãi [ @.@ không hiểu lắm]

“Làm sao vậy? Thiếu Hoa?” Tiểu Nguyệt Nhi khó hiểu ngẩng đầu lên.

“Tiểu Nguyệt Nhi, sư ân trọng như núi, điểm ấy ngươi chắc là hiểu được?”.

“Ân có nghe nói qua” Tiểu Nguyệt Nhi gật gật đầu “thôn trưởng thường nói, phụ ân người khác là sẽ bị thiên lôi đánh”.

“Nhưng ta nên bảo hộ biểu đệ của mình, đúng hay không?”.

“Đương nhiên! ca ca vốn là phải bảo hộ đệ đệ! năm đó ca ca thôn trưởng chỉ vì bảo hộ thôn trưởng mới chết, như chúng ta đã nói, ca ca vốn là phải bảo hộ đệ đệ!”.

“Ô Tiểu Nguyệt Nhi, sư phụ ta coi trọng biểu đệ của ta, ta nên làm cái gì mới tốt bây giờ”.

“Ai ta không biết a” Tiểu Nguyệt Nhi buồn rầu.

“Không quan hệ! Tiểu Nguyệt Nhi, chuyện này cứ giao cho ta đi! Trẫm quyết định! sư phụ cùng biểu đệ, cả hai trẫm đều muốn. Trẫm sẽ phụ trách dời đi lực chú ý của sư phụ, cũng sẽ phụ trách Thanh Văn!”

“Ai! nguyên lai là Thanh Văn a! kia Thanh Văn có thích sư phụ ngươi hay không?” Tiểu Nguyệt Nhi hai mắt tỏa sáng, tò mò cộng thêm hưng phấn hỏi.

“Điểm ấy ta không hỏi” Hoàng Phủ Thiếu Hoa ngốc lảng “nhưng Thanh Văn nghe nói đang cùng Tào tổng đại cùng thân nhau, hiện tại lại cùng sư phụ ta một chỗ, chắc không phải là ghét”.

“Các ngươi cũng có thể đồng thời thú hai nam nhân sao?” Tiểu Nguyệt Nhi thật sự không hiểu.

“Ta nghĩ, hẳn là vẫn không được” Hoàng Phủ Thiếu Hoa bình tĩnh phân tích.

“Đáng ghét! vậy ngươi muốn chia rẽ một đôi!” Tiểu Nguyệt Nhi cũng không thuận.

“Ngươi không phải chán ghét chúng ta có thể đồng thời cùng nhiều người một chỗ sao?” Hoàng Phủ Thiếu Hoa cảm thấy được điểm ấy nên phải hỏi rõ ràng.

“Đúng là như vậy” Tiểu Nguyệt Nhi đỏ mặt, chầm rãi cúi đầu.

Tiểu Nguyệt Nhi a, nguyên lai ngươi cũng là loại tự lo cho mình, sẽ không quản chuyện tốt xấu của người khác sao? Hoàng Phủ Thiếu Hoa chỉ cảm thấy muốn khóc a. Thanh Văn a. Tiểu Nguyệt Nhi rốt cục vẫn cùng học thói xấu từ ngươi!

“Nhưng mà tuy rằng là sư phụ ngươi, Tào tổng của các ngươi cũng không phải thực đáng thương sao?”.

Ách điểm trọng yếu là cái này sao?

“Tiểu Nguyệt Nhi, từ từ ngươi không biết sư phụ ta cùng Thanh Văn ở với nhau là không tốt sao?” Hoàng Phủ Thiếu Hoa vội vã hỏi.

“Cái gì! cái gì! ngươi muốn chia rẽ sư phụ ngươi cùng Thanh Văn! sư phụ ngươi đối người tốt như vậy, ngươi làm như thế, sẽ bị thiên lôi đánh đó! ta không cần! ta không muốn ngươi chết! ô” Tiểu Nguyệt Nhi nghe xong cả người đều luống cuống, sợ tới mức nước mắt rơi không ngừng.

“Tiểu Nguyệt Nhi, trọng điểm là ở chỗ, sư phụ là trưởng bối của ta a” đối với ‘thâm tình’ của Tiểu Nguyệt Nhi, Hoàng Phủ Thiếu Hoa thực cảm động, nhưng trọng điểm là rối loạn bối phận a “Thanh Văn là biểu đệ của ta, cũng chính là hậu bối của sư phụ ta, hai người như vậy không có khả năng cùng một chỗ”.

“Vì cái gì?” Tiểu Nguyệt Nhi nhắc tay đặt câu hỏi.

“Người Trung Nguyên chúng ta chú trọng cái này, bằng không ngươi ngẫm lại, nếu sư phụ cùng Thanh Văn một chỗ, Thanh Văn sau này sẽ gọi ta là cái gì?”

“Hoàng Thượng?”

“Ta trước kia gọi tên biểu đệ của ta là thiên kinh địa nghĩa, nhưng về sau Thanh Văn biến thành ‘trượng phu’ của sư phụ ta, ta phải gọi hắn là cái gì?”

“Thanh Văn?”

“Không quan hệ, Tiểu Nguyệt Nhi, chuyện này cứ để mình ta phiền não là được rồi” Hoàng Phủ Thiểu Hoa thương tiếc mà ôm Tiểu Nguyệt Nhi trong lòng một lần nữa, vỗ vỗ lưng, hôn một cái.

Tiểu Nguyệt Nhi cao hứng mà làm càn một hồi, mới nghĩ tới vốn có chính sự muốn nói với Hoàng Phủ Thiểu Hoa.

“A, đúng rồi, Tiểu Hoa, người vừa mới nói đến Tào tổng có phải là ‘chính tam phẩm khâm lệnh đại Tào Vận tổng quản’ Ngụy Văn không a?”

“Đúng vậy, hắn mười tám năm trước là tuần tú thám hoa lang oanh động kinh thành một thời. Thê tử bị bệnh qua đời của hắn là ấu nữ của tiền tả thừa tướng đã cáo lão hồi hương, tài mạo song toàn, năm đó gả cho Ngụy Văn còn chưa có khảo thượng công danh, không ít vương công tử đệ đều khóc a”.

“Có cả người sao?” Tiểu Nguyệt Nhi ngẩng đầu lên, bắt đầu khổ sở.

“Không không không! khi đó ta một lòng chỉ có thiên hạ, cũng không nghĩ tới loại sự tình này! Hơn nữa nữ nhân kia dù có xinh đẹp thế nào cũng không xinh đẹp bằng người!” Hoàng Phủ Thiểu Hoa vội vã làm sáng tỏ.

“Hi, ta tin người” Tiểu Nguyệt Nhi rúc vào lòng Hoàng Phủ Thiểu Hoa cao hứng, bắt đầu ở trước ngực hắn vẽ vòng vẽ vòng.

Vẽ vòng đến mức khiến Hoàng Phủ Thiểu Hoa tâm ngứa, nhẹ nhàng bắt lấy nhu đề của Tiểu Nguyệt Nhi, cúi đầu hôn.

“Thân thân Tiểu Nguyệt Nhi của ta, hôm nay thật sự là nhớ muốn chết Tiểu Nguyệt Nhi”.

“Ngô, bữa tối còn chưa có ăn mà”.

“Ta muốn ăn người trước, ân? thiên hạ đại sự cũng không thềm quản”.

“A nhưng mà không thấy Thanh Văn đâu cả”.

“Cái gì! không thấy Thanh Văn đâu!”.

Tiểu Nguyệt Nhi vội vàng gật đầu.

“Từ lúc nào vậy?”.

“Ngay vừa nãy a, có một người tự xưng ‘chính tam phẩm khâm lệnh đại Tào Vận tổng quản’ đến cầu kiến, hỏi ta bọn Thanh Văn có ở nhà hay không, ta đã nói lúc này Thanh Văn hắn là đang ở trong phòng mình. Nhưng hắn tới phòng của Thanh Văn thì không thấy Thanh Văn đâu”.

“Ách, hắn vừa mới ở bên hồ cùng sư phụ nói chuyện yêu đương mà” Hoàng Phủ Thiểu Hoa bất đắc dĩ nói.

“...” Tiểu Nguyệt Nhi quay đầu nhìn ra cửa sổ, bên Hạng Nguyệt hồ có một người đang đứng.

“Thanh Văn không ở đó a” Tiểu Nguyệt Nhi nói.

Nghe vậy, Hoàng Phủ Thiểu Hoa cũng vội vàng nhìn ra cửa sổ.

Nơi này có thể đem cả Hạng Nguyệt hồ đều nhét vào tầm mắt, Hoàng Phủ Thiểu Hoa đích xác không nhìn thấy Thanh Văn, cũng chỉ nhìn thấy Đông Phương Hồng tuyệt vọng nhìn chăm chăm Hạng Nguyệt hồ.

“Sư phụ a! ngài không nghĩ quần a! sư phụ!”.

Hoàng Phủ Thiểu Hoa sợ hãi, vội vàng vừa cao giọng hô, vừa lao ra ngoài.

Hoàng Phủ Thiểu Hoa căn bản là không có biện pháp.

Chỉ thấy Đông Phương Hồng ở trong Hạng Nguyệt cung, bên cạnh là Tiểu Nguyệt Nhi không ngừng an ủi, trên tay là một chung trà nóng ấm. Hai mắt Đông Phương Hồng đều đỏ, chớp mũi cũng vậy, rõ ràng là vừa mới khóc.

Mà Hoàng Phủ Thiểu Hoa cứu lại Đông Phương Hồng, đang ở trước hai người họ phiền não mà đi đi lại lại.

“Hắn nói ta trước đây không cần hắn” Đông Phương Hồng ghen ngào nói “nhưng khi đó ta đột nhiên hồi phục bộ dạng, ta sợ hắn ghét bỏ, vừa muốn chạy về đem chuyện trong Đông Phương tộc sử lý êm đẹp, nên mới trốn trở lại Đông Bắc”.

“A, nguyên lai là như vậy, vậy người giải thích với Thanh Văn là được rồi. Thanh Văn tốt lắm, hắn sẽ thông cảm cho người” Tiểu Nguyệt Nhi ôn nhu nói.

“Hắn có thông cảm cho ta, nhưng hắn nói chúng ta vẫn không thể cùng một chỗ” mắt Đông Phương Hồng càng thêm đỏ.

“A? vì cái gì?” Tiểu Nguyệt Nhi hét lên.

“Hắn nói hắn không thể có lỗi với lão nam nhân kia! Ô ta niên kỉ cũng đã một bó to, rốt cuộc có điểm nào không hảo a”.

Là ai niên kỉ khá lớn a.

“Sư phụ, một khi đã như vậy, ngài cũng nên chết tâm đi” Hoàng Phủ Thiểu Hoa bất đắc dĩ mở miệng “Thanh Văn người này không thích hợp với ngài”.

“Ta đã có đứa nhỏ của hắn”

“Sư phụ, Thiểu Hoa vừa rồi chưa nghe rõ”.

“Ta đã có đứa nhỏ của hắn”.

“Sư phụ, từ lúc người muốn đồ nhi phái Hiếu Thạch mang binh theo ngài về Đông Bắc, cũng đã hơn ba tháng”.

“Trước kia ta tới tìm người, cùng hắn phóng đăng ở khách \*\*\* vài ngày, có lẽ chính là khi đó có” Đông Phương Hồng sát nước mắt.

“...” Hoàng Phủ Thiểu Hoa hóa đá tại chỗ

“Oa! chúc mừng chúc mừng!” Tiểu Nguyệt Nhi kinh hỉ cực kì, hắn lôi kéo tay Đông Phương Hồng, kêu lên.

“Thanh Văn hắn có biết không?” trong tiếng chúc mừng của ‘hoàng hậu’ nhà mình, Hoàng Phủ Thiểu Hoa chậm rãi nói.

“Hắn không biết, các người ai cũng không được nói cho hắn, ta không muốn hắn bởi vì đứa nhỏ mà chọn ta, cho dù hắn không cần ta, ta cũng có thể tự mình sinh dưỡng đứa nhỏ” Đông Phương Hồng cắn môi “ta cũng không muốn nó mang họ Lý, đứa nhỏ liền mang họ Đông Phương của ta là được”.

“...” Hoàng Phủ Thiểu Hoa thấp giọng kêu rên một tiếng, cái trán dính trên tường quyết định làm bộ mình đã chết.

Mà Tiểu Nguyệt Nhi không hiểu vì cái gì lại cảm động vạn phần. Hắn nắm tay Đông Phương Hồng, trong mắt nhiệt lệ chạy cuộn cuộn.

“Người đừng như vậy, ta muốn đi khuyên nhủ Thanh Văn. Người cùng Tào tổng không thể cô phụ được, không bằng cùng gả cho Thanh Văn đi. Thanh Văn tốt như vậy, mặc kệ là ai cũng sẽ không bạc đãi”.

“Lão nam nhân kia sẽ không nguyện ý” mặt Đông Phương Hồng đỏ ửng “có ai nguyện ý gả chồng còn phải chia sẻ vợ chồng”.

“Không hỏi làm sao mà biết được? ta nghĩ hắn cũng sẽ không nguyện ý tâm Thanh Văn vẫn còn người khác đi”.

“Ta đường đường là trưởng lão Đông Phương tộc, không thể làm thiếp” Đông Phương Hồng suy nghĩ trong chốc lát, thấp giọng nói.

“Không thành vấn đề, cái này cứ để ta lo. Các người hai người lớn như nhau, ai cũng không thể khi dễ ai” Tiểu Nguyệt Nhi vỗ ngực.

Ta có thể nói một câu không? Hoàng Phủ Thiểu Hoa nhìn hai người bọn họ.



“Thanh Văn, người làm sao vậy?”

Lại nói Ngụy Văn ở trong cung không gặp được Thanh Văn, nhưng khi về nhà lại thấy hần đã đến.

Thanh Văn tựa vào cái giường trong phòng mình phát ngốc, chờ hần một lần nữa lo lắng đến gần, không nói được một lời đã gắt gao ôm chặt.

Mặt Ngụy Văn đỏ lên, còn tưởng Thanh Văn muốn bắt đầu, nhưng Thanh Văn chỉ ở trên môi, trên mặt hần hôn một hồi, cũng chỉ ôm hần tiếp tục không nói một lời

Cho nên, Ngụy Văn cẩn thận hỏi, nhưng Thanh Văn vẫn một câu không nói.

Ngụy Văn bị hần biến thành mặc danh kì diệu, chính là quan tâm mà không lên tiếng, nhắm mắt ở trong lòng hần bắt đầu ngủ. Thanh Văn không muốn nói, e rằng hần có nguyên nhân không muốn nói.

“Người có nguyện ý để ta chết hay không?” sau gần một canh giờ trầm mặc, Thanh Văn đột nhiên nói.

Ngụy Văn tỉnh hơn phân nửa, nhưng vẫn không hiểu lời của Thanh Văn

“Người có gì khó khăn sao?” Ngụy Văn nhẹ giọng hỏi.

“Vì người, ta có thể ngay cả tánh mạng cũng không cần, vậy người có nguyện ý chết vì ta không?” Thanh Văn búống bình hỏi rõ vấn đề này.

“Vì cái gì lại hỏi vấn đề này?”.

“Người đừng hỏi, chỉ cần trả lời ta là được rồi”.

“Ta nhớ rõ chúng ta vừa mới gặp mặt” Ngụy Văn nói.

“Đúng vậy, ngay buổi sáng hai ngày trước” Thanh Văn thấp giọng nói.

“Lúc sau người ôm ta hồi cung, muốn ta, buổi tối hôm sau ta lại đi tìm người, chúng ta lại thân thiết một buổi tối, tính cho đến hiện tại, chúng ta chẳng qua gặp mặt ba lần, thân thiết hai lần, vì cái gì người vì ta ngay cả tánh mạng cũng không cần?” Ngụy Văn hỏi.

“Ta thích người” Thanh Văn nằm ở trên giường nhìn hần.

“Từ khi nào?”

“Ngay hai ngày trước, ta vừa gặp liền thích người”.

“Người thích ta chỗ nào?”.

“Chỗ nào cũng thích”.

“Người thích bộ dạng ta cười rộ lên sao?”.

“Ân”

“Người thích bộ dạng ta đỏ mặt thẹn thùng, khinh nộ (hơi giận) sao?”.

“Ân, thích nhất”.

“Thanh Văn, người biết những lời này của người đã nói với vài người rồi hay không?”

“Ta là thật tình! mỗi một lần nói những lời này, ta đều là thật tình!” Thanh Văn hét lên.

“Ngày đó muốn đem Nhu nhi đi theo gặp người, thân là phụ thân của nàng, ta thực cẩn thận tìm hiểu người” Ngụy Văn nhìn hần, cũng chỉ chậm rãi nói “sau đó, ta biết, người nhất định sẽ coi trọng Nhu nhi, bởi vì người thích những loại người tú thanh tú khí, ôn ôn nhu nhu, người thích người cười rộ lên mặt sẽ hồng, khê bạc nộ (tức giận) lại đẹp hơn ba phần”.

“Ta thích người còn hơn cả Ngụy Nhu” Thanh Văn lôi kéo tay Ngụy Văn.

“Đương nhiên, bởi vì Nhu nhi chỉ giống ta bảy phần, mà ta, giống người đứng gần người bên Hạnh Nguyệt vài phần?”

Thanh Văn ngốc lảng.

“Mà người nọ, lại giống Thiết Băng Sương vài phần?” Ngụy Văn thấp giọng hỏi.

Thanh Văn không nói gì.

Ngụy Văn tránh khỏi tay Thanh Văn, dương tay tát cho hấn một cái. Thanh Văn không né tránh cũng không đánh trả, chỉ thuận thế cúi đầu.

“Người rốt cuộc muốn tìm tình nhân hay muốn tìm nương! cút ra khỏi phòng của ta!”

Quả nhiên bị mắng

Vuốt má trái đã sưng đỏ của mình, Thanh Văn chậm rãi đi trên đường hồi cung. Trách ta sao? mỗi người đều trách ta, nhưng ta không quản được chính mình a. Thích dạng người có bộ dạng này, mặc kệ đi đến chỗ nào, mặc kệ bao nhiêu tuổi, chỉ là thích mà thôi. Mỗi người đều có loại hình mình thích, không phải sao? ta với mỗi người cũng đều là thật tình, cũng chưa bao giờ dối bọn họ yêu cầu thêm cái gì, vì cái gì hoặc là dịu dàng từ chối, hoặc là hai mắt đầm lệ, không thì cũng là nổi trận lôi đình, đều không muốn cùng ta một chỗ. Làm hình bóng của mẫu thân trong lòng ta không tốt sao? ta như trước vẫn thương nàng, yêu nàng cả đời a.

[anh Văn luyến mẫu? o.0]

Ta sẽ không giống phụ thân phụ lòng người khác, ta sẽ không nhẫn tâm như phụ thân, ta sẽ thương nàng, yêu nàng, thương tiếc nàng, bảo hộ nàng, không để nàng bị bất kì một chút thương tổn nào. Ta sẽ khiến nàng ở trong lòng ta vui vẻ mà cười, yên lòng mà cười, mặc kệ nàng là chính hay là tà, cũng sẽ không quản người khác nói như thế nào.

Ta sẽ để nàng trở thành người hạnh phúc nhất thế gian, ta sẽ không giống như cha ta. Như vậy còn chưa đủ sao? các nàng rốt cuộc còn muốn cái gì.

[à ờ ờm, chỗ này là ‘tha’ tức là hấn, anh ấy. Nhưng ở đây QT là cô ấy, nàng nên ta để là nàng]

Thanh Văn đứng ở cửa Di Hồng viện, quay đầu nhìn về phía không trung. Trên bầu trời đầy sao, nhưng ánh trăng đâu? ánh trăng đi nơi nào rồi?

“Thanh Văn?”

Nữ nhân vừa mới mở cửa đi ra, thấy Thanh Văn, thì kinh ngạc hỏi.

Thanh Văn vì thế nào lại quay đầu lại, trước mắt không phải là một trong những tình nhân cũ của hấn sao?

“Người vẫn thích ngắm sao” Thanh Văn ôn nhu nói, bước tới gần.

Nữ nhân nhìn thấy hấn, cũng nhu hòa, tràn ngập tình yêu mà nhìn “đã trễ thế này, như thế nào lại ở bên ngoài du dã?”.

“Bị người ta đuổi ra” Thanh Văn đi qua, vì thế nữ nhân thuận thế ôm hấn vào lòng.

“Đang êm đẹp, khóc cái gì? nam tử hán không chảy nước mắt”.

“Không biết nữa, vừa thấy người tới đã muốn khóc” Thanh Văn thấp giọng nói.

“Thanh Văn ngốc, tỷ tỷ không phải đã nói rồi, nơi này của tỷ tỷ vĩnh viễn hoan nghênh người, Có cái gì không vui thì cứ quên đi. Đến, tỷ tỷ mang người vào, ngủ một giấc thật tốt, cái gì cũng chưa xảy ra”.

“Ta đến bây giờ vẫn thích người” Thanh Văn ghen ngào nói.

“Tỷ tỷ biết”.

“Nhưng người vì cái gì không thích ta”.

“Tỷ tỷ không phải không thích người”.

“Nhưng người không chịu yêu ta”.

“Không ai sẽ giao trái tim cho ngươi, Thanh Văn” nữ nhân vuốt tóc hần, nhẹ nhàng nói “bởi vì chúng ta đều muốn làm tình nhân của ngươi, cũng không nguyện ý làm mẫu thân của ngươi”.

Lý Ngạo Thiên cũng như tên của hần, đều là đối tượng người khác tôn kính.

Ngạo Tiểu sơn trang rất lớn, đất vườn màu mỡ hơn nữa kéo dài đến gần chân trời. Hần có tiền, võ công cũng thuộc dạng nhất lưu, nghe nói người hiểu chuyện biên soạn một quyển ‘Vĩnh Xuân’, bên trong nhắc tới một đại đại mỹ nhân tuy nói tên đều đã sửa đổi, nhưng người sáng suốt đều biết bên trong là ai.

Lý Ngạo Thiên đứng hàng đệ nhị, mà đệ nhất ‘mỹ nữ’ thì lại là Đại tiểu thư của ‘Tại Tâm tiểu trúc’ Thiết Băng Sương.

Mà khi bọn họ lần đầu tiên gặp mặt, Lý Ngạo Thiên không gọi Lý Ngạo Thiên, Thiết Băng Sương cũng không kêu là Thiết Băng Sương, nàng thậm chí không phải nữ nhân.

Hai người cùng đến võ lâm đại hội, nhất kiến như cố (mới quen đã thân), thậm chí kết bái thành huynh đệ. Trong một lần ngoài ý muốn, Thiết Băng Sương cứu Lý Ngạo Thiên, Lý Ngạo Thiên lại yêu thương nam nhân tên Thiết Băng Sương.

Thiết Băng Sương đầu tiên cự tuyệt, nhưng đã sớm lấy phương tâm (tâm hồn con gái) ngầm đồng ý. Không bao lâu, hai người rượu sau liền mê loạn tâm trí, cái gì cũng đều làm.

Khi Lý Ngạo Thiên tỉnh rượu, Thiết Băng Sương cũng không thấy bóng dáng. Mà khi hần rốt cục ở trong ‘Tại Tâm tiểu trúc’ tìm được Thiết Băng Sương, Thiết Băng Sương đã có đứa nhỏ của hần.

Lúc đó, đây là một phen giai thoát truyền khắp võ lâm. Tài tử giai nhân, mưa gió qua đi rốt cục có thể diện mạo tư thủy, tiện giám bớt mấy kẻ đang chờ đợi!

Nhưng chuyện xưa lại không có kết thúc.

Vài năm trôi qua, Thánh Hỏa giáo cư trú cùng các môn phái Trung Nguyên thật sự rất mạnh, cuối cùng khí giới nổi lên quá lớn. Á lâm tinh phong vũ huyên, liền đẩy Lý Ngạo THIÊN làm võ lâm minh chủ.

Lý Ngạo THIÊN thật sự làm tăng cao khí thế, thế lực ma giáo cơ hồ hoàn toàn bị đuổi khỏi Trung Nguyên, nhưng trong một buổi tối, thê tử Lý Ngạo Thiên vừa kính vừa yêu cũng hướng hần quỳ xuống, cầu hần từ đó rời khỏi võ lâm.

Vì thế, Lý Ngạo THIÊN mới biết, thê tử hần là ái nữ của ma giáo giáo chủ Thiết Vô Hối.

Mà Lý Ngạo Thiên quyết định như thế nào?

Ngay trong mộng, Thanh Văn vĩnh viễn chỉ thấy có một lão già ở trên cỏ khí tuyệt bỏ mình.

Mẫu thân hần chậm rãi quay đầu lại, quỳ gối bên cạnh, tất cả mọi người trong võ lâm đều chửi rửa nàng.

Thiết Băng Sương tất nhiên là vì ma giáo cho nên mới cố ý tiếp cận võ lâm minh chủ! May mắn võ lâm minh chủ bất vi sở phiến, quân pháp bất vị thân! (không sợ lừa, quân pháp không thiên vị thân nhân, nói cho ngắn là đại nghĩa sẽ diệt thân)

Nhưng Thanh Văn vĩnh viễn nhớ rõ một màn kia, mẫu thân nhìn thấy chính di thể của ngoại công mình, chỉ lạnh lùng cười.

“Lý Ngạo Thiên, ngươi biết rằng ta muốn giết ngươi, tất nhiên dễ như trở bàn tay”.

“Ta biết”

“Nhưng người chết bất quá nhắm mắt xuống mồ, ngươi phụ ta một mảnh chân tình, như thế nào trả lại cho ta?”.

“yêu nghiệt công cuồng!”.

“ma giáo dư nghiệt”.

“ngươi muốn ta trả như thế nào?”.

“Ta muốn ngươi cứ vậy mà trả!”.

Vì thế, trước mặt Thanh Văn, Bạch Sương kiểm kéo ra một mảnh đồ tươi, cùng với tiếng hét điên cuồng của phụ thân mình.

Mẫu thân hận thấu phụ thân, mà có thể trả thù khiến hấn đau đớn nhất, chính là giết đi nữ nhân hấn yêu nhất.

Lý Ngạo Thiên khóc ròng, Lý Thanh Văn cũng cuồng nộ.

Lý Ngạo Thiên, người thế nhưng không bảo hộ mẫu thân của ta!

Trời đã sáng, Thanh Văn lại như trước nằm trong lòng nữ nhân, không chịu mở mắt.

Là thân thể mềm mại của nữ nhân, hay là nữ nhân mà hấn yêu nhất, nữ nhân nhẹ nhàng quật nhẹ cho hấn.

Đã sắp vào hạ, thời tiết thật oi bức. Nhìn hấn, thái dương đã có một tầng bạc hấn.

“Ta đi tảo mộ mẹ ta” Thanh Văn nói với nữ nhân “lúc trở về trong lòng thực loạn, liền cùng nam nhân một chỗ”.

“Ân? ôm nam nhân giống với ôm nữ nhân sao?”

“Không giống, thân thể quá cứng, có đôi khi làm ta không thoải mái” Thanh Văn nói “hơn nữa bọn họ nói chuyện thực thẳng thắn, cũng thực đã thương người”.

“Vì cái gì lại bính nam nhân? là bởi vì không phải chịu trách nhiệm về sự trong sạch của bọn họ sao?”

“Một phần là như vậy” lúc trước cùng mấy nữ nhân tình cảm lưu luyến mặc dù nháo đến náo nhiệt, nhưng vẫn đều chỉ có thể là đối đãi lấy lệ. Trừ bỏ mấy nữ tử phong trần, hấn ngay cả chạm cũng không dám chạm đến các nàng.

“Nam nhân tuy nói không có áp lực trinh tiết, nhưng để người chạm vào, cũng coi như là bị hủy đi ‘trong sạch’, Thanh Văn, người có từng nghĩ tới chưa”.

“Chúng ta trong lúc đó là ta tình người nguyện”.

“Kia vì cái gì người vẫn để cho người ta chạy mất?”.

“....”

“Người khiến người ta thương tâm sao, Thanh Văn?”.

“Ta không có”.

“Thật sự không có? muốn hỏi một chút không?”.

“Ta cùng Đông Phương Hồng lúc đó là huề nhau, lúc cùng Ngụy Văn ta cũng không có lỗi với hấn”.

“Vậy thì vì cái gì người vẫn để cho người ta chạy mất?”.

“Ta không biết, ta chỉ biết được Ngụy Văn thực sinh khí”.

“Hấn vì cái gì sinh khí?”

“Hấn cảm thấy ta thích hấn bởi vì hấn giống Đông Phương Hồng”.

“Người thích hấn, không phải bởi vì hấn lớn lên giống Đông Phương Hồng, mà là bởi vì hấn lớn lên giống mẫu thân người”.

“Chuyện gì cũng không lừa được người”.

“Vậy người định làm gì bây giờ?”.

“Ta không biết, người nói cho ta biết đi” Thanh Văn xoay người ôm nữ nhân, thấp giọng nói.

“Ta nếu thực sự biết đáp án, hiện tại ta vẫn cùng người một chỗ” nữ nhân thấp giọng nói “Thanh Văn, người tự mình nghĩ biện pháp đi”.

## 6. Chương 6

Ta còn có thể nghĩ được ra biện pháp gì tốt hơn chứ, một cái mạng, một quả tim, ai muốn thì cứ lấy đi.

Nằm ở giả sơn trong Hạnh Nguyệt cung, Thanh Văn miệng cắn cơm, ánh mắt nhìn lên ánh trăng trong không trung. Nguyệt nha nhi loan loan, phiêu phiêu lượng lượng, khiến Thanh Văn nhớ tới ánh mắt trầm nhu, lông mày tiêu tuệ (tiêu điều sáng láng), cả khi Đông Phương Hồng cười lên. Lúc trước coi trọng Ngụy Văn thật sự là bởi vì bộ dạng thẹn thùng của hắn có ba phần giống Đông Phương Hồng. Cùng một chỗ mấy buổi tối, khoái hoạt phân hưởng thân thể, nhưng hắn lại cho mình một bạt tai rồi đuổi ra khỏi phòng hắn.

Vì cái gì? ta lại không muốn chọn Đông Phương Hồng, hắn từ bỏ ta, ta vì cái gì muốn tìm hắn về. Ta sẽ luôn luôn cùng hắn một chỗ a, ta sẽ luôn luôn yêu hắn, thương hắn a. Hắn không phải thích ta ôm cùng hôn môi sao, hắn a, ta sẽ cho hắn rất nhiều rất nhiều, nhưng hắn vì cái gì vẫn sinh khí. Ta nên trở về tìm hắn sao? làm không tốt, hắn lại khóc mất.

“Thanh Văn? Thanh Văn?”

Tiếng kêu như con mèo nhỏ, khiến Thanh Văn hơi hơi nhăn mày, nhìn xuống phía dưới giả sơn,

Tiểu Nguyệt Nhi đang ngoác hắn!

Cô nãi nãi! lúc này người không ở trong lòng Hoàng Thượng nhà chúng ta, lại muốn hại Thanh Văn bị chém đầu sao!

Thanh Văn thiếu chút nữa té từ giả sơn xuống, nhưng cũng may hắn tuy rằng là con sâu lười, nhưng lại là con sâu lười có thân thủ nhanh nhẹn.

Thanh Văn thật vất vả mới đứng bình ổn trước mắt Tiểu Nguyệt Nhi, Tiểu Nguyệt Nhi vội vàng lôi kéo tay hắn tới sau giả sơn.

Thanh Văn tất nhiên là liều chết không theo!

Đùa hả, nhảy xuống Hạnh Nguyệt hồ cũng tấy không được! Thanh Văn hắn cũng không có lá gan lớn đến mức đi khiêu chiến cực hạn của Hoàng Phủ Thiểu Hoa đâu!

“Người không đi cùng ta hả, nói thế nào cũng phải thăm lạng mà nói a” Tiểu Nguyệt Nhi sinh khí, dậm chân.

“Ngài trước tiên là nói ngài đường lại ở chỗ này đi!” Thanh Văn cơ hồ phải hét lên. Vừa đứng một hồi còn nghe hai người bọn hắn bên trong hanh hanh a a, đường nhảy mất lại xuất hiện ở đây!

Không đúng! trọng điểm là xem ra lửa giận của Hoàng Phủ Thiểu Hoa lần này không cháy đến chín ngày cũng khó đi!

“Ta cùng Thiểu Hoa làm được một nửa, ta chợt nghe có tiếng bước chân của người. Ta bảo Thiểu Hoa từ từ, nhưng hắn nói không dừng được, cho nên ta chỉ đành đợi cho hắn làm xong, mới đi ra đây tìm người” Tiểu Nguyệt Nhi nói.

Khó trách lão nhân gia ngài hiện giờ hai gò má đỏ ửng, ánh mắt mờ sương, quần áo bất chỉnh!

Thanh Văn cúi đầu kêu rên một tiếng, vẫn là mang ngoại y của mình cởi xuống, phủ lên người Tiểu Nguyệt Nhi, để tránh hắn cảnh xuân lộ ra ngoài, cái này không phải càng giống tình lữ đang hẹn hò ở Hạnh Nguyệt hồ hơn sao, hơn nữa lại còn là loại hẹn hò không thuần khiết.

“Muốn nói gì nói nhanh đi! nói trọng điểm thì cho người nói một câu” Thanh Văn vội vàng nói, vừa nhìn chổ Hạnh Nguyệt cung. Chỗ đó không hiểu được vì đột nhiên lại có một cỗ sát khí sắp phá cửa mà ra, Thanh Văn liền vội vàng thúc giục [=))]

“Người đồng thời thú cả Tào tổng cùng sự phụ của Thiểu Hoa đi!”

“...” Thanh Văn xoay người, quyết định trực tiếp nhảy xuống hồ.

“Thanh Văn! không cần a! người không cần nghĩ quẩn trong lòng a! từ xưa nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường a!” Tiểu Nguyệt Nhi kéo tay Thanh Văn khóc lớn lên.

“Tiểu Nguyệt Nhi, lúc này ngươi không cần làm rối loạn thêm có được không” Thanh Văn ai ai nói.

“Thứ nhất, Ngụy Văn đã bỏ ta rồi. Thứ hai, tự Đông Phương Hồng muốn quay lại, ta lại không muốn để cho hắn ăn, Thứ ba, đám thị vệ này ta mặc kệ, cứ như vậy đi, tái kiến” Thanh Văn huy tay.

Nhìn thân ảnh Thanh Văn càng chạy càng xa, Tiểu Nguyệt Nhi không nóng nảy, bước đi thong thả.

“Thanh Văn! ngươi mà đi, nhất định sẽ hối hận!”

“Cáp! Thanh Văn ta chưa từng hối hận!” Thanh Văn vừa đi vừa nói “chờ Đông Phương Hồng đi rồi ta mới trở về, ngươi giúp ta nói với Hoàng Thượng một tiếng”.

“Thanh Văn! nếu Đông Phương Hồng chết, ngươi mới có thể cao hứng sao!” Tiểu Nguyệt Nhi lại hô

“Hắn chính là trưởng lão Đông Phương tộc, võ công cái thể, dù cho người trong khắp thiên hạ chết hết, hắn nhất định còn sống” Thanh Văn không tin.

“Hắn mang hài tử của của ngươi! công lực còn lại không đến một thành! bằng không hắn làm gì phải nhờ Thiểu Hoa phái binh đi giúp hắn!”.

Thanh Văn rốt cục dừng chân lại. Mà phần tử xấu xa nào đó trốn trong chỗ tối, lại vui sướng không thôi mà đứng nghe.

“Hài tử của ta? không đến một thành? ngươi nói thật?” Thanh Văn quay đầu lại, biểu tình phức tạp nhìn Tiểu Nguyệt Nhi.

“Đúng vậy, hơn nữa hắn vẫn muốn đi, ta cùng Thiểu Hoa không giữ được hắn. Nếu người xấu đến đây, hắn cùng đứa nhỏ không phải đều sẽ chết sao” Tiểu Nguyệt Nhi sầu não nói, còn đưa tay sát nước mắt.

Thanh Văn hơi hơi cau mày, cúi đầu không nói.

“Ta không muốn hắn mang hài tử của ta” (trọng điểm là ở chỗ này sao?)

“Nhưng hắn cũng đã có, bằng không ngươi nói nên làm thế nào? đứa nhỏ sinh ra sau này không có phụ thân phải làm sao bây giờ? A, có lẽ trên đường Đông Phương Hồng sẽ chết, một xác hai mạng, còn không có ai nhặt xác cho bọn họ nữa” càng nghĩ càng sợ, thanh âm của Tiểu Nguyệt Nhi run rẩy.

“...” Thanh Văn nhìn mặt đất, không nói gì.

“Hảo đáng thương nha, hắn còn bảo ta không cần nói với ngươi chuyện hắn có đứa nhỏ, hắn nói hắn có thể tự sinh dưỡng đứa nhỏ ở Đông Phương tộc, thật đáng thương mà”.

“Được rồi, được rồi, ta sẽ không để bọn họ có việc gì. Ta mang bọn họ trở về không phải được rồi sao” Thanh Văn thảo hiệp.

“Vậy đón dâu”.

“Đừng nghĩ”.

“Ô Đông Phương Hồng hảo đáng thương, bị người ta bội tình bạc nghĩa, có đứa nhỏ nhưng không thể kêu cha”.

“%\$#! @%\$”

“Ta nhớ rõ người bị bội tình bạc nghĩa hình như là ta mới đúng”.

“Nam hài tử lòng dạ hẹp hòi làm cái gì” Tiểu Nguyệt Nhi dạy bảo nói.

“Được rồi được rồi, ta đáp ứng sẽ suy nghĩ lại không phải được rồi sao. Khi nào thì xuất phát?”.

“Mười ngày sau, đi đường biển quay về Đông Bắc, Đông Phương bảo” Tiểu Nguyệt Nhi vội vàng nói.

“Đường biển mặc dù nhanh, nhưng không phải cũng rất nguy hiểm sao? các ngươi cả đời chưa từng thấy qua người ở biển, một cơn sóng to đánh cho thuyền bị lật, phải làm sao bây giờ?” Thanh Văn không đồng ý.

“Nhưng Đông Phương Hồng nói nếu như vậy cứ chết đi càng tốt, ta cùng Thiểu Hoa không khuyên được hắn.”

“Được rồi được rồi, ta không phải đang ở đây sao. Cần gì phải dùng loại ánh mắt cầu xin này nhìn ta?” Thanh Văn không nhìn đến ánh mắt kia, nói “người là bằng hữu của ta, người nói như thế nào ta liền làm như vậy, người sẽ không hại ta, ta cũng sẽ không để người thương tâm”.

“Vậy còn đón dâu”.

“Đừng mơ”.

“Ô! Thanh Văn khi dễ ta!” Tiểu Nguyệt Nhi khóc lớn.

“Uy uy uy! nói loại lời nói này dễ làm cho người ta hiểu lầm lắm đó!”.

“Lý Thanh Văn! Người ngay cả tẩu tử cũng dám động!” nghe được tiếng Tiểu Nguyệt Nhi khóc, Hoàng Phủ Thiếu Hoa chuẩn bị đã lâu, đằng đằng sát khí rút kiếm vọt ra.

Thanh Văn vô ngữ vẫn thượng thiên.

Mười ngày sau, đội ngũ hộ tống Đông Phương Hồng lại chậm rãi xuất phát.

Từ Kinh Thành đi khoảng năm sáu ngày đường bộ, có thể đến cửa hải cảng. Tiếp theo đạp gió rẽ sóng, mười ngày là đến Đông Phương bảo.

Đông Phương Hồng ngồi trong kiệu, cũng không biết được biểu tình cùng động tác đã ra cái dạng gì.

Mà Thanh Văn giữa con ngựa cao to, cùng Thiết đại tướng quân, song song kỵ mã dẫn đầu đội ngũ, một thân trang phục phối xứng vô cùng mỹ mạo lại anh khí bừng bừng tới cực điểm, làm cho tất cả thiếu nam thiếu nữ chỉ muốn hét chói tai.

“Tài tử giai nhân, thật sự là tuyệt phối a” Tiểu Nguyệt Nhi ngồi ở trong cung, nhưng tâm tình lại bay tới nơi rất xa ngoài thành.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa thay hắc đi tiễn sư phụ, trước khi đi chỉ kếm không có đem cửa phòng của Tiểu Nguyệt Nhi khóa lại.

Tiểu Trần Nhi lúc này đang ngồi ở bên cạnh Tiểu Nguyệt Nhi cắn hạt dưa, biểu tình phải nói là có bao nhiêu khó chịu thì có bấy nhiêu “Người khi không tác hợp hai người bọn họ để làm gì, hiện tại tốt rồi, Thanh Văn cũng không ở đây, hai thiếu hai rồi!”.

[ý là thiếu chân chơi bài]

“Nhưng mà Tiểu Trần Nhi, người không thấy bọn họ rất xứng đôi sao?” Tiểu Nguyệt Nhi lôi kéo tay Tiểu Trần Nhi nói.

“Làm sao xứng, đứng chung một chỗ nhìn qua giống một đôi tỷ muội hoa!” Tiểu Nguyệt Nhi ê ẩm nói.

“Nhưng ít nhất Thanh Văn sẽ đem người ta ‘thú’ về, sẽ không phải ‘gả’ đi. Vậy nên chúng ta không bao lâu nữa sẽ có nhiều người” Tiểu Nguyệt Nhi tràn đầy tự tin nói.

“Ta là rất muốn khích lệ người thông minh, nhưng Đông Phương bảo sẽ không đổi tên thành Lý bảo đi”

“Cho nên?” Tiểu Nguyệt Nhi mở to hai mắt nhìn Tiểu Trần Nhi

“Để ta giải thích cho người một chút, sư phụ của tảng đá nào đó nói cho hắc sau đó hắc lại tình báo cho ta biết” Tiểu Trần Nhi vuốt vuốt ngực, cảm thấy uy phong, Tiểu Nguyệt Nhi cũng thực tăng bốc bày ra vẻ mặt sùng bái nhìn hắc, hắc mới bắt đầu nói “hơn tám trăm năm trước, Đông Phương Hồng đột nhiên xuất hiện ở Đông Bắc, không ai biết được lai lịch của hắc, chỉ biết là hắc võ công rất cao, kiếm pháp rất tốt”.

“Ừ ừ!” Tiểu Nguyệt Nhi vội vã gật đầu.

“Vài năm sau, hắc thu dưỡng hai người con trai, một người là cô nhi thì mang họ Đông Phương cùng với hắc, còn một người họ Hoàng Phủ”

“Ác” Tiểu Nguyệt Nhi bưng tỉnh đại ngộ gật đầu

“Dã tâm của tên Hoàng Phủ kia rất lớn, tự cố tự địa đi giành thiên hạ Trung Nguyên. Đông Phương Hồng trong lòng không bỏ xuống được, muốn hắc mỗi mười năm đều phải trở về để cho y gặp” Tiểu Trần Nhi

nói xong. Nuốt một ngụm nước miếng, nhuận nhuận cổ, sau đó mới từ trong ánh mắt chờ mong của Tiểu Nguyệt Nhi mà nói tiếp.

“Người họ Đông Phương bởi vì có Đông Phương Hồng, ở Đông Bắc rất nhanh có sự nghiệp của bản thân. Chẳng những xây Đông Phương bảo, còn sinh sôi nảy nở thật nhanh. Nhưng Hoàng Phủ gia, bởi vì Đông Phương Hồng không có biện pháp ở cạnh bọn họ, mà mấy lần kém chút nữa là diệt sạch. Cho nên, sau này Đông Phương Hồng muốn mỗi một đời Hoàng Phủ gia tìm đến hắn, để hắn truyền thụ võ nghệ, dạy đọc sách, tận sức giúp đỡ để khi người đó về Trung Nguyên có thể đứng vững. Cho nên, có sự hỗ trợ của Đông Phương tộc, Hoàng Phủ gia mới chầm rãi nổi lên, thăng đến một trăm năm trước thông nhất Trung Nguyên”

“Quá giỏi!” Tiểu Nguyệt Nhi vỗ tay.

“Trọng điểm là, Đông Phương Hồng chỉ có thể là Đông Phương Hồng, không thể gọi là Lý Hồng. Cho nên Thanh Văn nhất định phải ở rể.

“À! Chúng ta vừa thiếu mất một người!” Tiểu Nguyệt Nhi bừng tỉnh đại ngộ.

“Đúng vậy” Tiểu Trần Nhi tiếp tục cắn hạt dưa.

“Ồ, ta không muốn”.

Cái này gọi là tiền mất tật mang. Tiểu Trần Nhi oán hận tiếp tục cắn hạt dưa.

Buổi tối mùa hè, có điểm oi bức.

Mọi người dựng trại bắt đầu nhóm lửa nướng thịt, Đông Phương Hồng ở trong trướng, cũng có chút mờ mịt.

Dựa vào tấm đệm, Đông Phương Hồng bởi vì gần đây thường có nhiệt cảm thấp mà phi thường không thoải mái. Mà khắp nơi truyền đến hương thơm thịt nướng lại khiến cho dạ dày hắn khó chịu.

Ngô ác “ua”.

Rốt cục nhịn không không được, Đông Phương Hồng nôn khan. May mà cả ngày đi mã xa mệt nhọc, hắn khó chịu đến mức gần như là tích thủy bất tiến (nước chảy không vào), mới không nôn đầy đất. Chỉ là cảm giác nôn khan thập phần khó chịu, hắn nôn vài lần, toàn thân bắt đầu toát ra một thân mồ hôi.

Nhưng lúc này, màn trướng bị người ta xốc lên, tuy rằng vẫn có sốt, nhưng gió thổi vào trong, cũng mát mẻ hơn rất nhiều, rốt cục cũng cuốn theo đi một chút buồn bực ầm ứ. Đông Phương Hồng miễn cưỡng mở mắt, Thanh Văn đã mang theo một mâm thịt nướng chín đi vào.

Ngô ‘ác ác’

Hương vị thịt nướng rất thơm, nhưng đối với hắn lúc này là một loại tra tấn. Ngay trước mặt Thanh Văn, Đông Phương Hồng lại nôn đến mức muốn ngất đi, Thanh Văn sợ tới mức vội vàng đem thịt ra khỏi trướng, rồi lập tức chạy vào, đem hắn đã yếu đuối ngã xuống tấm đệm trên mặt đất đỡ dậy.

“Người thế nào rồi?” Thanh Văn thấp giọng hỏi.

“Rất khó chịu” Đông Phương Hồng hạ thấp mắt.

“Ta có biện pháp” Thanh Văn nói xong, đem Đông Phương Hồng đỡ dậy, cẩn thận dựa vào đệm lưng phía sau, rồi vội vàng ra ngoài trướng, không bao lâu, lại vội vàng mang theo một bao gói về.

Thật may trước đó có hỏi qua tiểu thạch đầu.

Cũng bởi vậy, khi Đông Phương Hồng phát hiện mình đang tựa trong lòng Thanh Văn, ba phần xấu hổ thêm ba phần vui vẻ, khiến cho hắn cũng chỉ muốn dựa vào Thanh Văn, cái gì cũng muốn muốn quẩn. Nhưng Thanh Văn lúc này cũng đã lấy một quả ô mai đưa đến bên môi hắn.

Mùi vị chua chua làm cho Đông Phương Hồng tò mò mở to mắt, khi hắn nhìn thấy quả ô mai bên miệng mình thì kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Thanh Văn.

“Đây là quả ô mai mà nhóm đại trù trong Hà phủ làm đó. Ta đã lựa chọn kĩ rồi, người ném thử một chút xem sao? Đối với việc nôn ọe rất có ích” Thanh Văn thấp giọng nói.



[QT ghi là quả mơ, nhưng quả mơ thường chỉ hái, nếu làm có lẽ là ô mai, nên ta thay đổi một chút ;)]

Mặt Đông Phương Hồng hơi hơi đỏ. Hắn cúi đầu nhìn mặt đất trong chốc lát, mới mở miệng ra, nhẹ nhàng đem quả ô mai kia cắn trong miệng.

Vừa vào miệng vị chua ngọt, hương thơm phác mũi, Đông Phương Hồng kinh hỉ mở to hai mắt mà lúc này Thanh Văn cũng đã lấy cái khăn khô giúp hắn lau mồ hôi.

Từ xa nhìn lại, chính là một đôi bích nhân a. Nhưng đó là khi ánh mắt Thanh Văn không có phức tạp như vậy.

Đông Phương Hồng xấu hổ hơi hơi cúi đầu, nhưng không giãy giụa, để Thanh Văn lau mồ hôi cho mình.

“Bên ngoài gió mát, nhưng lại có nhiều muỗi. Vẫn là nên ngủ trong trướng thì tốt hơn” Thanh Văn thấp giọng nói.

“Ta biết” Đông Phương Hồng thấp giọng đáp.

“Người cả ngày cũng chưa ăn gì, có chịu được không?”

Đông Phương Hồng nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng lúc này cái bụng lại không chịu thua kém cô cô kêu lên, khiến Đông Phương Hồng lúng túng đến mức trên mặt lại đỏ ba phần.

“Hiểu Thạch có mang chút quả khô, rất ngon, ăn một chút có được không?”

“Ừ” đầu Đông Phương Hồng cúi càng ngày càng thấp.

“...” Thanh Văn nhìn hắn một lúc, sờ sờ hai má hắn, mới buông hắn ra, rời khỏi trướng.

Thời tiết mùa hè vẫn oi bức như trước, nhưng Đông Phương Hồng lại không cảm thấy khó chịu như vậy.

Vẫn như trước, tựa vào đệm lưng, Đông Phương Hồng ôm chăn bông, cười đến hạnh phúc cực kỳ.

Cũng bởi vậy. giữa cảnh chúng đại quân đang chết lặng, Thanh Văn uy Đông Phương Hồng ăn cơm.

Ngày mai có lẽ sẽ ra hải cảng, đại quân lại ở phụ cận dựng trại. Đắp lửa giữ trại, chúng quân sĩ vốn đều tự ăn bữa tối, nói chuyện phiếm cười to, nhưng mấy vệ binh cũng không quá phận động vào bàn ăn bên cạnh Thanh Văn một chút nào, Thanh Văn cáo từ nửa canh giờ, sau đó liền lại lôi kéo Đông Phương Hồng trở về.

Trưởng lão Đông Phương tộc a! Lúc Đông Phương Hồng xuất hiện bên cạnh Thanh Văn, Thiết đại tướng quân, Đông Phương tộc trưởng, còn có mấy vị tướng quân đáng đốt lửa trại kia, đa phần quân sĩ đều sẽ kinh ngạc đến mức ngay cả nói chuyện ăn cơm cũng quên mất, cắn xâu thịt nướng mà nhìn Đông Phương Hồng trẻ tuổi đến kì lạ kia.

Nhưng Đông Phương Hồng một đường bị Thanh Văn kéo đến vẫn luôn cúi đầu, đỏ mặt, chờ Thanh Văn đem một xâu thịt nướng đưa qua, Đông Phương Hồng mới nhếch môi, bưng bình nhìn chằm chằm Thanh Văn.

Hắn chính là trưởng lão tộc nhân Đông Phương tộc tôn kính, nói là làm, nói không ăn chính là không ăn.

Nhưng Thanh Văn từ khi Long Diệu quốc khởi đầu đến nay, hắn là người nhàn hạ rất có khả năng đối phó với những yêu ma quỷ quái tính cách lạ kì, hắn ra tay chưa từng thất bại một lần.

Vì thế, một hồi tiền đặt cược trong nháy mắt liền lặng lẽ lan tràn ra

Mười so với một! cược Thanh Văn thắng!

“Không ăn cơm, sao có khí lực đi đường?” lời nói dịu dàng.

“Nhân thị thiết, phạn thị cường, nước nhỏ không vào, sẽ làm người toàn thân mềm nhũn nằm sấp nằm bò, chờ kẻ xấu đến đây người ngay cả chạy cũng chạy không được!” uy hiếp.

[khỏi lo, có anh Văn bế chạy rồi =)]

“Đông Phương trưởng lão, Thanh Văn cũng chỉ là một cái thị vệ nho nhỏ nhận bổng lộc thôi a, ngài không chịu ăn gì, truyền về kinh, ái đồ không biết đời thứ mấy của ngài sẽ chém đầu Thanh Văn đó a” cầu xin.

“Ăn một miếng thôi có được hay không? không ăn cơm, thân thể người sao chịu đựng được?” yêu thương.

[lắm vở thế = 3=]

Đông Phương Hồng mở miệng ra, Thanh Văn vội vàng đưa qua một miếng thịt nướng.

Đông Phương Hồng cắn một chút, không nói lời nào chỉ cúi đầu chậm rãi nhai. Cắn cắn, tự nhiên lại trở thành một kẻ làm việc ác.

Tay Thanh Văn không hiểu được vì cái gì liền đưa qua, mà thân thể Đông Phương Hồng cũng không biết được là vì cái gì liền cứ như vậy rúc vào vòng tay của Thanh Văn.

Mặc kệ là từ đằng trước nhìn đi nhìn lại thế nào cũng đều nhìn ra một đôi tình nhân ngọt ngào a.

Thiết Hiểu Thạch cảm động không thôi, vừa cảm khái thổn thức, vừa tiếp tục gặm xâu thịt nướng trên tay mình.

Mà Đông Phương trưởng lão nào đó rúc vào lòng Thanh Văn, nói cái gì cũng không nói cứ như vậy mà nhìn mặt đất.

“Thịt này nhiều mỡ người ăn không quen? ta sai người ta nấu nồi cháo thịt mang đến, được không?” Thanh Văn hỏi.

“Hương vị món thịt này ta vừa nghĩ thấy liền buồn nôn” Đông Phương Hồng nhỏ giọng nói.

“Vậy nấu nồi cháo đã thái đi” Thanh Văn như trước ôm Đông Phương Hồng, liếc mắt qua, Thiết Hiểu Thạch cũng vội vàng sai thủ hạ đi thái rau dại

[đã thái là rau dại, nhưng cháo rau dại nghe nó hơi chuối, nên ta để nguyên]

Lúc mọi người bắt đầu tính tiền, giao tiền, cháo đã nấu xong. Thanh Văn tay trái cầm bát, tay phải cầm thìa, Đông Phương trưởng lão nào đó thì lại nằm trong lòng Thanh Văn.

Gió đêm mát lạnh, trăng sáng treo cao, Thanh Văn thổi nguội một thìa cháo, đưa đến bên miệng Đông Phương Hồng.

Đông Phương Hồng nếm thử một chút, liếc mắt nhìn Thanh Văn, liền xấu hổ mà cúi đầu nghiêng mặt đi, chỉ lộ ra hai má đã ửng hồng. Thanh Văn nhìn không được nhẹ nhàng cười, lại thổi nguội một ngụm cháo đưa đến. Đông Phương Hồng ngoan ngoãn há mồm ăn, chậm rãi nhai, hương vị rau dại trong miệng ngọt ngào nhưng không bằng vị ngọt trong lòng.

Một chén cháo uy nửa canh giờ, Thanh Văn đưa qua cái bát không, Thiết Hiểu Thạch vội vàng đưa thêm một chén. Mà nhìn thấy chén cháo lại đầy, mày Đông Phương Hồng nhíu lại.

“Ng Sloan, cố chịu thêm một chút, đến” Thanh Văn thấp giọng nói, lại thổi nguội một thìa cháo. Đông Phương Hồng cẩn thận liếc mắt nhìn hắn một cái, mới hơi hơi mở miệng, để Thanh Văn tiếp tục uy.

Cứ như vậy một người ăn một người dỗ dành, một chén tiếp thêm một chén đều trắng trơn. Đợi đến bát thứ năm đưa đến, mặt Đông Phương Hồng đã xanh mét.

“Này không còn là của người nữa rồi” Thanh Văn cười, buông Đông Phương Hồng ra, bắt đầu tự mình ăn “trên đường ăn lương khô thịt nướng, ta cũng muốn ăn nhẹ một chút”.

Đông Phương Hồng mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng ý niệm trong đầu phát hiện Thanh Văn không muốn ôm hắn nữa, lại bắt đầu nhăn mi.

Đông Phương Hồng quay đầu nhìn Đông Phương tộc trưởng một cái, mà vị tộc trưởng kia đang thật cẩn thận cầm một xâu thịt nướng ăn, thì lại tâm thần linh hội.

“A! Trưởng lão! ngài không thể đột nhiên đứng dậy nhanh như thế a, sẽ bị ngất đó!”

đúng là không nuôi không người!

Đông Phương Hồng tâm tình cao hứng, vội vã đứng lên.

Ai nha nha, vừa đứng lên một cái, đầu choáng mắt hoa a.

“Cẩn thận!”.

Quả nhiên, người vừa ngã, liền bị Thanh Văn ôm vào lòng.

Giống như phương pháp anh hùng cứu mỹ nhân a, hạnh phúc cực kì.

“Sắc mặt người sao lại trắng như thế, không thoải mái sao? trưởng lão? trưởng lão? Đông Phương Hồng? Đông Phương Hồng? Hồng nhi!”

Lúc Thanh Văn vẻ mặt lo lắng quan tâm, kì thực là rất mất mặt, Đông Phương Hồng là hôn mê thật.

Nếu có thể, hẳn hy vọng vĩnh viễn cũng không phải tỉnh lại

Nhưng mà, không như mong muốn, Đông Phương Hồng trời vừa sáng liền tỉnh.

Tỉnh trong vòng tay của Thanh Văn

Đầu óc Đông Phương Hồng có điểm mơ mơ màng màng chưa kịp hồi phục bình thường, Thanh Văn liền hôn một cái, áp xuống dưới.

Lúc Thanh Văn đang từ giữa thoải mái đột nhiên tỉnh giấc muốn rời đi, Đông Phương Hồng cũng không bỏ qua mà đưa tay ôm lấy đầu hắn, không cho hắn đi.

Đối mặt Đông Phương Hồng không ngừng hôn trả, Thanh Văn có vẻ hơi né tránh cự tuyệt. Đông Phương Hồng hôn một hồi phát hiện không thích hợp, trong tư thế môi dán môi, ánh mắt Đông Phương Hồng hơi xoáy lại.

Đông Phương tộc trưởng nào đó đã muốn ngồi xổm một góc mà rơi lệ, Thiết tướng quân nào đó cùng ba tướng quân còn lại đứng ở cửa, cứng ngắc đỏ mặt, tiến lui đều không được.

Đông Phương Hồng mất hứng.

“Ta hôn Thanh Văn các người đứng ở chỗ đó nhìn làm cái gì! còn không đi xuống cho bốn tọa!” Đông Phương Hồng trung khí mười phần cộng thêm mười phân uy nghiêm hét lên.

“Dạ vâng vâng”.

Người liên can vội vàng lui ra, rồi vội vàng đóng cửa lại, cũng vội vàng hét to một số thị vệ bao quanh phòng thủ tạm thời để trưởng lão nghỉ tạm trong khu nhà! Cần phải làm đến nước không có đường chảy, ngay cả con chim cũng không thể bay vào!

“Thanh Văn, đầu người ta vẫn còn choáng a” dán lên môi Thanh Văn, Đông Phương Hồng ‘suy yếu’ nói.

“...” Thanh Văn có chút phức tạp nhìn ‘Đông Phương Hồng nhu nhược’ gần ngay trước mắt, nhưng nhiều năm được dạy bảo phải ‘thương hoa’ vẫn làm cho hắn thuận tay đem Đông Phương Hồng nào đó giống cái loại anh hùng ôm mỹ nhân mà ôm vào lòng.

“Thanh Văn” hơi hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt Đông Phương Hồng hàm chứa hơi nước, bắt lực nhìn Thanh Văn.

“Ta thân thiết sẽ không bắt tỉnh chứ” Thanh Văn cúi đầu cười, vẫn là hôn lên.

Bởi vì Đông Phương trưởng lão nào đó ‘bệnh nặng’ vì vậy hiện tại đại quân liền đóng tại khu đất trống ngoài hải cảng, mà trưởng lão cùng vị tướng quân lại ở nhờ trong nhà của một địa chủ giàu có.

Địa chủ kia hầu hạ cũng rất chu đáo, nhưng mà bệnh tình của Đông Phương trưởng lão cũng không có một chút khởi sắc. Chỉ thấy Đông Phương trưởng lão càng ngày càng nhu nhược không chịu nổi, mà vị địa chủ vội vàng vì khách quý mời đến một đại thần y, nhưng còn chưa kịp bước đến viện tử của trưởng lão, liền bị người ta bịt mắt đánh bất tỉnh khiêng ra ngoài.

Thân thể suy yếu như vậy, thì sao mà đi thuyền được!

Hướng chi, sóng to gió lớn như vậy, chẳng những xóc nảy còn dễ xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn!

Đối mặt với ‘đường biển’ dữ dội, Thiết đại tướng quân nghe đến tư nhiên ngăn cả người, nhưng Thanh Văn lại nghi hoặc nhìn về mặt biển ở phương xa. Hải âu nhàn nhã bay trên mặt biển, bọn nhỏ ở bên bờ biển hải

cảng chơi đùa tìm vỏ sò. Phụ nhân ở dưới mái nhà tránh ánh mặt trời chói chang đan lưới đánh cá, tiếng sóng bình lặng từng tiếng từng tiếng truyền đến.

“Tiểu thạch đầu, người mang người về Kinh trước đi, ta thấy trưởng lão ‘đang bệnh’ này cần phải tĩnh dưỡng thật lâu mới được” Thanh Văn thở dài.

“Không được, Thanh Văn, Hoàng Thượng ngàn dặn vạn dặn muốn ta phải cẩn thận bảo hộ trưởng lão, chưa thấy hấn lên thuyền, ta không thể đi được”

Cầm tặc tiên cầm vương (bắt trộm trước hết phải bắt được đầu lĩnh). Thanh Văn đã có chủ kiến rồi.

“Ám sát!”

Thanh Văn trờng.

“Bắt cóc!”

Thanh Văn xem thường

“Quý cầu!”

Thanh Văn mở lớn mắt.

“Sắc dụ!”

“Các người nghĩ ra được biện pháp gì, vì cái gì không đích thân đến được” Thanh Văn băng lãnh nói.

“Thanh Văn, người rõ ràng biết vấn đề nằm ở chỗ nào”.

“....”

Kỳ thật, sắc mặt Đông Phương Hồng ngày càng khó coi thật, nhưng hấn căn bản không biểu hiện ‘suy yếu’ như vài ngày trước đây.

Bằng chứng là, hiện giờ không có Thanh Văn ở đây, ban đêm lại nhiều muỗi. Chỉ thấy một con muỗi thông dong nhàn nhã bay qua, trưởng lão nào đó bấn ngón tay một cái. Một cổ chân khí kích phát ra, sinh vật đang bay nào đó liền cứ như vậy mà hương tiêu ngọc vắn, chậm rãi nhẹ nhàng rơi xuống.

[bỏ tay rồi =]

Trưởng lão nào đó không đợi được Thanh Văn về, đang lúc nhàn chán, vừa lúc ‘đánh’ con muỗi giết thời gian. Huân hương đuổi muỗi kia nào bằng được võ công của mình, nhớ lúc xưa hai tên tiểu quỷ ồn ào đều muốn học công phu ‘đạn chỉ thần công’ đầu tiên a!

Xem ta liên tiếp bấn ra ba phát đạn!

Phản thủ! không trung quay lại! tiên phát hậu chí!

Thanh Văn đi đến.

“A” Đông Phương Hồng lập tức nghiêng người dựa vào cái ghế tựa, mềm mại trên ghế

Thanh Văn có chút bất đắc dĩ nhìn hấn một cái, vẫn là đi đến vuốt mặt mặt hấn một cái.

“Không thoải mái sao?”.

“Đầu choáng váng, toàn thân không có khí lực” Đông Phương Hồng đáng thương hề hề nói.

“Nên ngủ đi, như thế nào còn đốt đèn làm gì?”

“Ta sợ bóng tối”.

“Vậy đốt đèn ngủ”.

“Ta sợ lạnh”.

“Đang trời mùa hè, trên giường người cũng có năm cái chăn”.

“Ôm ta ngủ” Đông Phương Hồng tiến lên phía trước ôm thắt lưng Thanh Văn. Lúc này, hẳn không phải cái gì trưởng lão của Đông Phương tộc, hẳn chính là tiểu Hồng nhi của Thanh Văn.

“Hồng nhi”

“Ân?” ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng trong suốt.

“Ta sợ nóng, mùa hè rồi”.

Đông Phương Hồng buông thắt lưng Thanh Văn ra, xoa hai tay của mình sinh hơi rồi.

“Đừng nháo nữa, cả hai đều đã lớn rồi, để cho tiểu bối chế diễu sao” Thanh Văn bắt đắc dĩ ngồi xuống bên cạnh hắn, tràn đầy thành khẩn nói đạo lý với hắn.

“Ta biết người chê ta già, không đủ xinh đẹp” Đông Phương Hồng rầu rĩ nói “người cũng chỉ thích tiểu nam hài”.

“Không phải như vậy” Thanh Văn hít một hơi thật sâu, không ngừng nói bản thân mình phải nhẫn lại “nhớ rõ không, ngày đó là người bỏ đi trước, ngay cả một lời nhắn cũng không lưu lại. Đi rồi, liên chia đôi đường, hiện tại người còn muốn ta quay đầu lại?”

“Ta vốn theo lời Thiệu Hoa trở về! chỉ là, ta đột nhiên trưởng thành, Đông Bắc cũng đại loạn, người nghĩ rằng ta gặp lại người ta nói ta là Đông Phương Hồng người sẽ tin? người muốn ta buông tay vụ tương tàn này để cùng đứa nhỏ và người ở kinh thành sao?” ánh mắt Đông Phương Hồng ủy khuất đỏ ửng “đừng tưởng rằng ta thích người, là người có thể chà đạp ta như vậy. Lúc người cùng người nọ xằng bậy, có từng nghĩ đến ta chưa?”

“Nếu người vẫn ở bên cạnh ta, ta sao có thể chạm vào những người khác” Thanh Văn nói.

“Người nếu thực sự yêu ta, như thế nào mới ba tháng không gặp liền thay lòng đổi dạ?” Đông Phương Hồng lên án “ta đem sự tình này xử lý xong, lập tức sẽ trở lại tìm người. Nhưng người thì sao? dè nam nhân trên bàn làm đến thiên hôn địa ám!”

“...” Thanh Văn xoa thái dương “ta nói không lại người, coi như người đúng là được”

“Người cái đồ hỗn đản, tên cặn bã vô lương tâm!” Đông Phương Hồng cứ hét lên, thuận tay giơ tay lên!

Nhưng gần đến hai má Thanh Văn, Thanh Văn vẫn bình tĩnh nhìn hắn, Đông Phương Hồng cũng cứng lại tại chỗ.

“Người... hừ!” Đông Phương Hồng tức giận dậm chân, nhưng vẫn thu tay lại. Không quan tâm Thanh Văn nữa, hắn chỉ nắm nắm tay sinh hơi rồi.

Thanh Văn cũng không nói gì, cũng chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

“Ta vẫn là người của người, nhưng người...” Đông Phương Hồng bắt đầu ghen ngào “ngày đó, người rõ ràng đã nói, một đời lấy thật tình đối đãi. Bệnh tật không vứt bỏ, tranh chấp không ác ngôn”

“Ta...”

“người cũng không giấu lại bản thân hơn phần nữa là một lão quái vật nửa yêu, người cho là tiểu bạch kiểm kia về sau còn có thể coi trọng người?”

Từ rất xa truyền đến một thanh âm tràn ngập ác ý, Đông Phương Hồng mặt đỏ biến sắc, Thanh Văn cũng thề.

“Đông Phương Hồng, một khi đã như vậy, lúc trước chết ở trên tay ta không phải thống khoái hơn hay sao? người vẫn cứ sống sót, không phải chỉ để cho người ta chê ghét hay sao?”

“Người im miệng!” Đông Phương Hồng tức giận đến mặt trắng bệch.

“Đừng để ý đến hắn, nơi này có quan binh, hẳn không dám tới đâu” Thanh Văn đưa tay kéo Đông Phương Hồng.

“Người hân là không đi được đi? Bình một cái nổi loạn cũng phải mượn tay con cháu, người không thấy mất mặt sao”.

Đông Phương Hồng tức giận đến phát run, nhưng Thanh Văn cũng kéo càng chặt hơn.

“người cứ việc trốn tránh đi, ta xem người có thể trốn được mấy trăm năm”

thanh âm kia cũng dần tiêu thất.

“Hỗn đản!” Đông Phương Hồng tức giận muốn xông ra ngoài, nhưng lại bị Thanh Văn kéo lại.

“Người hiện tại thân thể không tốt, đấu với hân có được mấy phần thắng”.

“Cho dù ta chỉ còn lại một thành công lực, ta cũng có thể đánh hân răng rụng đầy đất” Đông Phương Hồng hét.

“Người là thiên kim chi tử, cần gì phải xả thân vào chỗ hiểm?” Thanh Văn thấp giọng nói.

“Hỗn đản, cũng không giấu lại lúc trước ta tự mình dạy hân võ công có bao nhiêu vất vả” Đông Phương Hồng cũng nghẹn ngào ngồi xuống, còn tức giận lấy tay Thanh Văn giúp hân lau nước mắt.

“Người đừng khóc”.

“Ta càng muốn khóc! ta mất mười năm bồi dưỡng hân, dạy hân, chẳng qua đem chức vị tộc trưởng này truyền cho Túy Nghĩa, hân liền trở mặt thành thù, cấu kết với đám con cháu xấu xa đã đành, còn cấu kết với phiên quốc, gian nhân, muốn đem Đông Phương gia ta đuổi cùng giết tận, ta chưa từng đem bí mật lúc ta phản lão hoàn đồng, công lực tạm thời biến mất nói cho người khác, cũng chỉ nói cho một mình hân. Hân lại... hân lại thừa dịp lúc ta trốn đi toàn lực bao vây tiêu trừ, làm cho ta trốn đông lủi tây, còn bắt đặc dĩ ẩn thân ở trong kỹ viện, hân còn làm hại ta...làm hại ta thất thân cho người, ta...ta...” nói đến đoạn bị thương, Đông Phương Hồng khóc đến khản cả giọng, người không biết còn vội vàng chạy đến ngoài cửa hô.

“Trưởng lão! xảy ra chuyện gì sao!”

“Sai người đi tìm, vừa mới có người dùng công phu truyền âm nhập mật, người có lẽ sẽ ở gần đây” Thanh Văn nói.

“Dạ vâng!”.

“Vì cái gì các người đều đối với ta như vậy, ta đã làm sai cái gì? chẳng lẽ năm đó ta không nên để ý tới hai người lạnh đến sắp chết cùng đứa nhỏ sắp chết đói kia sao?” Đông Phương Hồng khàn khàn khóc “một người không để ý lời ngăn cản của ta, dám muốn rời khỏi ta đi giành chính quyền, kết quả chỉ còn lại một hũ tro cốt để đứa nhỏ của hân ôm về. Một người nghe lời, ngoan ngoãn ở bên cạnh ta bảy mươi năm cũng đã chết, con cháu mấy đời sau lại vì một chút gia tài nhỏ biến thành cốt nhục tương tàn, còn muốn giết ta! các người đều đã chán ghét ta như vậy, ta chết quá đi cho rồi! dù sao các người đều chán ghét ta, đều hận ta, đều mong muốn ta chưa từng tồn tại!”.

“Ta không có, ta không có” Thanh Văn đem Đông Phương Hồng một lần nữa ôm vào lòng, nhẹ nhàng nói “ta chưa từng nghĩ như vậy”.

“Ta...”

“Người đã nói sẽ người sẽ cưới ta, người đã nói cả đời muốn bảo vệ ta, nhưng người lại bởi vì ta làm sai một chuyện mà không để ý ta! ô”.

Thanh Văn theo bản năng ôm Đông Phương Hồng càng chặt hơn.

“Người đã nói người sẽ bảo hộ ta, thương ta, nhưng người vẫn làm ta thương tâm. Người thật sự muốn ta chết phải không? ta thật sự chết người mới có thể hồi tâm chuyển ý phải không? vậy người sẽ giết ta, giết ta cùng đứa nhỏ a a a?” Đông Phương Hồng khóc.

“Báo ứng, thật sự là báo ứng của ta mà” Thanh Văn gắt gao ôm Đông Phương Hồng khóc đến khản cả giọng, một bên thấp giọng nói “không có việc gì, Hồng nhi, là Thanh Văn có lỗi với người, đã không còn việc gì nữa rồi, Hồng nhi!”.

## 7. Chương 7

Người ta nói, đi đêm lắm có ngày gặp ma, suốt ngày đánh nhau cũng có ngày nhận mả mắt. Không phải Thanh Văn khoe khoang, nhưng Thanh Văn ‘săn cái đẹp’ vô số, nhưng dù sao cũng cẩn thận không có quá lam điền chủng ngọc\*. Thế nhưng vẫn là thua bởi tay của Đông Phương Hồng! [không hiểu lắm, hình như chọn lọc kĩ càng, ai biết chỉ ta nhé] Đứa nhỏ của mình chẳng lẽ còn có thể cho người khác chiếu cố sao? Thanh Văn nhận mệnh làm ‘thị nam’ độc quyền của Đông Phương trưởng lão, sáng sớm hầu hạ trưởng lão thay quần áo dùng bữa, sau khi tự luyện công xong lại hầu hạ trưởng lão dùng bữa cộng thêm đi dạo một chút, sau giờ ngọ luyện kiếm xong, tắm một cái, buổi tối còn phải hầu hạ trưởng lão nào đó dùng bữa tối cộng thêm tắm rửa. Thật vất vả trưởng lão mới ngủ, đối với ánh mắt sáng long lanh, cố ý vô tình giả vờ vô tội mà trêu chọc, Thanh Văn còn phải chịu đựng làm Liễu Hạ Huệ nữa. Hắn không ác đến mức quyết tâm ‘tàn phá’ đứa nhỏ của mình, người có đứa nhỏ nên tiết chế một chút được không! sát thương là sẽ tẩu hỏa, biết hay không! Khổ cực mười ngày như vậy, sắc mặt trưởng lão rốt cục cũng tốt lên, thân mình cũng dần dần đỡ dầy hơn. Người ngoài không biết được khổ cực của Thanh Văn, khâm phục hắn, thao thao bất tuyệt giống như sông Hoàng Hà. Thanh Văn chẳng những có cách đối phó với hoàng hậu Tiểu Nguyệt Nhi, ngay cả đối phó với Đông Phương trưởng lão cũng có cách, khó trách Hoàng Thượng nghe thấy Thanh Văn nguyện ý tiến Đông Phương trưởng lão, liền cảm kích thiếu chút nữa là rơi lệ. Bất quá, hoàn hảo là Thanh Văn hầu hạ rất thỏa đáng, trưởng lão tâm tình rất tốt, mấy hải quan liền lập tức tuyên bố hiện giờ trời yên biển lặng, rất thích hợp khởi hành. Hơn một ngàn hắc kỵ binh một lòng muốn về nhà giống như mũi tên, đôi Thanh Văn quả thực cảm động đến rơi nước mắt, ngay cả đến Thiết đại tướng quân tận trung cương vị vòng tác nghe được có thể trở về bởi Tiểu Trần Nhi tâm ái của hắn, cũng cao hứng thiếu chút nữa ở bờ biển quay mình lộn nhào. [nhớ vợ quá đây mà] Hy sinh một người có thể đạt được hạnh phúc của mấy ngàn người, ngay cả Thanh Văn cũng biết bản thân thật sự là thánh nhân hiếm có, cũng mặc kệ sự tình rồi cuộc phát triển như thế nào, là một người không phải Đông Phương tộc nhưng lại ở trong Đông Phương tộc, bất quá có thể sau này sẽ mau chóng biến thành người Đông Phương tộc, Thanh Văn bước trên thuyền lớn sắp rời bến. Gió biển rất lớn, Đông Phương Hồng tâm tình rất tốt, hắn tươi cười hạnh phúc tràn đầy dựa trên lan can thuyền. Hiện tại là buổi sáng, Thanh Văn đang ở trong phòng ngồi luyện công, Đông Phương Hồng tự nhen sẽ không đi quấy nhiễu hắn, cũng chỉ tự mình ngồi trên boong tàu mơ một cái giấc mơ đẹp. Có một Thanh Văn ‘của mình’, cảm giác thật sự rất tốt, Đông Phương Hồng nhin không được sờ sờ cái bụng đã hơi hơi tròn của mình, thấp giọng nói “hài tử, phải hăng hái tranh giành á, hạnh phúc ngày sau của phụ thân người đều ở trên người người”

. Chỉ cần có đứa nhỏ này, mặc kệ đã xảy ra sự tình gì, Thanh Văn cũng sẽ không bỏ lại hắn. Sớm biết Thanh Văn có tâm chịu trách nhiệm nặng như vậy, có lẽ ngay từ đầu hắn đem việc này nói với Thanh Văn thì tốt rồi. Không có lòng dạ nào lại thành mất mả thoải mái. Nhưng mà, chỉ cần Thanh Văn đợi bên cạnh hắn, dù cho có đại khí đi nữa cuối cùng cũng sẽ tiêu. Rất nhanh, Thanh Văn sẽ biến trở về bộ dáng ôn nhu, một lòng yêu thương hắn, hắn sẽ ôm mình nhẹ nhàng gọi: Hồng nhi, Hồng nhi. “Trưởng lão, người xem cảnh biển sao?”

lão gia gia đầu bạc râu dài hiền lành đến bên cạnh Đông Phương Hồng, cung kính hỏi. ”

Ừ ”

Đông Phương Hồng quay đầu lại nhìn hắn, ôn hòa trả lời. “Con cháu bất tài, thế nhưng lại nhọc đến trưởng lão”

lão công công có chút ghen ngào nói. Hôm nay trưởng lão cùng Thanh Văn ồn ào đến bể tắc, là bởi vì trưởng lão không bỏ xuống được nội đấu giữa đám con cháu. hoàn hảo Thanh Văn vẫn là tâm mềm, bằng không bảo hắn như thế nào đối mặt với trưởng lão. [lão công công có nghĩa là ông già] “Nói cái gì đâu không, ta trách cứ các người lúc nào hử”

Đông Phương Hồng nhẹ giọng nói xong, đi đến chỗ lão công công cúi đầu, vỗ nhẹ đầu hắn “Lượng nhi, ta từ nhỏ gặp các người đến bây giờ, người nghĩ rằng ta sẽ vì phong lưu trái của mình mà tức giận không thèm nhìn mặt các người sao?”

. “Trưởng lão, Lượng nhi mới phải hầu hạ dưới gối, lại khiến trưởng lão vì đám con cháu chẳng ra gì hao tổn tinh thần”

lão công công lau nước mắt. “Mặc kệ các người bao nhiêu tuổi, ở trong mắt ta vẫn chỉ là đứa nhỏ mà thôi. Đứa nhỏ xảy ra chuyện, làm trưởng bối vĩnh viễn phải lo lắng”

. “Trưởng lão, còn hài tử Túy Đức kia...”

“Mặc kệ thế nào, cũng là con cháu chúng ta. Nếu thực sự gặp được hắn, cũng phải chừa cho hắn con đường sống”

. “Vâng”

. “Túy Nghĩa có khỏe không?”

. “Dạ! mấy ngày nay Lương nhi đem toàn bộ sự vụ trong tộc giao cho Túy Nghĩa, hài tử Túy Nghĩa này luôn luôn thành thật đáng tin cậy, chắc sẽ không có vấn đề gì”

. “Vâng là tốt rồi”

Đông Phương Hồng nhin không được nở nụ cười. Từ nay về sau, hắn lại được trốn đi một lúc rồi, không chỉ sinh đứa nhỏ, còn phải cùng Thanh Văn hảo hảo một chỗ, mấy ngày nay, hắn quả thực là muốn chết rồi. Có Túy Nghĩa ở đó, có lẽ Đông Phương tộc một năm rưỡi nữa sẽ không có gì không ổn. “Trưởng lão”

. “Ân?”

Đông Phương Hồng đắm chìm trong cảnh đẹp tương lai vui sướng, lại xuất thần. “Thanh Văn công tử, hắn...”

“Ân, hắn tốt lắm a, hắn tốt lắm”

Đông Phương Hồng mê mẩn nói. Mắt thấy trưởng lão nhà mình đã đắm chìm trong bể tình, lão công công thân là văn bối cũng chỉ có thể nhỏ giọng cảm khái. Không có biện pháp, hạnh phúc của trưởng bối đám con cháu bọn họ cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở. Việc này, Hoàng Phủ Thiếu Hoa cũng không nói, bọn họ còn có thể nói cái gì, Tiểu lương khẩu (nàng dâu mới) hạnh phúc là tốt rồi, hạnh là tốt rồi, haizz... Buổi tối, vẫn là trên boong tàu, thêm mấy cái ghế tựa còn thêm một cái nhụyễn tháp. Người nằm trên nhụyễn tháp đương nhiên là Đông Phương Hồng, ngồi trên ghế lớn tuổi hơn là người Đông Phương tộc, mà trẻ tuổi hơn, tuổi nhỏ, thì lại ngồi trên sàn tàu, hoặc là tựa lan can, hoặc là đứng, mấy chục người đều đang nhìn Thanh Văn. Thanh Văn đang kể chuyện xưa. Thật lâu thật lâu trước kia, có một vị đại tiểu thư xinh đẹp nhất trên trần thế, Đại tiểu thư nhà bọn họ có tiền có thế, hơn nữa võ công cũng rất tốt. Có một ngày, nghe nói trên gang hồ có nhóm người muốn gây bất lợi với đại tiểu thư, đại tiểu thư liền cải nam trang trà trộn vào đó. Nhưng đại tiểu thư gặp gỡ một mỹ nam tử, mỹ nam tử này chẳng những bộ dáng tuấn mỹ, võ công cũng rất cao, luận bên ngoài hay võ công đều có thể cùng đại tiểu thư xứng đôi. Nhưng làm sao bây giờ, mỹ nam tử này cũng là địch nhân. “Thực lãng mạn tới cuối cùng hai người tự nhiên trong lòng có yêu lại không nói ra, rồi cuối cùng ngọc nát đá tan”

Đông Phương tộc trưởng gật đầu cảm thán. Đùng đem kết cục chuyện xưa nói ra sớm như vậy có được không. Thanh Văn liếc mắt lườm Đông Phương tộc trưởng nào đó. “Sẽ như vậy sao?”

một nữ tử cũng tròn tròn mắt kháng nghị “không muốn, Thanh Văn, cho bọn họ một cái kết thúc có hậu được không?”

. [có phải chuyện cổ tích đâu =.] Dừng một chút, Thanh Văn đang muốn kể tiếp... “Tới cuối cùng đại tiểu thư yêu mỹ nam tử, mỹ nam tử cũng yêu đại tiểu thư, người khác không thể chia rẽ được bọn họ, cho nên thành toàn cho bọn họ”

Đông Phương Hồng từ nhụyễn tháp ngồi dậy, như thể nghiêm túc nói “cho nên, sau này hai người trở thành bạn tốt, bọn họ sinh mấy chục củ cải đỏ nữa, người một nhà khoái khoái lặc lặc sống cùng nhau, chấm dứt”

. [đây là viễn cảnh của em Hồng =), mà cái củ cải đó chắc là chỉ đứa nhỏ] “Tốt! quá tuyệt vời, quá tuyệt vời!”

mấy chục người của Đông Phương tộc đều khoái hoạt vỗ tay, Thanh Văn nhìn thấy mọi người náo nhiệt, nhin không được nở nụ cười. Đông Phương Hồng thần khí tiếp nhận ánh mắt của đám con cháu, khoe mắt



đương lên dưới ánh trăng thật sự là cực kì xinh đẹp. Thanh Văn vừa cười vừa thưởng thức mà nhìn, không nghĩ tới một tiểu quý đầu tự nhiên lại vùng lên. “Xấu hổ, xấu hổ quá đi, Thanh Văn thích trưởng lão nha”

. Thanh Văn ngậy ra một lúc, Đông Phương Hồng thì xấu hổ đến mặt đỏ bừng, thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn tiểu quý đầu kia. Cha mẹ tiểu quý đầu vội vàng một người tay bưng kín miệng tiểu quý đầu, đối với hai người cười theo. Thanh Văn ngậy ra một lúc, cũng ôn hòa nở nụ cười, lúc này nữ tử vốn kháng nghị cẩn thận hỏi Thanh Văn. “Thanh Văn Thanh Văn, cho nên bọn họ về sau liền hạnh hạnh phúc phúc, khoái khoái lạc lạc cùng một chỗ, đúng hay không?”

. Thanh Văn tươi cười có chút âm đạm, hẳn làm sao quên được bạch sương kiếm kia đã kéo ra một đường máu đỏ tươi. “Người vì cái gì không bảo vệ nương! vì cái gì không bảo vệ nương!”

. Tất cả mọi người đều vì Thanh Văn trầm mặc mà lo lắng nhìn hắn. Kết cục chuyện xưa chính là đại tiểu thư bởi vì phản bội mỹ nam tử mà tự vẫn trên cổ. Máu đỏ tươi của nàng nhiễm đầy trên mặt cổ xinh đẹp, song phương nhân mã phần nộ liên tiếp đại chiến hơn ba tháng, kết quả Trung Nguyên vô lâm đã chết hơn mười vạn người. Nhị cứu bị thương được người ta cứu đi, sau mặc danh kì diệu liền kết thân, còn cùng hoàng tộc có họ hàng xa xa. Đại cứu kế nhiệm Thành Giáo giáo chủ, cả ngày trừ bỏ nghĩ đến thống nhất vô lâm, chính là nhớ đến bảo bối ngoại sinh thân thân ‘đáng thương’ này của hắn. Mà nam nhân kia sẽ không biết đã ra sao rồi, hẳn đã thật lâu thật lâu không có xem qua y, chỉ là thật lâu thật lâu lúc trước ở bờ Tây Hồ gặp được y. Ngày tốt, cảnh đẹp, y lại đang rơi lệ. “Thanh Văn Thanh Văn, người sao lại không nói lời nào?”

nữ tử lo lắng hỏi “bọn họ rốt cuộc thế nào”

. “Bọn họ nhất định hạnh phúc một chỗ”

Đông Phương Hồng kiên trì. “Chắc là ngọc nát đá tan rồi”

Đông Phương trưởng tộc không sợ cường quyền. Nhưng mà lời này vừa nó ra, thế nhưng lại một mảnh im lặng. Thanh Văn nghe xong rất muốn cười. “Có quan hệ gì đâu, bọn họ đương nhiên hạnh hạnh phúc phúc cùng một chỗ”

Thanh Văn cười nói “sau này, bọn họ kết thân, song phương bởi vì một hồi tranh chấp nghiêm trọng phải động tay động chân, đại tiểu thư cầu mỹ nam tử bình ổn khí giới trận này, mỹ nam tử tuy rằng khó xử, vẫn là nghe theo. Sau nữa, người bên cạnh mỹ nam tử phát hiện đại tiểu thư nguyên lai cũng là địch nhân”

. “Mỹ nam tử liền động thân đứng ra trước mặt đại tiểu thư”

Đông Phương Hồng không chịu cô đơn chen vào nói. “Hả? rồi mỹ nam tử kia nói cái gì nữa?”

Thanh Văn buồn cười nhìn Đông Phương Hồng. “...”

Đông Phương Hồng xuất thần suy nghĩ một hồi, cuối cùng là xấu hổ rụt rè nhỏ giọng nói “hắn nói nàng là nương tử của ta, muốn động đến một lông tơ trên người nàng, trước tiên phải bước qua xác của ta”

. “Ác, ngại quá đi”

mấy tiểu bối nhẹ giọng nói. Thanh Văn thấy Đông Phương Hồng như vậy, ý cười càng sâu. “Đúng vậy, tại sao lại không chứ? chuyện xưa nên có cái kết cục tốt đẹp a”

Thanh Văn cười “cuối cùng, tất cả mọi người muốn giết đại tiểu thư, mỹ nam tử cũng rút kiếm, đem nàng ôm vào lòng nói với mọi người. Nàng là nương tử của ta, có chuyện gì tìm ta giải quyết!”

“Oa! thật tốt quá, thật tốt quá”

cả đám người trên chiến thuyền đều vui mừng khôn xiết. [cá chắc là lần đầu tiên nghe kể chuyện luôn] Cũng không biết Đông Phương Hồng này ngại ngần cái gì, Thanh Văn nhìn hắn, hắn lại đem mặt cúi càng thấp. Một hồi sau, một người cũng bắt đầu kể chuyện cũ, bạch dương cùng hắc dương ở trên cầu độc mộc đối đầu chạm mặt. “Cuối cùng ai cũng không nhường cho ai, cho nên đều bị ngã xuống sông”

Đông Phương tộc trưởng nói tiếp. Người kể chuyện xưa oán giận nhìn tộc trưởng. “Ta nói, về sau bạch dương nói với hắc dương, làm sao bây giờ, cầu này nhỏ như vậy, người muốn đi hướng đông, ta muốn đến phía tây, xem ra ai cũng không qua được”

Thanh Văn cười cười nói, quả nhiên Đông Phương Hồng dựng lỗ tai lên nghe. “A a, sau thế nào nữa, thế nào nữa!”

mấy chục người đều vây quanh Thanh Văn hỏi, Đông phương tộc trưởng bị lạnh nhạt buồn bực lùi vào góc. [đây là cái tội toàn cho người ta cái kết cục BE] “Sau này, hắc dương nói ‘tiểu bạch dương ngoan ngoãn, vậy người cùng theo ta về nhà không phải tốt rồi sao?’”

Thanh Văn vừa nói, vừa đi đến từ sau ôm cảnh tử của Đông Phương Hồng, Đông Phương Hồng xấu hổ đến hái má đỏ bừng, ngay sau đó mọi người đều cười to. [có kết cục này sao? phải chăng đây là cô tích phiên bản BL \* v\*] “Thanh Văn háo sắc quá!”

Thanh Văn cũng cúi xuống bên tai Đông Phương Hồng nhỏ giọng nói “không sắc sao có thể câu được tiểu Hồng nhi ngoan ngoãn, đúng không?”

. Đông Phương Hồng vừa then lại vừa quần quay đầu trừng mắt liếc hẩn một cái, thật đúng là phong tình vạn chủng, liếc mắt trừng một cái khiến tâm nhĩ Thanh Văn nhảy tung bừng, kém một chút nữa là sẽ có chuyện xấu xảy ra. Cũng không bao lâu, vài người kể chuyện xưa, Thanh Văn lại đi tới nhuyển tháp, Đông Phương Hồng cũng ngồi trên đùi Thanh Văn để hẩn ôm thắt lưng. Hai người ôm nhau nghe chuyện xưa, cùng nhau cười, cùng nhau sửa chữa chuyện xưa, càng về sai lại càng ngày càng khoa trương, mấy tiểu nhân vội vàng để cha mẹ mình ôm về khoang thuyền để tránh ô nhiễm tâm linh, nhưng cái tình tiết chuyện xưa khiến cho người ta mặt đỏ tim đập lại làm cho mọi người vừa then vừa nháo, khoái hoạt vô cùng. Thật vất vả, nháo đến mệt mỏi, mọi người mới tan. Thanh Văn đưa Đông Phương Hồng trở về nghỉ ngơi xong, cũng về khoang thuyền của mình ngủ, nhưng Đông Phương Hồng lại không ngủ được. Hẩn ở trên giường lăn qua lộn lại, cảm thấy buồn bực. Thanh Văn rõ ràng phát hiện mình vì mấy chuyện cũ kia mà động dục, lại đáng giận mà cười cười, rồi cáo từ. Cũng không ngấm lại bọn họ đã không cùng một chỗ phải năm tháng rồi, hẩn muốn cũng là bình thường thôi mà. Cũng mặc kệ hẩn bằng mọi cách khiêu khích hay dùng mọi ám chỉ, Thanh Văn kia lại giống như đầu gỗ không hiểu phong tình, có thể nói hẩn còn giận mình, không muốn để ý đến mình, rồi lại dùng ánh mắt nóng rát nhìn chằm chằm mình, đem mình nhìn đến thiếu chút nữa như hổ đói vồ lấy dê non mà cởi quần áo bỏ nhào lên. [còn vụ này nữa sao? không phải dê non dâng miệng hổ hả] Thanh Văn đáng ghét, Đông Phương Hồng nhỏ giọng nói. Đêm dài đằng đẵng, bảo hẩn sao mà ngủ được? Kỳ thật, Thanh Văn cũng không có hảo ý. Hẩn sớm biết đến cuối cùng, người nào đó ngồi trên đùi hẩn, hạ thân đã không muốn an ổn, nhiệt độ cơ thể cũng nóng hơn một chút, nhưng hẩn lại cố ý làm như không nhìn thấy, Hẩn cố ý trêu chọc Đông Phương Hồng đến thở dốc không ngừng, xấu hổ tức giận, trong lòng cũng càng ngày càng thích, đúng vậy, đúng vậy, tất cả mọi người đều nói hẩn luyến mẫu, nhưng hẩn chính là thích loại giọng này. Nhìn hẩn xấu hổ, giận dữ thế mà vừa lên giường liền đem mặt mình chôn trong gối, làm cho cảm xúc của Thanh Văn bắt đầu sôi trào. Cả tháng nay, hẩn cũng không dễ chịu gì hơn. khi \*\*\* không rõ lí do ủa đến, lại không có ý tốt mà lên nhìn người dưới thân, nhưng cũng không dám thực sự ‘đánh’ hẩn, chỉ hàm chứa nước mắt mà tự giải quyết. Nhưng tuy rằng không thể ‘mạo phạm’ hẩn, hôn nhẹ một chút, ôm một cái xoa xoa vuốt vuốt, ăn chút đậu hũ cũng cần phải không ảnh hưởng đến toàn cục đi. Cũng bởi vậy, trở về khoang thuyền của mình, đại khái được một canh giờ, chờ cả thuyền đầu ngủ đến thâm trầm, Đông Phương Hồng nào đó cũng đã đến lúc \*\*\* khó nhịn, Thanh Văn lại rón ra rón rén trở về khoang thuyền của Đông Phương Hồng. Nhưng chần chừ vừa lật lên, lại cố gắng hàm nộ tự nỗ\* khi không nhìn thấy bóng dáng của tiểu nhân nhân đâu cả. [ta không hiểu lắm đại khái là kiềm chế cơn tức giận tự giận bản thân, hay đại loại là như vậy, ai biết chỉ ta với >.<] thanh=” văn=” cảm=” thấy=” kì=” quái,=” đã=” trẽ=” thế=” này=” còn=” đi=” đâu?=” sẽ=” không=” phải=” là=” đi=” hóng=” mát=” đi?=” thanh=” văn=” cười=” đến=” thật=” đáng=” giận,=” hẩn=” ngay=” lúc=” này=” là=” không=” có=” hảo=” ý=” mà=” vòng=” lên=” boong=” tàu,=” đêm=” dài=” tỉnh=” lạng,=” tiếng=” sóng=” biển=” cũng=” có=” vẻ=” bình=” lạng.=” rất=” xa=” trên=” boong=” tày,=” quả=” nhiên=” đông=” phương=” hồng=” của=” hẩn=” đang=” nâng=” cảm=” tựa=” vào=” lan=” can=” nhìn=” cảnh=” biển.=” trên=” mặt=” biển=” xanh=” thẫm,=” chậm=” rãi=” lướt=” qua,=” nhưng=” đúng=” lúc=” này,=” trong=” góc=” khuất=” âm=” u=” xuẩn=” hiện=” một=” cụm=” ngân=” quang!=” “hồng=”>

Thanh Văn kinh sợ kêu lên, mà phát hiện ám khí, Đông Phương Hồng nhanh nhẹn quay đầu qua, một chưởng đánh tới! Nội lực hùng hồn đánh bay ám khí đoạt mệnh kia! Thanh Văn nhẹ nhàng thở ra một hơi,

người nọ đã đánh về phía Đông Phương Hồng!, không muốn sống nữa có phải không! Hồng nhi! Thanh Văn nhìn thấy Đông Phương Hồng một chưởng đánh xong quả nhiên thống khổ ôm bụng tựa vào lan can, liền sợ hãi rút kiếm mà đến! Đang! Thanh Văn rút cục cũng đuổi tới đánh bay thanh đao kia, mà đao pháp người nọ cũng xoáy động cực nhanh, từng chiêu từng chiêu đều muốn lấy mạng của Đông Phương Hồng. “Người tới a! có thích khách!”

. Thanh Văn vừa bảo hộ Đông Phương Hồng, vừa cao giọng hô to. Đơn đả độc đấu luôn luôn không phải cách hành xử của Thanh Văn! ý đông hiệp ít mới là chính thống! [σ...] “Xem ám khí của ta!”

người nọ lại giơ lên mấy ám khí nhằm Đông Phương Hồng ném tới, chỉ thấy ngân châm bù xù bắn về phía Đông Phương Hồng, mặt Thanh Văn tái xanh. Hồng nhi của hắn thế nào có thể ngăn cản được đây!, vì thế, Thanh Văn bỏ nhào đến. Vì thế, tất cả ngân châm đều cắm trên lưng của Thanh Văn. Vì thế, Đông Phương Hồng ôm Thanh Văn bởi vì đau đớn mồ hôi lạnh chảy không ngừng, đã phân không rõ là bụng dưới vẫn đau hay là tâm càng đau. Người nọ không buông tha cơ hội, giơ lên một chưởng đánh về phía Thanh Văn. Mà Đông Phương Hồng kéo Thanh Văn qua, cắn răng cũng đánh tới một chưởng.! Không dự đoán được Đông Phương Hồng đến bây giờ còn có năng lực phản kích, người nọ thu chưởng dĩ nhiên là không kịp. Chỉ thấy chưởng lực cứng đối cứng tiếp cận, hai người nôn ra một ngụm máu bay về phía sau. Một người thật mạnh ngã xấp trên boong tàu, mà Đông Phương Hồng còn lại là đâm gãy lan can ngã xuống biển rộng phía sau. Đông Phương Hồng tuyệt vọng nhắm mắt lại, nhưng tay lại được một người lôi kéo. Người nọ kéo tay Đông Phương Hồng, cùng hắn ngã xuống biển rộng. Đông Phương Hồng từ trong đau đớn tỉnh dậy. Đau đến đầu đầy mồ hôi, Đông Phương Hồng mở nửa con mắt, rên rỉ. Bụng lại một trận một trận xoắn vặn, hắn đau tới tay gắt gao ôm chặt bả vai của mình, thiếu chút nữa muốn bất tỉnh. Hắn toàn thân trần trụi, nam nhân đang gắt gao ôm hắn cũng thế, quần áo bọn họ phơi trên đóng lửa hồng cách đó không xa, mà hắn thì đau muốn chết! Tuy nói Đông Phương Hồng nhìn không rõ, nhưng lại xác thực nam nhân đang ôm hắn là Thanh Văn. Gắt gao ôm Đông Phương Hồng đau đến muốn ngất đi, Thanh Văn đem mặt mình dán trên khuôn mặt đã dính thấp mồ hôi của Đông Phương Hồng, không nói một câu. Đông Phương Hồng đã đau đến không nói lên lời, chỉ có thể thật mạnh thở hổn hển. Máu tươi đỏ sẫm chậm rãi chảy ra giữa cặp đùi trần trụi của hắn, Thanh Văn không ngừng hôn lên đầu hắn, hai má hắn, gắt gao ôm hắn, Đông Phương Hồng trong đau đớn tuyệt vọng, chỉ có thể im lặng mở miệng kêu thảm. Thanh Văn ôm rất chặt rất đau, nhưng Đông Phương Hồng cũng không cảm giác được nữa, hắn chỉ cảm thấy nội tạng của mình sẽ từng cơn từng cơn xoắn vặn co rút đến nát nhuyễn. Hắn rút cục không chịu nổi mà khóc ra, nhưng nước mắt hắn lại được Thanh Văn lập tức hôn khô. Mỗi giọt nước mắt chảy xuống, Thanh Văn đều nhẹ nhàng lại gần liếm hết. Đây là đau đớn vô biên vô hạn a, khiến Đông Phương Hồng tỉnh lại ngất, ngất lại tỉnh, cuối cùng rốt cuộc cũng vô lực tỉnh lại, Đông Phương Hồng mới hoàn toàn chết ngất trong lòng Thanh Văn. Chờ Đông Phương Hồng lần thứ hai mở to mắt, quần áo hắn đã mặc gọn gàng. Toàn thân cao thấp sạch sẽ, thanh thanh sáng sáng, cũng đã không còn ở trên mỏm đá trên mặt đất nữa, mà là ở trong một cái sơn động. Ngoài động cây xanh như tấm đệm mượt mà, đẹp đến giống như tiên cảnh. Cơn gió nhẹ nhàng khoan khoái mà ấm áp, có hương vị núi cao. Hắn ở trong sơn động râm mát, và ở trong lòng Thanh Văn. Thanh Văn cũng mặc quần áo, ôm hắn ngồi dựa vào vách động, má nhẹ nhàng dựa vào hai má hắn. Thanh Văn phi thường ấm áp, lúc này cảnh vật như thể yên lặng, Đông Phương Hồng hơi hơi nhắm mắt lại, muốn ngủ. Thanh Văn phát hiện hắn tỉnh, cũng khẽ cười. Nhưng mà cũng không muốn đánh thức hắn. Vì thế, thiêm thiếp, Đông Phương Hồng lại ngủ, Nhưng mà lần này không có đau đớn đáng sợ kia, chỉ có cảnh trong mơ ấm áp. Mùi thịt nướng thơm quá a. Dạ dày kêu cô lỗ cô lỗ, Đông Phương Hồng rút cục cũng tỉnh lại. Lần này vẫn là ở trong, sơn động kia, nhưng bên ngoài bầu trời đã tối đen. Thanh Văn đang ở cửa động nướng thịt, hương khí được gió thổi vào trong động, thật sự làm cho người ta thèm nhớ dài. Tay chân Đông Phương Hồng mềm nhũn thật vất vả mới chống thân thể đứng lên được, khung xương toàn thân giống như bị người ta đánh đập, từng đốt ngón tay cũng rất khó chịu. Nhìn thấy hắn đứng lên, Thanh Văn buông thịt nướng, rồi đi vào trong động ôm lấy hắn. Dem hắn ôm ngang lên, một đường ôm rời khỏi sơn động, khiến cho Đông Phương Hồng kinh ngạc một cái, rồi lại xấu hổ cúi đầu. Thanh Văn đặt Đông Phương Hồng trên cỏ, để hắn ngồi tựa vào bả vai của mình, rồi mới tiếp tục nướng thịt. Đông Phương Hồng chảy nước miếng ngồi nhìn, mãi đến khi Thanh Văn đem một khối thịt nướng vàng óng ánh, còn vương mỡ béo của thịt thỏ hoang thổi nguội, đưa đến trước mặt hắn, Thơm quá a, Đông Phương Hồng ngửi ngửi, nhịn không được đưa vào miệng cắn một ngụm. Ăn ngon thật! Đông Phương Hồng vội vàng muốn vươn tay đoạt thịt, nhưng hắn phát hiện tay mình miễn cưỡng nâng lên được một chút, lại bủn rủn buông xuống. Thanh Văn khẽ cười, như trước đem thịt đưa vào miệng hắn. Đông Phương Hồng đô một tiếng, vẫn theo phục vụ của Thanh Văn lại đưa

lên miệng cắn một ngụm. Hảo hảo ăn Đông Phương Hồng thật sự cảm động cực kì. Chính Đông Phương Hồng cũng chưa nghĩ đến sức ăn của mình lại lớn như vậy, chẳng những một hơi ăn hết toàn bộ thỏ hoang, lại còn thêm nhỏ dải con gà rừng trên ánh lửa kia. Lúc hân chảy nước miếng si ngốc nhìn con gà rừng kia, Thanh Văn đưa nước cho hân uống, hảo hảo uống! Đông Phương Hồng uống liền mấy ngụm, lại cảm động thêm. Hân chưa từng uống qua nước nào ngọt như vậy! “Từ từ uống, đừng để sặc”

Thanh Văn tay trái ôm hân tiện thể nướng thịt, tay phải bóc vỏ quả, tạc ra, bên trong tràn đầy nước trong vắt. Quả hương, tuyến hương, làm cho Đông Phương Hồng uống mấy chục ngụm vẫn còn muốn, Thanh Văn không ngần ngại hân, hân muốn gì, đều đưa đến. Thật vất vả, gà rừng cũng chín. Thanh Văn nướng tiếp một cái chân sau của con sơn dương, mà Đông Phương Hồng cũng đã đem con gà rừng ăn được một nửa, cuối cùng mới dừng lại. “No rồi?”

Thanh Văn cười hỏi. Chờ Đông Phương Hồng ngượng ngùng điếm đầu, Thanh Văn lại cười cười đem chỗ Đông Phương Hồng đã cắn, tiếp tục ăn gà rừng. Đông Phương Hồng nhìn thấy như vậy, tổng cảm thấy được có chút ngượng ngùng. Không ngừng cọ cọ, lau cọ đến Thanh Văn càng ngày càng gấp. Thanh Văn chậm rãi dùng bữa tối, rồi tiếp tục nướng chân sau của sơn trư. Hai người ngọt ngào ngào ngào ôm nhau sưởi ấm, Đông Phương Hồng bị lửa hun đến thư thư phục phục, lúc buồn ngủ, mới đột nhiên nhớ tới một chuyện rất trọng yếu! Đông Phương Hồng mặt mày tái nhợt, hai tay sờ bụng của mình. Không còn....không còn như trước, chỗ hơi hơi nhô ra kia, đã không còn.... “Đứa nhỏ giữ không được”

Thanh Văn nhìn hân, nhẹ giọng nói. Đông Phương Hồng ngẩng đầu nhìn hân, mắt đỏ lên! [ở đây trong QT là Đông phương Tố, nhưng ta nghĩ là nhầm lên sửa thành Đông Phương Hồng] “Hai chưởng kia của người làm động thai khí, lại thêm hai canh giờ trong nước biển đêm. Chờ lúc ta kéo người lên bờ, người đã bắt đầu chảy máu. Ta không có cách nào, cũng chỉ có thể nhìn đứa nhỏ ra đi”

Thanh Văn thấp giọng nói. Đông Phương Hồng cắn răng, cúi đầu, rơi lệ. Mà Thanh Văn vốn đang ôm hân, lại ôm càng chặt hơn. “Người đừng nghĩ nhiều, đứa nhỏ chúng ta về sau còn có thể có. Quan trọng nhất là phải giữ gìn thân thể thật tốt”

. “Ta về sau còn có thể có hài tử của người sao”

Đông Phương Hồng thấp giọng nức nở. “Đương nhiên, người chính là tiểu nương tử của ta, có ta ở đây, người sao lại không sinh được”

Thanh Văn nhẹ giọng cười, cúi đầu hôn hân. “Người lại chọc ta”

Đông Phương Hồng giận giữ oán hận nhìn hân, “ta lại thích chọc người, người như vậy xinh đẹp cực kì. Đến, hôn một chút”

Thanh Văn cười, lại hôn hân vài cái mới buông ra. Trên mặt Đông Phương Hồng còn chút tái nhợt, cuối cùng cũng hồi phục một ít hồng nhuận. Hai người lại ôm nhau một hồi, Đông Phương Hồng mới hỏi. “Thanh Văn, chúng ta hiện tại đang ở nơi nào?”

“Ân, ta cũng không biết, mấy ngày nay thân thể người không tốt, ta cũng không dám đi xa”

Thanh Văn thấp giọng nói, “có thể là hoang đảo gì đó không a, chúng ta có thể cả đời không quay về không”

Đông Phương Hồng nhỏ giọng nói. Thanh Văn lại nở nụ cười. “Không thể quay về thì không về, nơi này nếu không có người khác, chúng ta ở ngay trên cỏ làm, ở trong dòng suối nhỏ làm, mặc kệ người kêu lớn tiếng thế nào cũng sẽ không có người nghe thấy”

“Người.... ta đang nghiêm túc nói chuyện với người đó!”

Đông Phương Hồng vừa thẹn vừa giận. “Ta cũng đang nghiêm túc nói với người a”

Thanh Văn đứng đắn nói “ta muốn ‘đã hợp’ đã lâu rồi, hiện giờ mỹ nhân trong lòng, lương cảnh phía trước, sao có thể bỏ qua”

. “Người.....không thèm nghe người nói nữa”

Đông Phương Hồng xấu hổ tức giận bưng kín tai mình. “Không nói thì không nói, tiểu quái quái, không nên cử động mạnh”

Thanh Văn cắn tay hấn, nhẹ nhàng cười. Đông Phương Hồng ngay cả lỗ tai cũng đỏ. “Người mấy ngày nay cần phải ăn đủ ngủ ngon, chờ thân thể người tốt hơn, ta cho người biết sự lợi hại của ta”

Thanh Văn không có mấy hảo ý mà cười, nhưng Đông Phương Hồng cũng rõ ràng cả khuôn mặt đều chôn trong lòng hấn, nhắm mắt làm ngơ. Đông Phương Hồng được Thanh Văn dưỡng năm sau ngày, sức lực đã trở lại. Mắt thấy Đông Phương Hồng một chương bổ tới, cảnh tượng con lợn rừng phải cao hơn người bỗng hét lên rồi ngã gục, Thanh Văn kính nể ở một bên vỗ tay, Đông Phương Hồng thu hồi nội lực, tức giận trừng mắt nhìn hấn. “Ta tốt xấu gì cũng tu luyện mấy trăm năm, nếu không phải để người xằng bậy, có đứa nhỏ, sẽ không bị thảm đến nỗi bị người ta đánh xuống biển như vậy”

. “Dạ vâng vâng, đều là Thanh Văn không đúng”

Thanh Văn cười, lại gần ôm hấn, hôn, không bao lâu Đông Phương Hồng lại thẹn thùng. Lắc lắc lắc lắc, nghĩ đến chuyện tình không nên nghĩ, Đông Phương Hồng lại tựa vào ngực Thanh Văn đỏ mặt. Lòng có thông minh sắc xảo, Thanh Văn thấy Đông Phương Hồng như vậy, cũng biết hấn đang suy nghĩ cái gì. “Thân ái, muốn sao?”

Thanh Văn cười cười hỏi. “Người...”

Thanh Văn hỏi trực tiếp, Đông Phương Hồng tốt xấu gì nét mặt cũng đã già, lập tức, liền thêm hồng “người cả ngày nghĩ chuyện này?”

. “Không nghĩ cái này thì nghĩ cái gì?”

Thanh Văn vô tội hỏi. “Vậy người muốn ở nơi nào”

Đông Phương Hồng vừa nhỏ giọng hỏi, vừa ngấm ngấm bãi cỏ xung quanh. nền cỏ gần buổi tối, thật sự là lãng mạn cực kỳ, đáng tiếc gần đây có năm con lợn rừng chết. Biết vậy đừng đánh chết nó sớm như vậy, Đông Phương Hồng ảo não nghĩ. Thanh Văn nhìn bộ dáng hấn suy nghĩ, ảo não, cũng muốn cười. Có thể tưởng tượng cười cũng không thể thực cười ra, bằng không Hồng nhi lại tức giận đến nửa ngày. “Chúng ta trở về làm đi”

Thanh Văn dán tại hai lỗ tai hấn, mê hoặc nói “chờ đến hừng đông ngày mai, rồi trở về nơi này làm, khá có ý tứ”

. “...!”

Nghĩ đến lúc ánh mặt trời lên, trời dần chuyển màu xanh, hấn lại ở dưới hạ thân Thanh Văn rên rỉ thở dốc, Đông Phương Hồng liền xấu hổ, mắt rúc vào trong lòng Thanh Văn. “A, Hồng nhi bảo bối, chúng ta đi thôi”

Thanh Văn ôm Đông Phương Hồng, bắt đầu liếm lỗ tai hấn “ta còn chưa cùng người làm, trong lòng đã cảm thấy ngứa ngứa”

, muốn chết muốn chết. Thở gấp như muốn tắt thở, Thanh Văn lại còn giữ một nửa, khiến Đông Phương Hồng khóa ngòi trên người Thanh Văn, tức đến không thể đánh hấn. “Dùng thêm chút lực, tiểu mỹ nhân dùng quá nhanh, để ta hưởng thụ nhiều hơn một chút đi”

Thanh Văn hơi hơi suyễn khí, đỡ thắt lưng Đông Phương Hồng từng chút từng chút đưa cái của mình đi vào, ẩm ướt nóng chát làm cho hấn cơ hồ phát điên. Thân thể Đông Phương Hồng xinh đẹp tuyệt trần, cái hông chặt hẹp, bởi vì \*\*\* mà hoảng hốt biểu tình, làm cho dục vọng của Thanh Văn càng ngày càng cứng hơn. Bởi vì tiếp xúc chặt chẽ, Đông Phương Hồng cũng nhận ra biến hóa trong cơ thể mình, hai tay chống lên bả vai của Thanh Văn đã muốn mềm nhũn, thở hổn hển đến càng yếu hơn. Thanh Văn lại bắt đầu liếm cảm hấn, Đông Phương Hồng còn mơ mơ màng màng, Thanh Văn liền lập tức vọt vào! “A~!”

ngửa đầu hưởng thụ kêu một tiếng, đầu để Thanh Văn kéo xuống, lập tức, môi nóng nóng dán lên, Đông Phương Hồng mở cánh môi ra để lưỡi Thanh Văn cuốn vào, ngay sau đó liền ngay cả đầu lưỡi cũng để Thanh Văn chiếm lấy. Cao thấp kích thích, làm cho ngón tay Đông Phương Hồng bầu chặt, Hai mắt sớm mê say gắt gao nhắm lại, dục vọng cực độ phấn khởi giữa hai chân cũng bắt đầu chảy nước. Thanh Văn trêu đùa một hồi, rồi đột nhiên rời khỏi một lúc, lại tiến vào. “...!” “Dục vọng của Đông Phương Hồng đã ở đỉnh cao, bị đỉnh một cái, liền bắt đầu run rẩy. “Chịu không nổi cứ ra trước đi, không quan hệ”

Thanh Văn vừa nói, nhưng lại không có ý tứ buông tha đầu lưỡi hắn. Nhưng có thể cảm giác được Đông Phương Hồng vẫn đang cực độ kiềm chế, Thanh Văn không có hảo ý cười, thật mạnh hướng lên trên đụng vào. “A~!”

Đông Phương Hồng bị bức đến nóng nảy, mắt đỏ lên khê mở “chậm một chút”

. Nhưng Thanh Văn lại biết làm thế nào khiến cho Đông Phương Hồng thoải mái nhất, không đợi Đông Phương Hồng nói xong, lại nắm chặt thắt lưng hắn, dùng khí lực toàn thân không ngừng hướng lên trên va chạm! “Người!!!! A a! từ bỏ!... Thanh Văn....dừng lại.... dừng lại! a! a a! a”

. Ngay giữa tiếng rên rỉ thật dài cuối cùng, chữ kia bị Đông Phương Hồng kéo dài, lại xoay chuyển kiểu mị đến tận xương. [đoạn này ta cũng hơi mờ mịt ó. ồ] Đông Phương Hồng phóng xuất, cong người đem dục vọng mấy tháng đều phóng ra ngoài. Thân thể hư nhược để Thanh Văn ôm, đặt trên mặt đất. Thanh Văn hôn hắn thật sâu, mút vào thốn dịch của hắn. Dưới thân Đông Phương Hồng là da lông mềm mại, vì sợ bẩn, hai người còn đem quần áo của mình lót trên đầu. Cũng bởi vậy, giữa môi Đông Phương Hồng là mùi của Thanh Văn. quần áo dưới lưng tựa vào còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của Thanh Văn. Thanh Văn hôn hắn một hồi, mới ôm thắt lưng hắn động lên. Cực đại lửa nóng không ngừng tỏa ra thấp nhiệt trong nội bích, Đông Phương Hồng thậm chí có thể cảm nhận được hình dáng dục vọng của Thanh Văn. Ở trong hoàn cảnh tuyệt đối an toàn và ấm áp, hắn bị Thanh Văn đông đưa, sợ đến muốn hôn mê, kêu đến cổ họng đều khàn đặc. Giữa miệng hắn thấp nhiệt không chịu nổi, hai chân hắn gắt gao quăn lấy Thanh Văn, eo thỏa thích vận vẹo kết hợp. Dục vọng của hắn không bao lâu lại từ từ ngắc đầu, mà lần này mồ hôi ở bụng của hai người ẩm ướt trơn nhẵn ma sát, khiến cho Đông Phương Hồng không bao lâu lại phóng thích. Nhận thấy Đông Phương Hồng đã đến cao trào, Thanh Văn bởi vì trong cơ thể Đông Phương Hồng đột nhiên thít chặt mà hơi hơi nhíu mày, bất đắc dĩ dừng lại. Đợi Đông Phương Hồng thời dốc, thân thể hắn lại bắt đầu trướng lên, Thanh Văn lại tiếp tục vừa nhanh vừa nặng mà ngọt ngào tra tấn. Đông Phương Hồng thỏa mãn hưởng thụ ôm lấy gáy của Thanh Văn, bởi vì khoái cảm từ trong cơ thể không ngừng trào ra mà lần thứ hai mềm mại rên rỉ. Thanh Văn không ngừng đụng vào nơi mẫn cảm kia, không bao lâu liền biến Đông Phương Hồng thành thở dốc liên tục, mà lần này, sau khi làm Đông Phương Hồng không dịch lại đầu hàng, Thanh Văn lại đem nhiệt tình của mình phóng vào thân thể Đông Phương Hồng. Nóng cháy đột nhiên quán nhập khiến Đông Phương Hồng một trận giật mình. Đợi đến lúc cảm thấy ngay cả thân thể cũng muốn tan chảy, Thanh Văn lại thở phào rồi rời khỏi người Đông Phương Hồng. Mà chờ sau khi Thanh Văn đi ra, Đông Phương Hồng mệt nhọc mới ở trong lòng hắn rơi vào hương vị ngọt ngào của giấc mộng đẹp.

## 8. Chương 8

“Đáng ghét, thật đáng ghét... ngô... chịu không nổi” người nào đó hờn dỗi nói không muốn, hai chân thon dài trần trụi lại không có một chút ý tứ buông thả lưng của ai đó ra.

“Bảo bối nhi, Hồng nhi bảo bối nhi như vậy thật thoải mái thật thoải mái”.

“Ngô... ác... chính là chỗ đó... sướng khoái... .thật sướng khoái” mặt đỏ ngây ngất.

Hai người vừa nói một ngày nào đó nhất định phải tìm ra người này đến tận cùng là làm sao, lại suốt ngày cuốn lấy cùng một chỗ. Ăn no làm, làm xong ăn, ăn xong lại làm, làm xong lại ăn, bầu trời tối đen lại ôm nhau cùng ngắm sao, nói lời ân ái, hùng tâm tráng chí muốn tìm con đường hồi hương sớm không biết bị bay đến nơi nào.

Nhưng chuyện gì nên tới thì sẽ tới, khi người của Đông Phương tộc và quân binh Hoàng Phủ Thiệu Hoa phái tới, rốt cục cũng tìm được hai người, thì lại mở lớn mắt nhìn.

Hai người vốn đang ngọt ngào ngọt ngào dựa sát vào nhau ăn cơm, vẻ mặt khiếp sợ nhìn người tới, này....

“Trưởng lão, ngài....ngài mấy ngày nay chịu khổ rồi” đại biểu Đông Phương tộc dối lòng nói như vậy.

“Thanh Văn, chúng ta tìm người thật lâu rồi đây”đội trưởng quân binh của Hoàng Phủ Thiệu Hoa lông mi hơi run.

Bọn họ bị dọa mất mật, lúc đào biển xới đất tìm người, thế mà hai người này thế nhưng lại ở ngay ngọn núi Hải Thông trần không đến hai ngày đường khoái hoạt?

“Khụ”

Vốn quần áo không chỉnh tề, hai người ngọt ngọt ngào ngào dứt cơm cho nhau, vội vàng chỉnh lại quần áo.

“Các vị vất vả rồi” Đông Phương Hồng uy nghiêm nói, nhưng một cái Thanh Văn lại dám ở phía sau cười.

“Trưởng lão!” quả nhiên vẫn là người Đông Phương tộc có lòng trung thành, lập tức khóc rống, nước mắt chảy đầy mặt chạy đến quỳ trước mặt Đông Phương Hồng “con cháu bất tài, làm cho trưởng lão lưu lạc bên ngoài hơn một tháng, thỉnh trưởng lão nghiêm khắc trách phạt”.

Về phần người của Hoàng Phủ Thiểu Hoa, đều tức giận trừng mắt nhìn Thanh Văn. Nhìn bộ dạng hẩn thần thanh khí sáng, mấy ngày nay phong lưu không ít đi!

“Đều đứng lên cả đi” Đông Phương Hồng thở dài, nhẹ nhàng nói. nhân họa đắc phúc. hẩn vẫn phải cảm tạ lão thiên gia.

“Tạ ơn trưởng lão” mấy người sát nước mắt đứng lên, phát hiện Đông Phương Hồng còn ngồi trên cỏ, không có một chút ý tứ đứng lên, liền lo lắng hỏi “trưởng lão bị thương sao?”

“...! “

Mặt Đông Phương Hồng lập tức đỏ lên. Bị thương thì không có, nhưng chỗ đó cùng thất lũng, chân vừa mới chịu đủ một phen gây sức ép, có thể đứng lên được đúng là kì tích.

Thanh Văn ở một bên ghen cười, đổi lấy cái trừng mắt đầy xấu hổ buồn bực của Đông Phương Hồng. Còn không phải tại ngươi! ngươi cười cái gì mà cười!

Nhìn thấy sắc mặt Đông Phương Hồng hổ thẹn, mấy người của Đông Phương tộc hai mắt nhìn nhau

“Trưởng lão, chúng ta đã điều tra rõ là ai đẩy ngài xuống biển” một người Đông Phương tộc vội vàng tiến lên nói “Nhưng Túy Nghiệp đã bị trưởng lão đánh trọng thương, bởi vậy chúng ta đành phải đem hẩn về chờ trưởng lão trở về xử lý”.

Dù có là con cháu của mình nhưng vẫn là không giống nhau. Đông Phương Hồng thán khí, nhìn về phía Thanh Văn.

“Hiện tại cũng không phải lúc tính nợ cũ năm xưa” Thanh Văn cũng cười “muốn làm hỉ sự, ngày đó sự tình đầm máu vẫn nên để sau rồi nói”.

“Cái gì hỉ sự?” mọi người trăm miệng một lời.

“Hỉ sự của ta và hẩn: Thanh Văn chỉ vào Đông Phương Hồng, bí bí cười “ta Lý Thanh Văn rất cục cũng muốn thành hôn, chúc mừng ta đi”.

Thanh Văn muốn thành hôn! đối tượng vẫn là người ngoại tộc! a a a, Thanh Văn như thế nào có thể thành thân a!

Tin tức này vừa truyền đến Kinh Thành, lập tức liền truyền ra tứ phía đại giang nam bắc.

Võ lâm đệ nhất mỹ nhân Lam Nhược Chỉ cả ngày ở trong khuê phòng của mình rưng rưng thêu hoa, mà võ lâm đệ nhất nữ kiếm hào Lưu Phương lại ngồi trên vương vị Phương Nghi cung của nàng ngắm người nhìn không trung. Con gái duy nhất của võ lâm thủ phủ Trần Kiều Kiều cả ngày ném đồ vật trong nhà, mà Ngự Bình công chúa cao quý nhã thực lại ba lần nhảy hồ chưa thành.

Cái này cũng không khác với việc làm cho cả nam lẫn nữ trong ngoài kinh thành càng thêm oán hận.

Đầu bài Di Hồng viện đóng cửa không tiếp khách, Tào tổng Ngụy Văn vào tảo triều ngắm người. Tiểu Trần Nhi cả ngày đánh Thiết đại tướng quân cho hết giận, mà thôn trưởng nào đó ở Tây Hồ quốc xa xa thì lại khóc đến chết đi sống lại, làm cho Tây Hồ vương mấy lần có xúc động muốn huy quân đông tiến.

[hai anh thê nô công =3= khổ nhất là anh Thiết đại tướng quân]

Một cái hôn sự hảo hảo lại khiến cho thiên hạ sầu vắn thăm vự, Thanh Văn không hiểu, nhưng Đông Phương Hồng lại tức giận đến suốt ba ngày không thèm để ý đến hẩn.

Cũng may, không phải tất cả mọi người phản đối việc hôn nhân này, dường như không có cái chuyện tốt gì, chỉ là...

Thiết Hành Kiện được người giang hồ xưng là giáo chủ ma giáo, vừa nghe đến bảo bối ngoại sanh của mình muốn thành thân, mời thân bằng hảo hữu đến chung vui thể nhưng lại không có một ai, đành chiêu đãi ma giáo đệ tử khắp đại giang nam bắc cùng nhau hội họp. Mà lần tổng động viên ma giáo này, tự nhiên là kinh động cái gọi là võ lâm đồng minh, không bao lâu cái gọi là đệ tử ‘chính phái’ đều đàng đàng sát khí lấy đao rút kiếm. Mà Đông Phương tộc phát hiện ‘nhà trai’ thể nhưng xuất động nhiều ‘đoàn người thân thích’ như vậy, cũng không cam yếu thế mà động viên toàn tộc đến.

Mất thấy việc hôn sự có thể biến thành tai họa làm thiên hạ sinh linh đồ thán, mặc dù tâm tình phức tạp, Hoàng Phủ Thiếu Hoa vẫn tuyên bố tự mình làm chủ sự của cái hôn sự kinh thiên động địa này.

Cũng bởi vậy, ba phương nhân mã đóng quân tại Kinh Thành: Đông Phương tộc, ma giáo, cùng với cái gọi là võ lâm đồng minh, nhìn mặt mũi của Hoàng Đế, cũng chỉ biết cắn răng trừng mắt vài ngày, nhưng thật ra là hữu kinh vô hiểm mà sống qua hôn lễ này.

Nhưng số ‘thân hữu’ ngoài thành này phải mấy chục vạn người, làm cho tất cả đầu bếp cũng sớm mệt chết. Buổi tiệc này chiêu đãi ba ngày, mất mỗi người cùng đều đen gấp ba, nhìn mặt lẫn nhau, đều thiếu chút nữa không nhận ra đối phương.

“Còn giận sao?”

Đông Phương Hồng ở phía trước đi tới, Thanh Văn ở phía sau buồn cười theo sát, nhưng Đông Phương Hồng lại hạ quyết tâm không để ý đến hắn.

Cơn giận thật không dễ tiêu tan, đường cũng đã bái, nhưng Ngụy Văn nào đó lại tự dưng bị cuốn vào phong ba, làm cho Thanh Văn sau tân hôn liên tiếp hai ngày đều vì hắn chạy đây đi đó. Buổi tối về ngủ, Thanh Văn nhắc tới việc này, cũng luôn miệng cái gì mà hắn tin tưởng người tên Ngụy Văn này. Được, người tin tưởng hắn, vì hắn chạy lên chạy xuống, chỉ sợ là do dư tình chưa dứt đi!

“Oan uống a” Thanh Văn kéo bàn tay nhỏ bé của Đông Phương Hồng, dán mặt mình lên, khuôn mặt cười tươi hi hi ha ha mà hô oan. Tiểu Hồng nhi của hắn nghe a, sao lại đáng yêu như vậy!

“Còn oan uống, ngày đó ta nhìn thấy, lúc người cứu hắn từ trong nhà lao ra, người kéo hắn đi suốt thời gian một chén trà nhỏ!” nói đến chỗ tức giận, Đông Phương Hồng đỏ mắt giậm chân.

“Hắn mấy ngày không ăn uống gì, chân tự nhiên mềm nhũn. Ta diu hắn ra thì tính cái gì? Ta thề! ngày đó nếu ta đối hắn có một chút tâm tư làm loạn, ta sẽ chết không được tử tế!” Thanh Văn lập tức chỉ thiên vì thề.

“Người cả ngày chỉ biết nói lời êm tai lừa gạt ta” Đông Phương Hồng nói như vậy, khí lại tiêu đi hơn một nửa

“Không lừa ngươi thì ta lừa ai đây?” Thanh Văn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của hắn, cười cười nói “ngoan, đừng nóng giận, chọc tức tiểu bảo bối trong bụng, Thanh Văn sẽ đau lòng”

Nghe vậy, Đông Phương Hồng liền đỏ mặt “ai có tiểu bảo bối của ngươi chứ, nói bừa!”.

“Không có? mấy ngày hôm trước ta đã biết rồi, thất lưng ngươi đặc biệt không có lực, cũng dễ bị đau hơn trước” Thanh Văn dán lên lỗ tai hắn, cười nói.

“Không đứng đắn” Đông Phương Hồng đánh hắn, nhưng lại rất nhẹ nhàng “nếu đã nghi ngờ ta có, còn cả ngày khi dễ ta”.

“Ta không khi dễ ngươi thì khi dễ ai đây? ta mấy ngày nay phá lệ đều cẩn thận đó thôi” Thanh Văn vừa nói vừa cười “huống hồ, ta không khi dễ, có người sẽ kháng nghị nha”

“Ngươi có giỏi cả ngày đừng có chạm vào ta” Đông Phương Hồng then quá hóa giận.

“Này Thanh Văn làm sao cam lòng cho được?” Thanh Văn kéo tay Đông Phương Hồng, vuốt loạn “da của tiểu Hồng nhi sờ thật thích, Thanh Văn cả ngày đều muốn sờ”.



“Đáng ghét” Đông Phương Hồng xấu hổ giận dữ trừng mắt nhìn hắn, thấy Thanh Văn nhìn đến mãi mãi.

Hai người liếc mắt đưa tình dựa sát vào nhau một hồi, Thanh Văn mới nói việc quan trọng.

“Mấy ngày nay người đừng động nội lực, cùng ta ở lại Kinh Thành đi. Người không cười con cháu không biết còn muốn âm ỉ bao lâu đây, không có việc gì lại quấy nhiễu người cùng đứa nhỏ, ta sẽ lo lắng”

“Ăn lần này, ta nhất định sẽ hảo hảo bảo hộ nó.” Đông Phương Hồng đặt tay lên bụng mình, thấp giọng nói.

Thanh Văn nở nụ cười, từ sau ôm lấy hắn, nhẹ nhàng đong đong đưa đưa.

“Hong nhi, người biết không, ta thực sự rất thích người”.

“Vô nghĩa, người dám không thích ta, ta ném người ra biển lớn” Đông Phương Hồng giận dữ nói.

“Ta từ nhỏ đã theo sư phụ ra biển, trên hồ, trên sông đi khắp nơi, mới không sợ đâu” Thanh Văn hôn hắn. Hảo hảo hôn, Hồng nhi vẫn mềm mềm thơm thơm như thế.

“Người.....người chỉ biết ở ngoài miệng chiếm tiện nghi của ta”.

“Người còn không phải thường dùng ‘miệng’ chiếm tiện nghi của ta sao?” Thanh Văn ở bên tai hắn nhỏ giọng nói.

“Người.....người sao có thể đáng ghét như vậy! đáng ghét muốn chết!” đôi bàn tay trắng như phấn nện xuống như mưa.

Nhưng mà Thanh Văn cũng chỉ vừa trốn tránh, vừa cười đến vui vẻ cực kỳ. Có Đông Phương Hồng, Thanh Văn hẳn cuối cùng cũng có người bồi a.

←

→

::: Chính văn hoàn:::

## 9. Chương 9: Phiên Ngoại

‘Hong nhi? Hong nhi? ăn cơm, còn ngủ, sẽ bị Diệu nhi cười!’

Thanh âm Thanh Văn xa xa truyền đến, Đông Phương Hồng lắc lắc đầu còn chút hỗn loạn, ngáp một cái. Người khởi xướng là ai hả? nếu không phải người nào đó đè nặng hắn làm đến hừng đông, hiện tại hắn sẽ dậy không được sao?

Di!

Đông Phương Hồng nhìn thấy bàn tay nho nhỏ của mình thì khiếp sợ cực kỳ.

Hắn lại tán công! như thế nào lại như vậy, còn chưa đến hai năm!

Hắn biết khoảng cách hai lần thường thường không cố định, có đôi khi vài chục năm, có đôi khi mười mấy năm, có đôi khi thậm chí chỉ trong mấy tháng, Nhưng chu kỳ phần lớn là mười năm một lần, như thế nào lại nhằm ngay lúc này.

Xong rồi, xong rồi.

“Hong nhi, mau ra đây. Tất cả mọi người đang chờ Diệu nhi trao chu đấy, Hong,,,”

[Trao chu: chọn đồ vật đoán tương lai, một tập tục vào ngày thôi nôi của các bé. Khi bé tròn một tuổi, cha mẹ sẽ bày các loại đồ vật cho bé chọn, để dự đoán tương lai và sở thích của bé]

Vừa bước vào phòng, Thanh Văn chỉ thấy Đông Phương Hồng nho nhỏ. Đông Phương Hồng gần như có thể nói là muốn khóc lại khóc không được, nhưng ánh mắt Thanh Văn cũng thẳng đứng.

“Tiểu Hồng nhi” thanh âm Thanh Văn có chút khàn khàn.

Đông Phương Hồng dùng vẻ mặt cầu xin “Thanh Văn, làm sao bây giờ, tất cả mọi người đều đến đây, ta lại thành cái dạng này, không ra được đâu.

“Ta nghĩ, người không cần ra ngoài đâu” bước tới cửa, Thanh Văn chậm rãi đi đến. hai mắt phát sáng  
[có cái đuôi sói =)]

Mà đợi cho Đông Phương Hồng lần thứ hai bị Thanh Văn đặt trên giường, hắn mới bừng tỉnh đại ngộ kêu lên “Lí Thanh Văn! người muốn giết ta sao!”.

Thiếu chút nữa đã mất mạng rồi

Tựa vào giường, Đông Phương Hồng há mồm thở dốc. Khá lắm Thanh Văn. ngày hôm qua liên tiếp làm bảy lần, thẳng đem ta làm đến thất lực như muốn rụng rời, ngủ thẳng đến giữa trưa. Giữa trưa tiến vào nhìn thấy ta lại một hơi làm bảy lần, từ hừng đông làm đến lúc trời tối đen, thật không sợ ta thực ở dưới thân hắn hương tiêu ngọc vẫn sao.

[o-0 anh Văn không sợ tình tấn nhân vong sao?]

Nhưng cũng may hắn còn là một cái phụ thân tự giác, lúc tân khách phần nộ trong tiếng nộ nộ mà buông tha cho hắn đi ra ngoài chủ trì lễ trao chu cho tiểu Diệu nhi, bằng không thật là không sống đến ngày mai được.

Ngô... đau đau nhức nhức, Đông Phương Hồng thật vất vả mới lật mình qua. Toàn thân chỗ chỗ, chỗ đau, đã nói phải cẩn thận một chút, vẫn dùng lực lớn như vậy mà đâm, Thanh Văn này thật sự muốn giết ta sao?

Mấy tháng sau

“Bốn vương cùng các vị giới thiệu, đây là hai vị phụ tử lục đệ của bốn vương, về sau lục đệ sẽ thay mặt bốn vương cùng quý quốc qua lại, hy vọng quý quốc...” Tây hồ quốc nói xong, trừng mắt ngăn người nhìn Thanh Văn

‘Hải tử của Lục đệ’ kia hiện giờ đúng là mới mười bốn tuổi, môi hồng răng trắng còn sợ người lạ, nhìn thấy người xa lạ liền trốn sau phụ thân mình. Nhưng khuôn mặt kia a, sách sách sách, giống như một đóa phù dung nho nhỏ, nở ở bồn hoa ở trong nhà mình, nếu không hái xuống hảo hảo nhu nhu a, thật uống phí bảo vật trên trời.

Thanh Văn nhìn thấy ánh mắt thẳng tắp, còn chảy nước miếng.

“Đúng rồi đi, ta đã nói, anh hùng sở kiến lược đồng” thôn trưởng vỗ bả vai Thanh Văn, rất có tỉnh táo và lý tưởng

“Thủy Hoa!” Tây Hồ vương bùng nổ

“Lí Thanh Văn” Đông Phương Hồng tức giận khóc

“Thân ái, ta không dám” thôn trưởng lập tức xác định vị trí, mà Tây hồ vương nào đó kéo vương hậu của mình ra phía sau, sắc mặt mới hơi hơi hòa hoãn xuống.

[chúc mừng anh Hồ vương đã quán giáo được vợ a]

“Thân ái, ta chỉ nói đùa thôi” Thanh Văn cũng lập tức xác định vị trí, mà Đông Phương Hồng nào đó lại chui vào lòng Thanh Văn, sắc mặt hơi hòa hoãn một chút.

“Thật sự là đứa nhỏ đáng yêu, ha ha ha ha, thật đáng yêu quá đi Thiếu Hoa?” “Đúng vậy đúng vậy, là đứa nhỏ người gặp người yêu, ha ha ha ha” Hoàng Phủ Thiếu Hoa cùng Tiểu Nguyệt nhi ở bên cạnh liếc mình hòa giải.

∴ o 0 o∴.

Thanh Văn bị cảm

Thanh Văn hiếm khi bị phong hàn, tránh ở trong phòng hắt xì. Trong lúc phụ tử ba người quay về kinh đi nghỉ, không thấy Thanh Văn, Tiểu Nguyệt Nhi hỏi.

“Thiếu Hoa, Thanh Văn làm sao vậy?”.

“À, nghe nói bị cảm”.

“Thì ra là bị cảm, cho nên mới chưa tới gặp chúng ta a” Tiểu Nguyệt Nhi tiếc hận nói “nhưng ta rất nhớ Thanh Văn nha”.

“Nghe đại phu nói, đại khái phải nghỉ ngơi hơn mười ngày, cũng không còn lâu nữa a. Đến lúc đó chúng ta đi nhìn hắn, được không?”

“Hảo!” Tiểu Nguyệt Nhi vô cùng cao hứng rúc vào lòng Hoàng Phủ Thiếu Hoa.

Cung nữ nghe lên

“Tiểu Phượng tử, Tiểu Phượng tử, làm sao vậy? người sao lại khóc a”

Giữa Hạnh Nguyệt cung, một đám cung nữ thị vệ đang ăn cơm. Tiểu Phượng ăn được một nửa liền khóc. Đương nhiên lập tức có mười mấy người biểu đạt thành ý quan tâm.

“Thanh Văn hân... Thanh Văn hân... “

“Thanh Văn làm sao?”

“Hắn sinh bệnh, đại phu nói nếu mười ngày còn chưa khá lên, sẽ cách cái chết không xa lắm. Hoàng thượng cùng Tiểu Nguyệt Nhi chủ tử khóc thành một đoàn, ta...ta...”

“Khó trách! khó trách, Thanh Văn đã quay về kinh thành hai ngày mà cũng chưa tiến cung, này...nên làm gì mới tốt bây giờ!”.

“Có thể làm sao bây giờ, chờ qua mười ngày đi, ô”

“Thanh Văn hảo đáng thương”

Một đội viên thiết kỵ binh thực tập nào đó ở trong Hạnh Nguyệt cung cọt nôi cơm

“Hiếu Thạch Hiếu Thạch, mắt người sao lại hồng hồng vậy?” Tiểu Trần Nhi hỏi

“Tiểu Trần Nhi, cũng là người tốt nhất, ô” Thiết đại tướng quân ôm cổ thân thân Tiểu Trần Nhi của mình, nhin không được lệ nam nhi rơi xuống.

“Hiếu Thạch, người không cần khổ sở, có chuyện gì nói cho ta biết đi” Tiểu Trần Nhi nói.

“Tiểu Trần Nhi, ta...ta ở trong quân nghe nói, Thanh Văn bệnh đến chỉ còn một hơi thở, đại phu nói hân chỉ còn sống được không quá mười ngày, bây giờ đại khái cũng chỉ còn năm sáu ngày... Tiểu Trần Nhi”.

[ = 3= bó tay rồi]

“Trời ạ, Thanh Văn a, Thanh Văn chưa bao giờ sinh bệnh a”.

“Chính là bởi vì tới giờ cũng chưa sinh bệnh cho lên bệnh đến như núi a” Thiết đại tướng quân ghen ngào nói ” Tiểu Trần Nhi, ta cùng Thanh Văn là biểu huynh đệ lớn lên từ nhỏ, lúc hân đi, ta muốn đi đưa tiễn hân”.

“Ta,, ta cũng phải đi, ta cũng rất thích Thanh Văn ô ô Thanh Văn”.

“Tiểu Trần Nhi”

“Tiểu thạch đầu”

Tiểu Trần Nhi cùng Thiết đại tướng quân ôm nhau mà khóc

Ban đêm, khi Thừa tướng nào đó đến tìm Thiết đại tướng quân thảo luận quân tình.

“Làm sao vậy, Thừa Tướng? người như thế nào lại buồn bực không vui?”

Bữa tiệc sinh nhật, đủ loại quan lại tụ tập, Ngụy Văn thân là môn chủ của Thừa Tướng, quan tâm hỏi.

“Ngụy Văn a, người cũng biết Thanh Văn đi? hiện tại lúc này, Thanh Văn đại khái là đang hấp hối, nhưng ta lại còn chuẩn bị thọ yến, ta....trong lòng ta khó an a”.

“Thanh Văn” Ngụy Văn nhìn biểu tình đau xót của Thừa tướng.

“Ngụy Văn a, nhớ rõ sự kiện hồi ngân năm đó không, nếu không có Thanh Văn tương trợ, hiện tại vì sự ta có thể là một cô hồn ở mộ hoang, nhớ đến ân tình của Thanh Văn, vì sự...vì sự liên nhiệt lệ chảy ròng a, một hồi phong hàn như thế nào lại trở nên như thế chứ, vì sự thật đau lòng a”.

Sắc mặt Ngụy Văn trắng bệch nhìn Thừa Tướng.

Ngụy Văn đi đến đại trạch vùng ngoại thành, Vì một nhà Thanh Văn thường thường hồi kinh, Đông Phương tộc cùng ma giáo hợp lực xây cho Thanh Văn một căn nhà lớn cho hắn ở, mà Thanh Văn nghe nói lão cha vô tâm vô phế, còn dùng tranh chữ cùng lục trúc đem gian phòng bố trí rất tao nhã.

Ngụy Văn một đường đi tới, trong phòng không có ai ở, Ngụy Văn trong lòng hoảng hốt, thế nhưng cũng không chú ý.

Cho đến lúc, hắn đi đến phòng Thanh Văn, đẩy mạnh cửa đi vào, mới thấy Thanh Văn đang nằm trên giường, biểu tình an tường.

Ngụy Văn chậm rãi đi qua, chậm rãi ngồi xuống, sau đó lại lẳng lặng nhìn hắn.

Đột nhiên, Ngụy Văn lấy từ trong ngực ra một thanh đoản kiếm, hướng chính ngực mình đâm xuống.

“Ngụy Văn!”

Một người Ngụy Văn nghĩ cũng không muốn nghĩ đến, đột nhiên từ trên giường nhảy dựng lên, đem đoản kiếm đoạt mệnh kia vội vàng đánh bay.

Ngụy Văn ngây người, hắn nhìn về phía Thanh Văn. Thanh Văn cũng ngây người, nhìn Ngụy Văn.

“Người... người chết thế này là muốn làm cái gì!” Thanh Văn tức giận hô lên.

“Ta....người trước kia muốn ta chết vì người, cho nên ta hiện tại liền...” Ngụy Văn hơi hơi giật mình nói.

Không đúng a!!

Mặt Ngụy Văn chậm rãi đỏ lên, hắn xấu hổ đến chỉ có thể che mặt mình lại, làm bộ mình không tồn tại. Nhưng Thanh Văn cũng đã ở đằng kia tức giận đến lắm nhà lắm nhắm niêm.

“Rốt cuộc là ai phóng mấy cái lời đồn thiếu đạo đức này, Thanh Văn ta đang êm đẹp ở trong này, ba ngày thì đến hai ngày có người nhào vào ta khóc. Làm Hồng nhi của ta cùng đứa con ngoan ngoãn tức giận chạy không nói, cái tên không lương tâm này cả ngày cũng chỉ biết ra ngoài lấy chồng cắn hạt dưa! ta x, lão tình nhân Thanh Văn ta lại phải e ngại bọn họ! để cho ta biết được ai lắm mồm, ta sẽ cho hắn nhìn rõ. Biến thành ta mười mấy ngày nay ngủ không được nổi một cái canh giờ!”

” Lí Thanh Văn! ta mới đi một ngày, người thế nhưng... thế nhưng lại dẫn nam nhân trở về! người... “.

Đông Phương Hồng trong lòng ôm đứa nhỏ, mới ngơ ngơ ngác ngác trở về, đã thấy Thanh Văn và Ngụy Văn cùng ở trong một phòng, liền tức giận khóc lóc chạy đi.

Hồng rồi! Thanh Văn thấy thế, vội vàng cùng Ngụy Văn nói lời xin lỗi, bắt người đuổi theo.

“Hồng nhi! người hãy nghe ta nói! nghe ta nói a!”.

Mà Ngụy Văn trong phòng, đầu cúi càng thấp hơn, hai má cũng càng ngày càng đỏ

Rốt cuộc là tên nào thiếu đạo đức, khi không lại lan truyền loại lời đồn thiếu đạo đức này ra a.

←

° . . . ° hoàn ° . . . °

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-van-du-dong-phuong-hong>